

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسولنا محمد
وعلى اله وصحبه وسلم اجمعين

Özgü Yayınları
Cemal Nar Kitaplığı: 25

Yazarın Adı: Cemal Nar

Kitabın Adı: İslâm Davası

Editör: Hasan Kurt

Bilgisayar Uygulama: Mustafa Yiğit

Kapak Tasarım: Yunus Karaaslan

ISBN:

Baskı ve Cilt: Lord Matbaası
Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 674 93 54
Sertifika no: 22858

1. Baskı: 2018

© Özgü Yayınları, 2018

Özgü Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Çatalçeşme Sok. Defne Han No: 27/18 Cağaloğlu - İSTANBUL

Tel: (0212) 511 38 26 - (0212) 511 75 52

info@arkkitap.com

www.arkkitap.com

CEMAL NAR

İSLÂM DAVASI

TESPİTLER - TEKLİFLER- TECRÜBELER

Özgü Yayınları

2018

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş/ Hartlap'ta doğdu. 1973 de Diyarbakır İmam Hatip Lisesini, 1977 de Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirdi ve aynı yılda Andırın Lisesine din dersi öğretmeni olarak atandı. 1980 de tayin edildiği Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında Arapça ve İslamî ilimlerde özel dersler aldı ve uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşad ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003 yılında emekli olan yazar, halen okuma, yazma, irşad ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamakta, sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi sözel ve görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde www.ilimistan.com sitesinde sunmaktadır. 2007 yılının başından beri başta www.habervaktim.com internet haber sitesinde olmak üzere birçok sitede köşe yazarlığı yapmaktadır. İnternette yazarın binden fazla makalesine erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok hazır eseri olan yazarımız Cemal Nar'ın, yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar ve İbretler, 2- Bu Sistemden İslam'a, 3- İslamlaşma Bilinci, 4- İslam Sancısı, 5- Arş Gölgesi, 6- Tasavvufun Anahtarı, 7- Alimin Önderliği, 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset, 9- İlim ve Özgürlük, 10- İlim ve İktidar, 11- İmanın Kıymeti ve Korunması, 12- İman ve Etkisi, 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf, 14- İnançta Arınma, 15- İnançta Kirlenme, 16- Okuma Aşkı, 17- İslam'a Göre Irkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu, 18- İnsana Ulaşmak, 19- Cihad ve Zafer Şartları, 20- İncanın Kıvancı, 21- Sistem ve Şeriat, 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, 23- Gönül Aığı, 24- Laiklik Sorgulaması, 25- Derdimiz İslâm, 26- Adı Konmamış Savaş, 27- Batılılaşmayla Hesaplaşma, 28- Aydınların Karanlığı, 29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkı, 30- İmam Hatip Davası ve Hacı Kalay, 31- İslam'ın Özeti, 32- İslam'da Irkçılık, Ulusalçılık, Milliyetçilik, 33- İslam'sız Olmaz, 34- İlimsiz Olmaz, 35- Davetsiz Olmaz, 36- Hesaplaşmadan Olmaz, 37- Kıymet Bilmek, 38- Hatırlatmalar, 39- Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu, 40- Müslüman Kimliğinin Kodları, 41- Bize Düşen

İthaf

İslam'a davet ve hizmet yolunda bir ömür çaba ve gayretlerini gördüğümüz aziz hocamız, değerli dostumuz, dava arkadaşımız, dert yoldaşımız, lakabı adından meşhur Domur Hocamıza (Mehmet Çınar) ve her hizmetinde samimiyetle onun yanında olan fedakar ve misafirperver eşi Fatma hanım ablamıza hürmet ve muhabbet ve dua taleplerimizle...

Cemal Nar

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	13
-------------	----

DAVANIN TEMELLERİ

Özel ve Genel Davamız.....	17
Davada Mustakim Olmak	19
Davaya İmanımız Kesindir	20
Dava Yolunda Uyanık Olmak	22
Dava Farz mıdır?.....	24
İslam, Devlet ve Toplum Dinidir	27
Cemaatlerin Yaklaşımı.....	28
İslam Cemaatının Vasıfları	31
Davada Öncülerimiz	34
Davada Önceliklerimiz	35
Dava Adamı Olmak	36
Tarakta Bezimiz Var mı?	38
Neye Muhtacız?	39
Siz Hiç Sınava Girdiniz mi?.....	40
Hiç Ölümü Hissettiniz mi?	40

Davayı Yüreğimizde Duymak	43
Dava ve Dünya.....	46
Davanın Vasıtaları	47
Dava ve Müslüman Evler.....	48
Dava ve Aile	49
Aile Bir Okuldur	50
Davetçiler Önce Ailede Yetişir	53
Plan ve Program.....	55
Yöntem Dayatmamak	55
Davanın Çağdaş Düşmanları	56
En Büyük Felaketimiz "Batılılaşma"	57
İlimli İslam İftirası.....	58
Kur'an İstismarcıları.....	59
Alim Olmaya Gerek Yok mu?	60
Bu Kadar Alimlere İftiradan Utanmıyor musunuz?.....	61
Bu İhaneti Niçin Yapıyorlar?	63
Farklı Önceliklere Hoşgörü	63
Önemli Olan Bütünlüğü Bozmamak.....	64
İslam Bir Dünya Sistemidir	65
İslam'ın En Amansız Düşmanı Laiklik.....	65
Dava ve Siyaset	67
Davet ve Partiler.....	71

Acı Tatlı Bir Hatıra	73
Cemaat Kibri.....	75
Olumsuz Örnekler	76
Ehliyet ve Liyakat.....	77
İşe Kendimizden Başlamak	81
Bilgi Amele Dönüşmeli	82
Yalnızlık Değil Birliktelik	83
Vaziyeti Anlamak	85
İnsan Sosyal Bir Varlıktır.....	86
Davet Zor İştir	88
Kolun Kanadın Kırılır.....	90
En Zor Gün	94
Zorluktaki Kolaylık ve Mutluluk.....	97
Kavmine Beddua Eden Hz. Nuh	99
Yerini Terk Eden Nebi Hz. Yunus	101

DAVA ADAMI

İlim ve Hareket İnsanı.....	105
Davanın Can Damarı	106
Davetçinin Başarısı.....	107
Dünyayı Bilmek	108
Hikmet Öğüt Tartışma.....	109

Davamız İslam'dır	112
Kimler Davet Eder?	113
Elden Geldiğince Davet	115
Davet İmkanları Çoğaldı	116
Can Yakıcı Örnekler	118
Bireysel Davet	121
Kime Davet?	122
Kimi Davet?	124
Bu Çağ Bahtımız	126
Önce Kendimizden Başlayarak	127
Müslüman İslam'a Engel Olmamalı	129
Davanın Aşamaları	130
Davayı Tanıtmak ve Yaymak	131
Sonu Başa Bağlamak	133
Ne Mutlu Gariplere	136
Bilgi ve Samimiyet	138
Kalp Birliği	139
Kan Değil İman Kardeşliği	139
İrkçilik ve Tefrika	140
Allah Dilerse Sevdirebilir	142
Davaya Yürekten Bağlılık	143
Cehalet ve Gaflet	146

Tembellik	147
Mükafat Derdine Düşmemek.....	149
Kıskançlık Çok Zararlıdır	151
Başkalarından Bedava Faydalanma	152
Kibir Çok Tehlikelidir	153
Çok Kolay Demiyoruz.....	154
Sıra Bizde	157
Müjdemizin Temelleri	158
Dava, Sabırdır.....	159
İnsanlık Düşmanları	160
Acelecilik Tuzağı.....	161
Ayaklanma Fıkhi.....	163
Oyuna Gelmemek	165
Şeyh Said Örneği	166
Çeçenistan Cihadı Örneği.....	167
Suriye İsyanı Örneği.....	167
Uyarılara Kulak Asmak	168
Temel Sağlam Olmalı	169
İhanetlerin Tecrübesi	170
Önderler Tecrübelerini Yazmalıdır	172
SONSÖZ	175

ÖNSÖZ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ... أَمَا بَعْدُ»

Daha çok dışı dönük olarak yapılan davet ve tebliğ ile içe dönük yapılan nasihat, öğüt, irşat ve eğitim çalışmaları, kendimi bildim bileli aklımın bir köşesinde hep var olagelmiş, kalbimde bir dava, gönlümde bir yara, ruhumda bir sancı olarak hissetmişimdir.

Bir Müslüman olarak “iyiliği emretme, kötülüğü nehyetme” anlamında “emr-i maruf nehy-i münker” içimde hep bir mesuliyet ve ukde olarak kalmıştır. Aldığım bütün eğitimler, okuduğum bütün kitaplar beni bu davada daha da yoğunlaştırıyor, yeni bileğilenmiş bir Hartlap usturası gibi bilincimi keskinleştiriyordu.

Çocuk sayılacak bir yaşta kürsüye çıkarak vaaz verirken, yağmur damlalarının soba borusundan girerek üstüme damlayıp da o güzelim yeni elbisemi mahvetmesini duymayacak kadar heyecanlandığım bayram sabahını daha dün gibi hatırlıyorum. O günden başlayarak bugün altmışını geçmiş birisi olduğum halde hala her konuşmaya ne kadar bilsem de yeniden hazırlık yaptıran bir heye-

canı yaşarım. Yerine göre çok tatlı, yerine göre çok acı, bazen ikisi birbirine sarmaş dolaş, tebriklerin ve tehditlerin gölgesinde, ama hep canlı ve sancılı bir davet, bir irşat, bir eğitim ve öğretim hayatım oldu çok şükür.

“Dava,” gençliğimizden beri sevdalısı olduğumuz bir hülyalı kelimedir bizim için. Bir “kızıl elma,” bir “varoluş ideali,” bir “mukaddes yüktür” dava ve biz onu içimizde hep diri tutmak ve büyötmek için çırpınıp durduk. Çoğu zaman konuştuk, bazen de yazdık. Hala içimiz kıpır kıpır. Hamdolsun Alamlerin Rabbi Allah Teala’ya.

Ömrümüzün son demlerine geldik. Geride bin bir hatıra ve ayıklanması gereken malzemeler var. Artık veda vaktimizin yaklaştığı bu dünyada arkamızdan birisi bunları tasnife değer bulur da üzerinde çalışır mı, yoksa dünyanın da eceli gelerek pili biter de kıyamet kopar mı, bilemiyorum. Davet üstüne “İnsana Ulaşmak” ile “Davetsiz Olmaz” kitaplarını yazmışım. “İslamlaşma Bilinci” de bir davet ve tebliğ kitabıydı aslında. Diğer kitaplarımda da yer yer söz konusu idi. Bundan sonra başka düşüncelerim, planlarım var. Bu konuyu işte bu kitapla bitirmek istiyorum.¹

Bu kitap artık davet ve tebliğ üstüne benim bir vasiyetim sayılır. İnşallah özellikle gençlerin içinde davaya bir ilgi ve heves uyandırır da faydalı olur.

Allah Teala’nın kaderimizdeki muradını bilemeyiz, ama bundan sonra benim muradım Kur’an ve sünnet okumak. Okurken de aklıma takılanları not etmek. Bunları insanlarla paylaşmak. Davet,

1 Şu anda basılmayı bekleyen yirmi kadar kitabımız var. Baskılarının bu kitaptan sonra olması, bu sözlerimizi nakzetmez. Bu durumu bildirmek istedim.

tebliğ, irşat ve eğitimi davamızı böyle götürmek son nefesime kadar. Dualarınızı beklerim sevgili okuyucularım.

Kitaba emeği geçen herkese teşekkürlerimi sunarım. Son olarak lütuf ve keremi sonsuz olan Allah Teala'ya bu nimeti için de hamd-u sena ederim.

Cemal Nar
Kahramanmaraş

DAVANIN TEMELLERİ

Özel Ve Genel Davamız

Öteden beri söyleye geldiğimiz bir cümlemiz vardır. Bunu her Müslümana besmele gibi ezberletmek gerekir diye düşünüyorum. Bizim biri özel, diğer genel iki davamız vardır. Özel davamız, takvalı bir Müslüman olarak Allah Teala'nın rızasını kazanmaktır. Dünya imtihanına bunun için geldik. Genel davamız ise, Allah Teala'nın biricik dini olan İslam'ı yeryüzüne hakim kılarak barışı, huzuru ve adaleti sağlamak, fitne, fesat, zulüm ve sömürüden insanlığı kurtarmaktır.

“İslam'a hizmet meselesi” deyince biz bunu anlarız. Hatta “hizmet” kelimesine de bu manayı yükleriz genel olarak. Biz kendimizin iyilik, güzellik ve faydasını, yani mutluluğunu düşündüğümüz kadar, başka Müslümanların, hatta bütün insanların iyilik, güzellik ve faydasını, yani mutluluğunu düşünmek zorundayız. Bu imanımızdan kaynaklanan mühim bir meseledir. İslam'ın istediği “kalb-i selim / temiz kalbe” ancak böyle ulaırız.

İnsan ne kadar toplumsal bir varlık ise, İslam da o kadar toplumsal bir dindir. Duyarlı bir Müslüman, kalbi kendisi için olduğu kadar başkaları için de atan Müslümandır. Bunun tabii sonucu şudur, madem ki kurtuluşumuz İslam'dır. Bunu sadece kendimiz için istemeyiz. Bunu bütün insanlar için istemeliyiz ve gerçekleşmesi için de çalışıp çabalamalıyız. Hatta bu yüzden onlardan bir ücret bile is-

temeden, hatta bir teşekkür bile beklemeden. Sadece Allah için cihat edip çabalamalıyız. Sadece onun rızası için, o kadar. Hatta Allah'tan bile bir ücret, bir karşılık beklemeden yapmalıyız.

Sırf kulluk gereğidir diye gerekeni yapmak. İşte bu kulluğun zirvesidir ve buralara her babayiğit çıkamaz. Onun için çoğunluğun ücret ve cennet beklentisi normaldir deriz. Bir ayıbı, eksikliği, kınanması yoktur bunun. Allah Teala da zaten cenneti bize anlatarak oraya heveslendirmiş, orası için çalışmamızı istemiştir.

O göğsü iman, ilim ve salih amel ile genişlemiş, kalbi güzel ahlakla engin ummanlara dönmüş, madenleri mücahede ateşiyle kir ve pas-tan ayırarak saflaşmış nadir yetişen velî kulların yüce davasını anlayamayan kimi irfanı kıt kimseler vardır.

Bunlar Rabia ve Yunus gibi azizlerin muhteşem sözlerini anlayamamışlardır. Anlayamadıklarıyla da kalmamış, tutmuş bir de marifet yapıyorlarmış ve çok haklılarmış gibi tenkit ederek aşağılamışlardır. Güya bu velî kullar, Allah'ın övdüğü nimetlerini küçümseyerek hadlerini aşmışlardır.

Hatırlayalım mı o sözleri?

Hani Rabia demişti:

“Allah'ım, sana cennet için ibadet ediyorsam, beni ona hiç gir-dirme. Sana cehennem korkusuyla ibadet ediyorsam, beni ondan hiç çıkarma, yak. Eğer sana olan sevgimden dolayı sana ibadet ediyorsam o zaman senin ezeli cemâlinden beni mahrum etme!”²

Yunus dahi şöyle demişti:

2 Bkz. Râbia el-Adeviyye, Hülya Küçük-Semih Ceyhan, Diyanet İslam Ansiklopedisi, cilt: 34; sayfa: 381.

*“Cennet cennet dedikleri
 Üç beş köşkle, üç beş huri
 İsteyene ver onları
 Bana seni gerek seni.”*

Böyle büyük bir iman ilahî aşk ve muhabbete ermek kadar, başkalarını da bu mertebelere erdirme bizde bir dava olmalı ve bu dava uğrunda mücadele ve hizmet etmeyi vazife bilmeliyiz. Bunun gerçekleşmesi için de çabalamalı ve gayret göstermeliyiz. Bunun için gereken şeksiz, şüphesiz ve tereddütsüz iman, ihlas ve samimiyetle salih amel, haramlardan külliyyen kaçma, kendisine, insanlara ve sair mahlukata güzel ahlak ile muamele gerekir. Bunda da istikametle devam önemlidir. Müslüman olmakla beraber dünya sevgisi ve insanların iltifatını kazanma adına nefsin hevasına uyarak sarhoş gibi yalpalama, bir yapıp bir terketme, zik zak çizerek yolda yürüme, elbette istikamete aykırıdır ve hoş değildir.

Davada Mustakim Olmak

Öyleyse iman ve davada şüphe ve tereddüde düşmeden hizmet yolunda olmanın devamlılığını sağlamak için o yolun alametlerini, engellerini, iniş ve yokuşlarını iyi tanımak gerekir. Bu engellerin başında nefse uyma ile insanların saptırmaları gelir. Tarihte ve günümüzde görülen tecrübe ve gözlemler, bu davaya düşman olan, böylece aslında Allah Teala'ya düşman olanların, bu kötü niyetli sapıkların, çok çeşitli sebep ve metotlarla bizi yolumuzdan alıkoymak ve başka yollara saptırma çabalarını ortaya koymuştur. Bu çabaların başında, dinde ihtilafa düşürmek ve davadan saptırmak maksadıyla bir takım sözler ve işlerle insanları şüphelere düşürmek gelir. Bu

yüzden dini inceler, onda yanlışlar ve çelişkiler arar, bulamazlarsa uydurup üretirler.

Bizden önce insanlara ulaşarak bu din hakkında ön yargı oluşturmak isterler. Bir yandan da hizmet erlerini yoldan çevirmek isterler. Şeytanlaşmış bu insanların bütün davası, yanmaları muhakkak olan cehennem ateşinde kendilerine arkadaş bulmaktır. Yalnızlık Allah Teala'ya mahsustur. İnsan bu dünyada yalnız kalmak istemediği gibi, cennet veya cehennemde de yalnız kalmak istemez. Hem "elle gelen düğün bayram" dendiği gibi, musibet yaygınlaştıkça azalır, ehvenleşir. Katlanması da kolaylaşır.

Burada en tehlikeli durum, cehalettir. Dinimizi bilmemek, başımıza gelebilecek en büyük musibettir. Çünkü bundan sonra başımıza bela olacak cümle şeytan ve kötü arkadaşlar, kötü insanlar, bizim o cehaletimizi istismar ederek hep "iyilik yapmak, faydalı olmak, nasihat etmek, hayrı göstermek istiyormuşçasına" yanımıza yaklaşacak ve düşündükleri kötülükleri yapabileceklerdir. Atamız Hz. Adem ve Havva'ya da böyle yaklaşmamış mıydı lanet şeytan?

Öyleyse gayemiz Allah olduğu kadar, sığınağımız, barınağımız da Allah'tır. Tevekkül ve itimadımız da onadır. Kendimizi ona teslim eder, yüzümüzü ona çevirir, işimizi ona ısmarlar, sırtımızı ona dayar, ondan başarılar dileriz.

Davaya İmanımız Kesindir

Her davanın insanları başkalarını kendi davalarına davet ederler. Eğer davalarına gerçekten inanıyorlarsa, onun kendileri ve başkaları için bir kurtuluş kaynağı ve mutluluk sebebi olduğuna kani iseler, bu davet çok normal bir iştir. Burada garip olan, davaların çokluğudur.

Hadi benzer davalara müsamaha ile bakalım, ama taban tabana zıt davalara ne demeli?

O zaman insanın davasına iman sorunu öne çıkar. Nitekim az yukarıda davadan şüphe ve tereddütlere düşürme çabalarından bahsetmiştik. Birileri bizim davamızı yalan veya yanlışlıkla suçlayıp itham ederse, bize düşen nedir?

Gayet basit; daha baştan davamızı kabul ederken iyi inceleyip, iyi öğrenip uygulayarak, bizzat yaşayıp görerek iman etmektir. İlmel yakın ve hakkal yakın mertebelerinde davaya iman etmek gerekir. Zan, şüphe, tereddüt ve körü körüne taklitten kurtulmak gerekir. Davaya inanmak ve güvenmek, en başta gelen meseledir.

Bu mesele herkesi ilgilendirir. Yöneldiği bir hedefe veya amaca ulaşmak için herhangi bir yolu giren kimse, önce o yolun doğru olduğuna ve kendisini gözettiği hedefine götüreceğine kesin inanması ve itimat etmesi gerekir. Kendinden ve üzerinde yürüdüğü yolun doğruluğundan şüphe içerisinde olması ve bu haliyle başkalarını da o yola davet etmesi asla doğru bir şey değildir. Üstelik çok çirkin bir vaziyettir.

Bu açıdan biz kendimizi defalarca test ettik. Kendi kendimize sorduk; ben neden Müslümanım? Neden başka bir dinde değilim? Allah Teala var mıdır? Gönderdiği dinler gerçekten insanlığa kafi midir? Arada iletişimi sağlayan nebi ve resuller hak mıdır? Kitapta bir yanlışlık var mıdır? İslam insanlığın saadetine yeter midir?

Çocukluğumdan beri bu dinin iyi kötü tahsilini gördüm. Çeyrek asır öğretmenlik, yarım asır da vaizlik yaparak bu dini hem öğrenmeye, hem de öğretmeye çalışıp çabaladım. Hakkında yüzlerce konferans, on binlerce ders verdim, binlerce makale yazdım. Şu sa-

tırları yazarken yayınlanan kitaplarımın sayısı otuz üçü geçmiştir. Hala okumalarım ve yazmalarım devam ediyor.

Bütün bunlardan çıkan sonuçla diyorum ki, Allah Teala'nın varlığına, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) peygamberliğine, Kur'an'ın Allah kelamı olduğuna kendimin varlığı kadar eminim. Bu dünyadaki binlerce yollar içinde yolların en faziletlisinin İslam yolu olduğuna adım kadar eminim. Bu davamda asla zan, şüphe ve tereddüdüm yoktur.

Yapmak istediğim -ki ona "dava" diyorum- asla şek, şüphe ve tereddüde düşmeden, başka yollara sapmalarda hiç iltifat etmeden, küfürden katiyyen etkilenmeden, iman, ibadet, salih amel, güzel ahlak ile donanmak ve bu davayı davet yoluyla başkalarına ulaştırmada başarılı olmaktır. Bunun için çalışıp didinmektir.

Bu davanın ilahi hak ve hakikatinden, doğruluk ve faydasından, vazifemin kutsallığından, sonunda Rabbimin rızasının varlığından, o başarı verirse, vazifelerimi yapabilirsem akıbetimin hayırlı olduğundan asla ve kat'a şek ve şüphem yoktur.

Dava Yolunda Uyanık Olmak

Rabbimiz bize merhamet ederek muhtaç olduğumuz her bilgiyi Kur'an ve sünnetle bize öğretmiştir. Dostumuzu düşmanımızı tanıtmıştır. İlk ve en etkin düşmanımız olan şeytanın, ısrarla ve asla ümitsizliğe düşmeden kendi batıl davasına çekmek ve bizi hak yoldan ayırmak için hep çalışacağını bildirmiştir. Ona asla inanmamızı, dediklerini yapmamızı tembihlemiştir. Onun insanları sırat-ı müstakimden vazgeçirmek için o yolun üzerinde oturduğunu, sağa sola saptırmaya çalıştığını, kendisini bizzat bu işe adadığını an-

latmıştır. Nitekim şeytan bu hususta Allah Teala'ya karşı şöyle söylemiştir:

“Allah’tan başka onlar sadece bir kısım kadınlara tapıyorlar ve onlar, aslında Allah’ın lânet ettiği o inatçı şeytandan başkasına yalvarmıyorlar. O şeytana ki: ‘Ya Rabbî, Senin kullarından mutlaka bir pay edineceğim. Mutlaka onları saptıracağım, onları birtakım temennilerle oyalayacağım. Onlara davarlarının kulaklarını yarmalarını emredeceğim de Allah’ın yarattığını değiştirecekler.’ dedi. Her kim Allah’ın yerine şeytanı dost edinirse, şüphesiz o besbelli bir ziyana girmiştir.” (Nisa, 4/117-119)

Şeytanın gelecekte insanları saptırmaya çalışacağına dair şu sözlerini de görerek ders ve ibret alalım:

“Bana, onların diriltilecekleri kıyamet gününe kadar mühlet verir misin?” dedi. Allah, ‘Haydi, sen mühlet verilenlerdensin!’ buyurdu. ‘Öyle ise’ dedi, ‘Sen beni azgınlığa mahkûm ettiğin için, ben de onları gözetlemek üzere Senin doğru yolunun üzerinde pusu kurup oturacağım. Sonra onların gâh önlerinden, gâh arkalarından, gâh sağlarından, gâh sollarından sokulacağım, vesvese verip pusu kuracağım, Sen de onların ekserisini şükreden kullar bulmayacaksın.” (Araf, 7/15-17)

Allah Teala ise, bizi bundan sakındırarak sırat-ı müstakimine sarılmaya davet ederek şöyle buyurdu: **“Şüphesiz bu, benim doğru yolumdur. Buna uyun. (Başka) yollara uymayın. Zira o yollar sizi Allah’ın yolundan ayırır. İşte sakınmanız için Allah size bunları emretti.”** (En’am 153)

Sapmak, ille de fıska, günaha, harama düşmüş veya oyun ve eğlenceye dalmış olmak değildir. Bilakis Şeytan’ın sapık bir düşünceyi

veya ameli süslü göstermek suretiyle bizzat İslam cihetinden sokulup onu doğru yoldan uzaklaştırması da mümkündür. Bu sebeble İslam yolunda yürüdüğümüz müddetçe birbirimize hakkı ve sabrı tavsiye etmemiz, birbirimizin yanlışlarına engel olmamız gerekmektedir.

Bu yüzden davet yolunda önden gelmiş insanların peşlerinden gelen kardeşlerine sözlü veya yazılı nasihat ederek irşat etmeye çalışmaları, yolun viraj ve engellerini anlatarak uyarmaya çabalamaları bir kardeşlik borcu ve yol farzıdır. Bilhassa bir davet erini sırat-ı müstakimden saptığını gördüğümüz zaman, onu uyarmak en mühim kardeşlik vazifelerindedir. İlle de sapıklığını farketmeyenlerden bu yardım esirgenmemelidir. O zavallı istemese de. Hatta kızsız ve kötü karşılansa da.

İşte bu ve daha başka sebeplerden ötürü bir dava adamı sürekli ilmini artırmalı, salih amellerle takva zırhına bürünmeli, ahlakını murakabe etmeli, salih ve sadık insanlarla arkadaş olmalı, arkadaşları ile istişare etmeli, onların öğütlerini tevazu ve teşekkür ile karşılamalı, nefis-i emmare ve şeytanlara, kafirlere ve münafıklara karşı iyilerle beraber olarak saflarını sıklaştırmalıdır. Zira iman, ilim ve takvadan fıskıran nur, mücadele ve murakabelerin neticesinde kalbimizde yanan furkan ve feraset lambaları “sıratı müstakim” dediğimiz ilâhî yolumuzu hep aydınlatacaktır.

Dava Farz mıdır?

Demiştik ki, “özelde davamız İslam’ı öğrenip yaşayarak takvalı bir Müslüman olmak, genelde ise İslam’ı yeryüzüne hakim kılarak başka dinlerin, sistemlerin, ideolojilerin fitne ve fesadından kurtarmaktır.”

Çağımızdaki Müslümanların çoğunlukla özeldeki davamıza bir itirazları yoktur. Fakat ne yazık ki Batılılaşma hareketlerinin cumhuriyet döneminde devletleşmesi sebebiyle yıllardır uygulanan pozitivist, materyalist ve din düşmanlığı şeklinde icra edilen laiklik yüzünden bugün birçok özde değil sözde Müslüman kişiler, İslam dinini maalesef bilememektedirler. Batılı bir hayat tarzı yaşamaya razı olduklarından, maalesef öğrenmek de istememektedirler. Öğrenenlerin haklı sözlerini “irtica” ile yaftalayarak, dini bütün halinde bu çağda yaşamının gericilik ve yobazlık olduğunu iddia etmektedirler. Özellikle de bu dinin bir devlet kurarak önce kendi ülkesinde, sonra da gücü yettikçe bütün yeryüzünde iktidara gelerek hakimiyeti elde etmesi gereğine inanmamaktadırlar. Hatta kendi ülkelerinde bile İslam devletine karşı çıkmaktadırlar.

Bu nasıl bir Müslümanlıktır? İslam devleti istememek, İslam hukukunun yürürlükte olmasına karşı çıkmak, imana aykırı değil midir? Müslümanlara bir İslam devleti kurma sorumluluğu var mıdır? Varsa bu bir tavsiye midir, zorunluluk mudur?

Bu soruları çoğaltabiliriz. Bizim için hayati sorulardır bunlar. Doğrudan imanı etkileyen sorular, sorunlar...

Bu sorulara cevap mahiyetinde pek çok eser kaleme alınmıştır. Belki bizim yazdığımız kitapların sayısı on beşten fazladır.

Bir de bu hakikatlere insanlığı davet etmek farz mıdır? Farz ise herkese midir? Davette dikkat edilecek hususlar, metotlar, şahıslar nelerdir?

Bu da kafa yorulacak hususlardandır. Nitekim bu mesele de hayatımız boyunca bizi bilme, yaşama ve yayma çabalarına itti. Bu konuda da kitaplar yazdık. Şimdi biz “İslam hem dünya dinidir, hem

de ahiret. Hem fertlerin dinidir, hem de toplum ve devletin dinidir. Müslümanlar Allah Teala'nın kanunlarından başkasını alıp uygulamazlar. Bu yüzden laiklik küfürdür” gibi hakkında müstakil kitaplar yazdığımız bu temel konulara girmeyeceğim. Merak edenler o kitaplarımıza bakabilirler. Kısaca şunu söyleyeceğim:

İslam, devlet ve hükümet meselesini dinin asli rükünlerinden sayar. Fıkıh ile ilgili kaynaklarda devlet ve idare meselelerini genişçe ele alınır. Yüce Peygamberimiz Hz. Muhammed (a.s.) idare ve devlet konularını İslam'ın asıl rükünlerinden bir rükün, dinin halkalarından bir halka kabul etmiştir. Fırsat bulduğu anda da devletini kurmuştur. Dolayısıyla her kim bu hükmü bilerek inkar ederse İslam'dan çıkarak kafir olur.

İslam devletini kurma sorumluluğu, sadece alimlere ait bir sorumluluk olmayıp bilakis kadın olsun, erkek olsun bütün Müslümanlara düşen bir yükümlüdürler. Dolayısıyla İslam devlet ve hilafetinin çöküşünden bu zamana kadar, İslami davet süreci içerisinde yaşadığımız bu merhalenin tabii gereği olan bu dini vazifenin edasında, kendilerine düşen görevi yerine getirmek her Müslüman kadın ve erkek üzerine farzdır.

O halde bu farzın edası için çalışmayı bırakıp, İslam adına yaptıkları amel ve hizmeti sadece ilim, ibadet, zikir ve hayır yapma işlerine tahsis edenler büyük bir cehalet ve günah içerisindedirler.

Şu halde İslam devletini kurma vazifesi fert fert çalışma yoluyla ele geçmeyeceğine, ancak düzenli, disiplinli ve planlı bir cemaat çalışmasıyla ifa edilebileceğine göre, bu cemaat çalışmasını gerçekleştirmenin her Müslüman erkek ve kadın üzerine farzdır. Bu farz için birlikte cemaat olarak planlı programlı çalışmak, tekrar ediyorum, farzdır.

İslam, Devlet Ve Toplum Dinidir

“İslam devlet ve medeniyet dinidir. İslam toplumunu ancak İslam devleti idare eder. İslam devleti, İslam hukukunu uygulayan devlettir. İslam hukukunun uygulanmadığı topraklar, sahip olmamız açısından bizim olsa da, hukukumuz açısından “darü'l İslam” değildir. Dolayısıyla eksik vatandır. Müslüman şeriat dediğimiz Allah Teala'nın kanunlarından başkasını kabul edemez. Bu yüzden laik kanunları bilerek, isteyerek, severek uygulamak küfürdür.”

İslam, dünya ile ahireti birleştiren, tüm inananların tek bir cemaat, tek bir ümmet, tek bir vatan ve tek bir devlet olarak yaşamalarını isteyen bir dindir. Biz bu dini hem kendimiz öğrenip yaşamak, hem de en yakınımızdan en uzağımıza kadar yaşatmak mecburiyetindeyiz.

İslam ümmeti bir vücuda benzer. O beden her hangi bir uzvu rahatsız olunca, vücudun diğer bütün a'zaları birbirlerinin acısını duyar. Acı çeker, uykusuz kalır. İslam, her Müslümandan yeryüzünün neresinde olurlarsa olsun, diğer Müslümanların dertleriyle dertlenmelerini, uğradıkları zulüm ve haksızlıklara, çektikleri çile ve acılara ortak olmalarını ister. Zira ayette buyrulmuştur:

“Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir yapı / üst üste konulan tuğlalar gibi saf bağlayarak savaşırlarını sever.” (es-Saff, 4)

Hadis-i şerifte de buyurulmuştur ki:

“Müslümanların dertleriyle dertlenmeyenler, onlardan değildir.”

Bu hadis-i şerif, İslam'ın her müslüman erkek ve kadın üzerine yüklediği ve kıyamet gününde kendisinden hesaba çekileceğimiz genel sorumlulukları ifade etmektedir. Devlet ve maddi manevi güç

olmazsa bu sorumluluk nasıl yerine getirilir? Yeryüzünün çeşitli bölgelerinde binlerce, hatta milyonlarca Müslüman kanı akıtılırken, kadınlarının ırz ve namusları çiğnenirken, Müslüman nesiller gayri İslami bir ahlak üzere yetiştirilirken, İslam şeriatı kaldırılıp beşerî laik kanunlarla değiştirilirken, Müslümanlar akidelerinden saptırılıp mukaddesatlarına tecavüz edilirken, çözümleri için saldırılar düzenlenip aralarında, kin, nefret ve tefrika tohumları atılarak harp ateşleri tutuşturulurken, bunlar ve daha bunlar gibi bir çok cinayetler işlenirken, bu facia ve zulümler karşısında müteessir olmayan ve harekete geçmeyen bir Müslümanın İslam'ını Allah kabul eder mi?

Harekete geçmek için kendi devlet ve askere ihtiyaç olduğu aklın bir gereği değil midir?

Bütün bu zulüm ve fesatlıkları ıslah edip düzeltmenin, bu acı olaylara engel olmanın tek bir yolu vardır; Allah'ın dini'ni yeryüzünde hakim olması. Bu devlet olmadan mümkün müdür?

Din de akıl da der ki; Allah'ın şeriatıyla hükmederek Müslümanların haklarını, vatan ve mallarını koruyacak olan İslam devletini kurmaktan başka bir yol yoktur. O halde bu amacı gerçekleştirmek için çalışmak, bütün Müslümanlar üzerine dini bir vecibedir. Herkes İslam devletini kurma uğrunda kendisine düşeni yapmak zorundadır.

Cemaatlerin Yaklaşımı

İslam bütün Müslümanların dinidir. Müslüman olmak için önce "la ilahe illallah, Muhammedün resulullah" demek, sonra da bunun altını doldurmak gerekir. yani, Allah Teala'nın Resulullah aracılığı ile bize indirdiği bütün Kur'an-ı Kerimin ayetlerinin her birisine ayrı ayrı iman etmek, içinde verdiği bilgilerin hak olduğunu tasdik etmek

gerekir. birincisine “ıcmali iman,” ikincisine “tafsili iman” diyoruz. Müslümanların kendi aralarında amelde içtihat farklılıkları olabilir. Fıkıhta farklı mezhepler, dini anlama ve yaşamada farklı cemaatler oluşabilir. Bu mezhepler ve cemaatlerde önemli olan Resulullah ve ashab-ı kiramın yolundan ayrılmamak, o ehl-i sünnet vel cemaat çizgisinden çıkmamaktır. Böyle olduğu sürece her mezhep veya cemaat makbuldür. Müslümanlar bunlardan birisine intisap ederek dinini öğrenip yaşayabilir, dini hizmetlerde bulunabilir.

Önemli olan herkesin şu temel kuralı unutmamasıdır: “Müslümanlar kardeşir ve birbirlerini sevip saymak, yardım edip desteklemekte birbirlerinin velis ve yardımcısıdır. Takva dışında kimsenin başkasına bir üstünlüğü yoktur.”

Böyle olunca dava sahibi insanlar, devlet kurarak din ve vatanlarını savunmak, insanlığı İslam’a davet etmek, zulüm ve haksız saldırıları def etmek gibi bir kişinin altından kalkamayacağı, ancak cemaat ve topluluk isteyen büyük işleri yapmak için mecburen bir araya gelerek bir teşkilat kuracaklardır. Bu teşkilatta herkesin bir konumu ve görevi vardır. Allah için herkes kendisine düşeni yapmak durumundadır.

Elbette bu cemaatlerde birlik ve beraberlik içinde çalışmak iyidir. Ama bütün Müslümanları bir cemaat ve bir teşkilatta toplamak da zordur. Malum, insanların karakterleri, özellikleri, iş yapma kabiliyetleri çok farklıdır. Bu yüzden hizmette birden fazla cemaatin olması kaçınılmazdır. Önemli olan bu cemaatler arasında kardeşlik hak ve hukukunun devam etmesi, iyilik ve takvada yardımlaşma, kötülük ve düşmanlığa beraberce karşı çıkmadır. Aralarında haksız rekabete, haset ve kıskançlığa, kin ve nefrete, taassuba, birbirlerinin

aleyhinde çalışmaya meydan vermemeleridir. Bu ilkeler her cemaat için geçerlidir. Arada bir anlaşmazlık olursa, mesele İslam hukukuna göre çözümlenmelidir.

Davada en kötü şey, bu cemaatlerin düşmanlarını veya ilgisiz başkalarını bırakıp kendi aralarında kavgaya, nizaha, dedikodu ve fitneye düşmeleridir. Bu durumda herkese düşen, Allah Teala'nın kendilerinden istediği kalb-i selim ve temizlenmiş nefis çerçevesinde üstüne düşeni yaparak bu sorunu çözmeleri, anlaşmazlığı uzatmamalarıdır. Dünya imtihandan hali değildir. İnsanlar daima sınanmaktadır. Asıl olan istikametten ayrılmamak, ayrılanları da hikmet ve güzel öğütle hakka davet etmektir.

Ne yazık ki bazen cemaatler gurur ve kibre düşerek kendilerini başkalarından üstün ve büyük görmekte, böylece ihtilaf ve tefrikayı körüklemektedirler. En acısı da tekfir meselesidir. Yani muhalif olduğu mü'lüman cemaatleri dinden çıkmak, kafir olmakla niteleyip suçlamalarıdır. Biz bunun zararlarını "İnançta Arınma" kitabımızda çok geniş olarak anlatmıştık, tekrar etmeyelim. Bu tür ayıplar bütün Müslümanların ortak tepkisi ile önlenmelidir.

Her cemaatin İslami davet sürecinde İslam'ın beklediği vazifeleri ifa etmek için ciddi çalışmalar yapmak hem hakkıdır, hem de vazifesidir. Cemaatler kendi aralarında sözleşme yapan Müslümanlardır.

Her Müslüman daha çok beğendiği bir veya birkaç cemaatte olabilir. Arzu edilen, zamanı gelince bütün cemaatlerin İslam devletini kurma ve İslam hilafetini iade etmek suretiyle Allah'ın dinini yeryüzünde hakim kılmak için birlikte çalışmalarıdır.

Hizmet herkese açık bir imkandır. Kimsenin tekelinde değildir. Rızık maksumdur. Öyleyse haksız rekabete ve hasede gerek yoktur.

Keşke tam bir birlik olsa da düşmanlarımıza karşı “bünyanı marsus / kenetlenmiş duvar” gibi sağlam dursalar. İdeal olan elbette budur.

Cemaatler birbirlerine müşfik ve merhametli, yardımsever olmalı, yükü paylaşmalıdırlar. Sevgi, saygı, muhabbet, kardeşlik, karşılıklı yardım, dostluk, müslümanların güçlerini ve saflarını birleştirme, şekli ayrılık ve nazari engelleri ortadan kaldırma herkesin gayesi olmalıdır. Böyle olurlarsa muhakkak ki, bu yolda çalışanları Allah Teala muvaffak kılacaktır. Hak ve hakikati mülayim bir uslubla ortaya koyduğumuz zaman, kalpler ısınarak meyledecek, akıllar mutmain olacaktır.

İsimlerin, lakapların, şekli ayrılıkların ve nazari engellerin ortadan kalkıp yerine Muhammedi orduların saflarını birleştirerek ameli vahdetin kaim olacağı, din için çalışan, Allah yolunda cihad eden müslüman kardeşlerden başka kimsenin kalmayacağı günün yakında geleceğine inanıyoruz.

“Kim Allah’ı, Peygamberini ve mü’minleri yâr edininip yardım da bulunursa, şüphesiz ki, üstün gelecek olanlar, Allah’ın taraftarlarıdır.” (Maide 56)

İslam Cemaatının Vasıfları

FETÖ’den sonra cemaatler uzun boylu sorgulandı. Kimileri bu zamana kadar İslam’a hizmetteki durumunu sorgulattır biçimde “cemaatler hiç olmamalı” derken, kimileri “olsun, yoksa nasıl hizmet edeceğiz? Olsun ama siyasete ve ticarete kalkışmasınlar” diyordu. Kimisi de bu görüşlerin uygulamada bir değer ifade etmediğini görüyor, genel bilgilenmenin artırılması, denetime açık oluşu, faaliyetlerin şeffaf ve hesap verilebilir oluşu gibi ölçüler getiriyordu.

Bugün Müslümanların devasa sorunları tek başına üstesinden gelinebilecek gibi değildir. Mecburen eller birleşecek ve hep beraber destek verilecek. Öyle ya, bir elin nesi var, iki elin sesi var. Öyleyse İslami hizmetler ve vazifeler eda etmek isteyen Müslümanlar, mecburen bir araya gelerek iş birliği yapmak zorundadırlar. Çünkü cemaat rahmet ve kuvvettir. Onu yok sayacak lüksümüz yoktur.

Öyleyse bir cemaatimiz olacak müşterek hizmetler için. Önemli olan bunun nasıl bir cemaat olduğudur. Bizim de içerisinde yer aldığımız bu cemaatte acaba nelerin bulunması gerekir? mutlaka lazım olan vasıfları nelerdir?

Biz bir cemaate özel ve genel davamızı gerçekleştirmek için gireriz. Bunun ne olduğunu kitabımızın baş taraflarında yazmıştık, tekrara gerek yoktur. Şu kadarını söyleyelim ki bu cemaat, her şeyden önce bizim dinimizi yaşamamıza ve yaşatma çalışmalarımıza imkan ve destek verecektir. Biz, İslam'ı aziz kılmak, Allah kelimesini yüceltmek, Allah'ın dinini yeryüzünde hakim kılmak, İslam şeriatıyla hükmetmek, İslam devlet ve hilafetim ikame etmek, mazlum Müslümanlara sahip çıkıp destek vermek için oluruz bir cemaatte. Ciddi, bilgili, ahlaklı, gayretli, düzenli, disiplinli ve tertipli bir cemaat içerisinde yer almak zorundayız. Bütün bu saydıklarımızı gerçekleştirmek için çalışan ve içerisinde yer alınması gereken bir cemaatin taşınması gereken vasıf ve özelliklere şunlar olabilir:

Bütün Müslümanlara sahip çıkan bir cemaat. Her işinde İslamî kanun ve kaidelere sahip çıkan bir cemaat. İslam'ı bölüp parçalayan, bütüncül bir anlama sahip olarak mücadele yapanların emaaati. İslam'ı, tahrif, tağyir, tecezzi, ve mugalataya atmak istemeyen, ifrat ve tefritten uzak olarak Hz. Muhammed (a.s.)'in getirdiği şekilde dos-

doğru, eksiksiz ve bütün boyutlarıyla yeniden anlamalarını sağlayan bir cemaat. Müslümanların üzerinde ittifak edilen asli konularda birbirleriyle yardımlaşmalarını, ihtilaf edilen fer'i meselelerde birbirlerini mazur görmelerini tavsiye eden, mezheb ve fikri taassuba saplanmadan sahih akide üzerinde birleşmelerini temine çalışan bir cemaat.

Evet, davamız İslam'ı bilmek, yaşamak ve yaşatmak, evrensel bir İslam devletini kurarak İslam birliğini sağlamaktır. Bunun için düzenli ve disiplinli bir cemaat çalışmasına ihtiyaç vardır. Bir Müslüman tek başına bu kocaman görevleri yapamayacağına göre, bir cemaate muhtaç olduğumuz açıktır. Çünkü zamanı geldiğinde silahlı savaş da yok değildir yani. Dikkat edilirse Resulullah (s.a.v.) Mekke'de uzun yıllar iman ilgili konuları anlattı. Eziyet ve işkencelerden, ambargo ve sürgünlerden, hatta neticesi ölüm dahi olabilecek olan imtihanlardan geçti. Medine dönemine geldiklerinde devletlerini kurmuşlardı. Ayetler kanunları emrediyor, Müslümanlarca tıkr tıkr uygulanılıyordu. Her şeylerini fedaya hazır bir İslam ordusu dahi oluşturmuşlardı. Cihada hazırdılar.

Bizim cemaatimiz de böyle bir cemaat olmalıdır. Mümkün mer-tebe aynı yerde yaşayan Müslümanlar. Blnmemeye de çalışmalıdırlar. Malum, "cemat rahmet, ayrılık azaptır."

Fakat bu cemaatte hiç kimse hatasızlık, kusursuzluk aramasın. İnsan olmamız hasebiyle onlardan hali olamayız. Hiç kimse de üyelerinin kusurlarını cemaate ve liderine çektirmeye kalkışmamalıdır.

İşte bunlar beraber çalışmaya layık olan bir cemaatte bulunması gereken temel özelliklerden ve niteliklerden bazılarıdır. Böyle bir cemaatin arkasında hiçbir Müslüman konuşamaz sanırım.

Davada Öncülerimiz

Dünya üzerinde yaşayan Müslümanların düşünce ve ilimde ne kadar değişiklikler içinde olduğunu görüyoruz. İki ana kaynak olan Kur'an ve sünnete ters düşmedikçe bu görüşler ve davranışlar müsamaha ve hoşgörü ile karşılanırlar.

Bir başka durum daha vardır. Her ülkede yaşayan Müslümanlar da kendi aralarında bazı inanç ve sosyal davranış biçimlerine ağırlık verebilir. İlgili alanları farklı olabilir. Kimisi ilim ve eğitimi, kimisi davet ve tebliğ, kimisi siyaset ve yönetimi, kimisi sanayi ve ekonomiyi, kimisi zühd ve irfanî yanlarını geliştirmiş olabilir.

Herkesin kendi ilgi alanına daveti de bir yere kadar hoş görülebilir.

Ancak hepimizin de bu ilgi alanlarımızı gündeme getirmeden önce hatta öncelikli bir daveti olmalıdır. O da sahih akaidedir, iman esaslarıdır, inanç manzumesidir.

Biz "ehl-i sünnet akaidi" diyoruz. Bu akaidin sahih, diğerlerinin bid'at olduğuna inanıyoruz. İtikatta başka başka mezheplere ayrılmayı dalalet görüyor, Müslümanları bunun getirdiği tefrikadan sakındırıyoruz.

Sonra iki ana kaynak öncelikli davetimiz olmalıdır. Kur'an ve sahih sünnet bizim dinimizi öğrendiğimiz iki kaynaktır. İnsanları önce burada ifade edilen dine davet etmeliyiz.

Bununla kendi mezhep, meşrep, cemaat, tarikat ve partilerimiz yerine, Allah Teala'ya daveti esas almalıyız. Resulullah bu konuda bize "üsvetün hasene," "numune-i imtisal," "model şahsiyet," "örnek rehber"dir. Davetimiz ne kadar Kur'an ve sünnete uyarak Allah ve

Resulüne iman ve itaata olursa, birlik ve dirliğimiz de o kadar güçlü ve güzel olur.

Davada Önceliklerimiz

Biz bu daveti şöyle bir sıraya koyabiliriz: kendimizi ve başkalarını sırasıyla şunları yapmaya davet ederiz:

1- İslam'ı güzelce öğrenmek. Yani ilim.

2- Öğrendiklerimizle amel etmek. Yani amel.

3- Başta ihlas ve samimiyet, tevazu ve mahviyet olmak üzere nefsimizi ve kalbimizi temizlemek, huylarımızı güzelleştirmek. Yani ahlak.

4- Bu dini başkalarına da öğretmek, yaymak, yaşatmak, yeryüzüne hakim olmasını sağlamak. Yani davet, tebliğ ve cihat.

Bunu başardıktan sonra hayat içindeki kimi ayrıntılara yönelmek önemli değildir. İslam bunu hoşgörü ile karşılar. Ayıp olan bunu bir haksız rekabete, haset ve kıskançlığa malzeme yapmamak, asabi-yet davası gütmemek, bir nevi ırkçılığa düşmemektir.

Fakir biraz geç de olsa aklım başıma geldikten sonra hayatım boyunca bunların kaygısını çektim, kendime bakarak endişe duydum, muhasebelerim içimi acıttı, yer yer “aman ya Rabbi” diyerek ağladım.

Kendim gibi başkalarını da bu esaslara davet ettim. Yani hep kendimi ve başkalarını Allah Tealâ'yı bilmeye (marifet), sevmeye (muhabbet), ibadet ve kulluk vazifelerimizi öğrenmeye (ilim), ihlas ile yapmaya (salih amel), kalb-i selime ulaşmak için ahlakımı düzeltme mücahedesine davet ettim. Bir de elimden geldiği kadar talebe-

lerime ve aralarında yaşadığım halkıma her fırsatta ilim, vaaz, irşat faaliyetlerinde bulundum. Hatta her isteyen istediği zaman okusun diye çağımızın İslam adına en önemli konularında kitaplar yazdım, yokluklarla mücadele ederek bastırılmasına uğraştım. Okulu, cami-yi, dernek ve vakıf binalarını, dergi ve gazeteleri, interneti ve onun sağladığı canlı yayın imkanlarını aradım durdum. Bugün internet-te hizmete hazır binlerce makalemiz ve videolarımız var çok şükür. Hepsinde de İslam dedim, Müslümanlar dedim. Asla belli bir cema-ate, gruba, tarikata davet etmedim.

Halbuki benim de bir cemaatim vardı. Soranlara samimiyetle-rine inanırsam söyledim de. Ama davetim sadece Allah'a ve İslam'a oldu.

Bununla beraber İslam'a ve Müslümanlara hizmet eden her ce-maati, her hizmet grubunu, her dernek ve vakfı sevdim. Beni dini-mi anlatmak için çağırın her cemaate gittim. Her dernek ve vakıfta konuştum. İslam adına çalışan her cemaat, her grup, her tarikat, her meşrep, her dernek, her STK benimdir dedim, ayırım yapmadım. Allah Teala'ya yakın olan herkesi sevdim ve yakın olmaya çalıştım. Bunun şahidi bu Maraş halkıdır. Hayatım zaten bu şehirde geçmiştir. Az çok hemşehrilerim bunu bilir.

Dava Adamı Olmak

Bir insanı yerinden ne hoplatır?

Büyük bir korku veya sevgi veya heyecan! Bu duygulara kapı-lan insanlar, sizi şaşırtacak ani işler yapar. Mesela bir düşünün, derbi maçında takımı gol atan bir fanatik taraftar ne yapar? Nasıl yerinden fırlar ve elleri havada “gooooool” diye bağırır! Bir gün akşam sokakta

yürüyordum. Aniden büyük bir kalabalık sesi geldi. Önce anlamadım, “acaba terörist bir saldırı mı oldu?” diye ve sağa sola baktım. Sonra meseleyi anlayınca halime güldüm. Meğer millet maç seyrediyormuş. Takımları gol atınca hep beraber gayri ihtiyari bağırılmışlar. O tarakta bezimiz olmayınca bize garip geliyor işte.

Meselenin bam teli de bu. Yani tarakta bezi olmak. Yoksa sokakta niye bağırasın? Niye coşasın gece yarısı durup dururken?

İnsanlar yaz kış gece gündüz, soğukta sıcakta niye camiye giderler?

Tarakta bezleri vardır da ondan!

Bazı insanlar arabasına biner, sıcak evlerinde televizyon başında çay içmeyi bırakır, bir derneğe, vakıfa, kültür evine sohbet, seminer, konferans dinlemeye giderler. Niye?

Tarakta bezleri vardır da ondan!

Giderler ki salon boştur. Bir tefsir dersine on beş veya yirmi beş kişi gelmiş. Bir fıkıh dersine otuz kişi gelmiş. Oysa bu şehir beş yüz binlik bir şehirdir. Neden bu kadar azdırlar?

Tarakta bezleri vardır da ondan!

Camide Cuma gecesi sohbet ederim. Ben kürsüye çıkarım, millet ise çıkan gider, çıkan gider. Geride kalır bir avuç cemaat. Gidenler anlatılanları bildikleri için mi giderler? Kalıp da dinleyenler bu cemaatin en cahilleri midirler?

Asla! Tarakta bezleri vardır da ondan kalmışlardır!

Ashab-ı kiramı Mekke ve Medine’den çıkararak çölleri aştıran, soğuk iklimlerde dolaştıran, gemilerle denizleri aştıran, atlarını okyanuslara sürdüren ne idi?

Tarakta bezleri vardır da ondan! Yani iman. Yani İslam. O, köy şehir, nerede bir insan topluluğu yaşıyorsa, oralara götürülüp anlatılmalı, insanlar Allah Teâlâ'ya davet edilmeli idi. müslüman olmak mesuliyeti bunu gerektiriyordu. O yüzden yerlerinde duramıyorlardı.

Tarakta Bezimiz Var mı?

Ya bizim Müslümanlığımız?

Buradan camiye götüremiyor, kendi dostlarımız arasında çay içerek, meyve yiyerek sohbet taşıyamıyor, bir İslamî derse, sohbet, seminere, konferansa iletemiyor?

Neden?

İmanda kalite yok. Hakiki değil, yapmacık. Dalındaki elma değil, masadaki plastikten yapılmış elma sanki. Aman ısırma, tadı tuzu yok.

Ümmetin imanı parktaki alçıdan, taştan, betondan yapılmış aslanlar, kaplanlar gibi. Çocuklar üstüne biniyor, kuyruğunu çekiyorlar. Korkmuyorlar. Eğer o aslanlar kaplanlar hakiki olsalardı, o park o gün ne hale gelirdi?

İtiraf ediyorum; tefsir dersi verirken iki kitaba bakarak gidiyorum. Zira dinleyenlerim yirmi veya otuz kişi. Oysa sosyal medyadan ilan ediyorum mekanı, saati ve herkesi davet ediyorum. Sadece Facebook'tan binlerce arkadaşım var. Nerede bunlar? Muhtaç değil mi Kur'an-ı Kerim'i anlamaya? Bitirdi mi bu şehir ahalişi öğrenecek ilimleri?

Oysa derse gelenlerin sayısı iki yüz, üç yüz, üç bin olsa ben iki tefsir yerine yirmi tefsir kitabından hazırlanır, günlerce de kendim

ayetler üstünde düşünürüm. Nasıl yaparsam fayda artar diye kendimi yerim. Ben de faydalanırım derslerden. Ama maalesef olmuyor işte.

Bir de kalkıp “hocalar çalışmıyor” diyen ağzı güzellere ne dersin? Bir gün patladım, “Pazartesi dersimize niye gelmedin? Haftada kaç derse gidiyorsun? Hangi hocayı takip ediyorsun?”

Yok tabi. Akşam televizyon veya cep telefonu gevezeliğe yetiyor. Gündüz de iş yerinde maç yorumları, siyaset haberleri, hükümet ve muhalefet geyiği, yemeler, içmeler, gezmeler lafları, araba modelleri, bağ bahçe yorumları vs. vs. ilim yok, kitap yok, sohbet yok. Hayat baştan sona malayani. Ne dinine, ne dünyasına bir faydası olmayan boş laf salatası. Ye ye bitmez mübarek.

Niye böyle?

O tarakta bezleri yoktur da ondan!

Neye Muhtacı?

Bir insanın ilgisini çekip harekete geçirebilmek, onu heyecanlandırarak bir davranışa yönlendirmek, ancak içe işleyen sağlam ve köklü bir iman ile mümkündür. Bu iman onu harekete geçirebilirse, çorap söküğü gibi gerisi gelir. Motoru çalıştıran imandır. Sonra o yakıtı bite-ne kadar çalışır ve iş görür. Yakıt, ilimdir, arkadaştır, sürekli harekettir. Zaten böyle bir insan, yolda giderken yol arkadaşlarını bulur. Kadroyu oluşturur. Eğer birilerine davayı anlatabilmişlerse, cemaati de bulurlar. İşte size İslamî hareket. Allah Teâlâ'ya davet hareketi.

Müslümanlar yeniden iman etmeli, imanın hazzını, tadını almalıdırlar. Allah Teâlâ'ya ve Resulüne iman ve itaat ile, sevdiklerini Allah için severek, imanı her şeye tercih ederek, uğruna ölmeyi bile göze alacak kadar sevip tercih ederek, yeniden imanlarını aşkla,

şevkle tazelemelidirler. Hem kendileri, hem de davet ettikleri insanlara yetecek ilim elde etmelidirler. Kur'an, sünnet, fıkıh, ahlak ve siyer en çok okudukları bilgi alanları olmalıdır.

Okudukları ile ferden ve cemaaten amel etmelidirler. Sonra da varlarını yoklarını başkalarının imanlarını kurtarmak, İslamlaşmalarını sağlamak için harcamalıdır. İşte bu hayat ne kadar zevklidir, neşelidir, huzurludur, ancak tadan bilir. Ağlarken bile bahtiyardır, mutludur insan böyle bir davası olursa. Yeryüzündedeir ama sanki cennetlerde gezmektedir. Yaşadığı hayatı krallarla bile değişmez. Ama dışarıdan bakan zavallılar, belki de ona çok acırlar. Anlamadıkları için elbette. Tatmayan ne bilsin?

Boşa dememişler: “men lem yezük, bilmez yazık.”

Siz Hiç Sınava Girdiniz Mi?

Ben birkaç kez yaşadım o heyecanı. Mesela ilkokuldan sonra yatılı İmam Hatip Okulu sınavı benim için çok önemliydi. Evimiz köyde idi. yatılılık benim için çok önemliydi. O imtihanı hiç unutmam.

Yine İmam Hatip Okulu'ndan sonra girdiğimiz üniversite sınavını da unutmam. Sizin de böyle sınavlarınız olmuştur. Hatta yavruları sınava giren ana babaların dışarıda dokuz doğurur gibi heyecanla beklemelerini en az televizyonda izlemiştinizdir. Aman ne heyecan, ne heyecan!

Hiç Ölümü Hissettiniz mi?

Ya ölüm korkusu?

Hani onunla burun buruna geldiğinizi hissetmek? Yaşadınız mı bunu?

Bir iki kere onu da yaşadım. Hani her gün “tefekkür-ü mevt” yapardım beş on dakika ve kendimi ölmüş kabul ederdim. Genellikle gece, tek başınayım, yapayalnız. Birden Azrail kardeşim geliyor yardımcılarıyla ve canımı alıyorlar. Eş dost haberdar olunca cenazemi yıkayıp, kefenleyip defnediyorlar. Münker nekir geliyor, soruyorlar “Rabbin kim?” derken kıyamet, yeniden diriliş, mahşer, arş gölgesi, hesaplaşma, defterler, teraziler, sırat köprüsü, cehennem ve cennet...

Alıştım ve hazırım sanırdım. Meğer ilmeli yakın çok şey değilmiş. Aynel yakinin azıcık bir miktarı paramparça ediyor onu. Kim bilir hakkel yakın nasıldır?

Bir defa burnumun üstünde çıkan, iki kaşımın arasını kaplayan yara, karnabahar gibi domur domur oldu ve büyüdü. Yaramın çirkinliğinden korkan dostlarımın ısrarı ile doktora gittim. O ona o ona havale ederken birden kendimi şehrimden uzakta Adana Balcalı Üniversite Hastanesinde ameliyatta buldum. Yaramın kanser olma ihtimali vardı. Elbiselerimi soydular. Bir arabaya bindirdiler. Koridorda gözlerim tavandaki lambalara takılıp geçerken birden uzay boşluğunda gezegenleri, galaksileri aşıyorum gibi geldi. Sanırım berzaha gidiyordum. Demek ömrüm bu kadardı, öyle mi? “İnna lillah ve inna ileyhi raciun” okudum. “İman selameti ver Allah’ım” diyordum. “Ama ömür verirsen, dinime hizmete devam ederim. Anam babam, eşim evlatlarım da üzülmez. İstiyorum Allah’ım” diyordum. Sonunda sadece “Allah” demeye başladım. Ötesini hatırlamıyorum.

Aman ne garip, ne dehşetli, ne korkunç, ne yaman duygulardı! Hiç düşünmekle ele geçmeyen, o ana mahsus duygular. Çıplak gerçekle burun buruna gelmek, bilmekten başka bir şeymiş.

Bir iki kere de mahkemede hissettim bazı ilginç duyguları. Çok sevdiği bazı dostların ölümünde de mesela.

Ya sizler?

Böyle yoğun duygulu dolu dolu yaşadığımız zamanlarınız oldu mu?

Hiç olmaz mı?

Madem insanız, hepimiz imtihatdayız. Rabbimiz çok merhametli, uyarıyor zaman zaman. Sonumuzu hatırlatıyor. Birden bitiriyor işinin insanın. Hazırlanacak imkan veriyor.

Ne olur hayatı hep öyle dikkatli, sorumlu, yüreğimiz hoplayarak yaşasak?

Dünyaya imtihan için geldiğimizi unutmasak?

İslam ve Müslümanlar için gam çeksek, acı yudumlasak da ümmet olduğumuzu içimiz yana yana hissetsek!

Her an huzurda olduğumuzun şuurunda, makamda durduğumuzun bilincinde olsak!

İmandan ihsana dokunsak!

Yarın ölüm muhakkak bize de gelecek. Şu tabutun içinde belki de son defa başkaları yatıyor. Başkasının ölümü ne kadar kolay geliyor değil mi? Şu safların bizim için dizildiğini bir anlasak, kavrasak!

Öyle dursak namaza!

Öyle okusak Kur'an'ı!

Öyle versek sadakamızı!

Öyle yapsak hizmeti, daveti, cihadı!

Şu geride kalacak ve çok az işe yarayacak koca koca varlık ve imkanlarımızın hepsini kullansak, çok iyi bir yatırım yapsak ahirete olmaz mı?

Ah nefsim ah!

Davayı Yüreğimizde Duymak

“Siz hiç sınava girdiniz mi” diye niye sordum?

Ya da “Ya ölüm korkusu? Hani onunla burun buruna geldiğinizi hissetmek?” diyerek üstünde düşünmenizi istedim.

Niçin?

Davayı yüreğimizde duymak nasıl bir şey, onu ifade edebilmek için. Hepimizin bir davası var. Bizim özellikle de bir “İslam davamız” var. Sayımız da az değildir. Yani kemiyet de hatırı sayılır kadardır. Asıl sorun kemiyette. Kıymete ne kadarız? Yüreğimizde bu davanın sevgisi, heyecanı, enerjisi ne kadardır? Bu uğurda ne kadar fedakarlık yapabiliriz? Böyle bir düşünce ve kanaatimiz var mı? Ya da hazırlığımız?

Görüyoruz ki dava insanı sayının ifade ettiği kadar değildir. Keyfiyette, kıymette azdır maalesef bunlar. İçlerinde öyle insanlar var ki, oraya temaşa için gelmişler. Seyir edip vakit geçiriyorlar. Belki taraf-tırlar. Sempatı duyuyorlar. Fakat henüz davayı tam anlamamışlar.

Daha kötüsü, böyle bir dava içinde menfaat için olanlar da vardır. Oradaki cemaati kendi çıkarı için kullanma amacındadırlar. Ya da cemiyette bir itibar peşindedirler. Eğer amaçlarını orada gerçekleştiremezlerse, çok rahat çekip gidebilirler.

Davayı asıl sırtlarında götürenler, bu kalabalığı iyi tanımalı, hareketi buna göre planlamalıdır. Kur'an'da “Talut Kıssası” bunun

için bir daha okunmalıdır. İşte Bakara suresindeki o 246 ila 251. ayetler:

“Baksana, İsrail oğullarının Musa’dan sonra ileri gelenlerine! Hani onlar, bir peygamberlerine: ‘Bize bir kumandan gönder de Allah yolunda savaşalım...’ dediler. O da: ‘Size savaş farz kılınrsa, acaba yapmamazlık eder misiniz?’ dedi. Onlar: ‘Bize ne oldu da yurtlarımızdan çıkarıldığımız ve çocuklarımızdan ayrıldığımız halde Allah yolunda savaşmayalım?’ dediler. Bunun üzerine savaş kendilerine farz kılınca da onlardan pek azı hariç, yüz çevirdiler. Ama Allah, o zalimleri bilir.

Peygamberleri onlara: ‘Allah, size hükümdar olmak üzere Talût’u gönderdi.’ demişti. Onlar: ‘Ona bizim üzerimize hükümdar olmak nereden geldi? Oysa hükümdarlığa biz ondan daha lâyıkız, ona maldan bir genişlik, bir bolluk da verilmemiştir.’ dediler. Peygamberleri de ‘Onu sizin başınıza Allah seçmiş ve ona bilgi ve vücut bakımından bir güç, bir genişlik vermiştir.’ dedi. Hem Allah, mülkünü dilediğine verir. Allah’ın rahmeti geniştir, o her şeyi bilir.

Peygamberleri, onlara şunu da söylemişti: Haberiniz olsun, Onun hükümdarlığının alâmeti, size o tabutun gelmesi olacaktır ki onda Rabbinizden bir sekine (sükûnet, gönül rahatlığı), Musa ve Harun ailelerinin bıraktıklarından bir bakiyye (kalıntı) vardır. Onu melekler getirecektir. Eğer iman etmiş kimselerden iseniz, bunda sizin için kesin bir ibret, bir alâmet vardır.

Talut, ordu ile hareket edince dedi ki: ‘Allah sizi mutlaka bir nehirle imtihan edecek. Kim ondan içerse, benden değildir. Kim de onu tatmazsa, işte o bendendir. Ancak eliyle bir avuç alan başka

(bu kadarına ruhsat vardır).’ Derken içlerinden pek azı hariç, hepsi de varır varmaz ondan içtiler. Talut ve beraberindeki iman eden kimseler nehri geçtiklerinde. ‘Bizim bugün, Calut ile ordusuna karşı duracak gücümüz yok.’ dediler. Allah’a kavuşacaklarına inanıp, bilenler ise şu cevabı verdiler: ‘Nice az topluluklar, Allah’ın izniyle nice çok topluluklara galip gelmişlerdir. Allah, sabırlılarla beraberdir.’

Calut ve ordusuna karşı savaş meydanına çıktıkları zaman da şöyle dediler: ‘Ey Rabbimiz! Üzerlerimize sabır dök, ayaklarımızı sabit tut ve kâfirler topluluğuna karşı bize yardım et!’

Derken, Allah’ın izniyle onları tamamen bozdular. Davud, Calut’u öldürdü ve Allah, kendisine hükümdarlık ve hikmet (peygamberlik) verdi ve ona dilediği şeylerden de öğretti. Eğer Allah’ın, insanları birbirleriyle savması olmasaydı, yeryüzü mutlaka bozulur giderdi. Fakat Allah, bütün âlemlere karşı büyük bir lütuf sahibidir.”

Basit bir sınanmada tapır tapır dökülen, güçlü bir düşman karşısında kaçacak delik arayan, mücahede, mücadele, savaş gibi zor olaylara kalp, ruh, irade ve eğitim olarak hazır olmayanlarla hangi zafer kazanılabilir?

İslam’a davet ciddi bir iştir ve bizim için tek yoldur. Bizden önce gelenler olarak bütün peygamberler ve onların ashabı bu davet ve tebliğ yolunda yürüdüler. Bizler de Allah’ın izniyle bu yolda yürümeye devam edeceğiz.

Bu yol ciddi bir yoldur. Bu yol iman ve amel yoludur. Sevgi ve saygı yoludur. Birlik ve kardeşlik yoludur. Bu açıdan asrı saadet hep bizim için örnektir. Allah’ın Resulü, İslam davasını nasıl başlattı ve

hedefine nasıl ulaştı? İlk müslümanlar nasıl önce iman edip amel etmeye, sonra da kalblerini sevgi ve kardeşlikte birleştirmeye çağır-
dı. Önce hangi inanç kuvveti ile birlik kuvveti bir arada toplanarak
kaynaştı. Onların oluşturdukları cemaat, örnek bir cemaatti. Yeryü-
zünün bütün insanları karşı çıksalar bile, bu cemaatin davası ortaya
çıkmalı ve zafere ulaşmalıdır.

Dava Ve Dünya

Tarağında bezi olan insanların, yani bir davası olan insanların,
davalarına göre bir dünya oluşturmaları elbette haklarıdır. Böyle bir
dünya için çalışmalarına hiç kimse karşı çıkamaz. Herkesin din ve
vicdan hürriyeti vardır. Hayat tarzlarına saygı gösterilmek herkes
için vardır. Herkes için var olan haklar elbette onlar için de vardır.

Öyleyse bizim de İslam'ın hakim olduğu, marufun, iyinin, gü-
zelin, faydalının yaşatıldığı, münkerin, fitnenin, fesadın, günahın,
haramın, kötünün, çirkinin, zararlıının yasaklandığı ve yok edildiği
bir dünya kurma hakkımız vardır. Bunun için önce yukarıda anlattı-
ğımız derdi davası olan Müslümana ihtiyaç vardır. Bu Müslümanlar
birbirlerini bularak bilişip sevişmelidirler. Aralarında birlik oluşturu-
malı, yine aralarından birisini başlarına lider, idareci, yönetici, baş-
kan, emir, imam seçmelidirler. İsimler önemli değil. Önemli olan
zincirlerin halkası olan insanların ve yaşadıkları evlerin birbirlerine
sım sıkı bağlanmalarıdır. Birleşmeleridir. Güç birliği içinde hareket
etmeleridir.

Bu insanların birlikteliklerinden bir hareket oluşur ve tedrici
adımlarla yoluna devam eder. Böylece Müslüman fertler, Müslüman
evler ve Müslüman toplumlar teşekkül eder ve bu binanın üzerine İs-

lami hükümetin kurulması için sağlam bir İslam temeli atılmış olur. İslami hükümet evrensel İslam devletini oluşturmak için benzeri İslami hükümetlerle birleşecek, başında İslami hilafet olduğu halde İslam devleti Allah'ın izniyle tüm dünyaya rehberlik, önderlik edecektir.

“Yeryüzünde fitne kalmayınca ve din (yalnız) Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse, artık zalimlerden başkasına karşı düşmanlık yoktur.”³

Burada dikkat edilecek nokta, İslam Davasının genel vasıtaları olan kuvvetli iman, salih amel, Allah için hizmet faaliyetlerinin hep yan yana yürütülmesi gereğidir. Bu yüzden ferdin yetişmesi önemlidir. Müslüman devletlerin ve onların maariflerinin en önemli meselesi, iyi insan yetiştirmektir. İyi insan, bize göre iyi bir Müslüman demektir. Devletin ilk vazifesi, fertleri İslami şuurla yetiştirmiş bir toplum oluşturmaktır. Bunun için gerekli her kurumu kurmak onun için ilk vazife olmalıdır. Yine hatırlatalım, bu iyi insan yetiştirecek kurumların başında hiç şüphesiz İslam'ın öğrenilip yaşandığı evler gelir. İslam'ı yaşamak ve yaşatmak davasında olan her fert, kurum ve devlet, İslamî yuvaların kurulmasını teşvik etmeli ve kolaylaştırmalıdır. Bu konuda evleneceklerle yardımcı olmalıdır.

Davanın Vasıtaları

Bu davada ilerlerken, gayemizi gerçekleştirebileceğimiz, vazifelerimizi yapabileceğimiz vasıtalarda veya atılması gereken adımlarda bir kısıtlama yapmak doğru olmaz. İman, ilim, amel ve ahlak sahibi insana ulaşmak için her vasıttadan faydalanabiliriz. Yeter ki şeran mübah olsun. Yani basın yayın, radyo, tv, internet, sosyal siteler, der-

3 Bakara 193. Bkz. Enfal 39.

nekler, vakıflar, şirketler, partiler ve daha başka birlikler, kurumlar faaliyet alanları ve çalışma birimleri. Ancak bütün bunları kullanırken genel ilkelerimize asla ters düşmemeliyiz.

“Hedefe varmak için her yol mubahtır” sözü çirkin bir sözdür, asla semtimize uğramamalıdır. Bizim davamız Allah rızasıdır. Zafer onun katındadır. O dilediğine zafer verir. Hoş, zaferin de şartları vardır. Biz onların bazılarını “Cihat ve Zafer Şartları” kitabımızda yazdık. Zaferi hak edecek kıvam da gereklidir. Fakat zafer gelsin de nasıl gelirse gelsin manasına gelen “Hedefe varmak için her yol mubahtır” sözü bize yaramaz. Zira Allah Teâlâ'nın rızası olmayan devlet ve iktidarın, makam ve mansıbın, şan ve şöretin, mal ve mülkün faydası yok zararı çoktur.

Buna böyle iman etmişizdir. Maksudımız Allah olduğuna göre, bütün amacımız onun rızasını kazanmak olduğuna göre, bunlara ters düşen bir şeyi asla istemeyiz.

Dava Ve Müslüman Evler

İslami bir hükümetin kurulması maksadıyla, İslami faaliyetlerin yürütüleceği evler bizim için fevkalade önemlidir. Zira davaya inanmış fertler buradan çıkarlar. Böylesi bireyler oluşturmadıkça İslam toplumu oluşamaz. İslam davetinde sağlam ve kuvvetli bir temel atılmasında yapılacak gevşeklik, ihmalkarlık veya acelecilik, davamızı aksi yönde etkiler. Bu çok tehlikeli bir vaziyettir. Dikkat ederseniz bir binanın temeli atılırken çok dikkatli olmak ve gereken harcamalardan kaçınmamak gerekir. Temele harcanan zaman ve enerji, hiç bir an boşa gitmez. Hatta temeli zeminin üstüne çıkarmak için daha fazla zaman, enerji ve masraf harcamak gerekecektir. Bina büyük ol-

dukça temeli için harcanan zaman, enerji ve masraf da o nisbette büyük olacaktır. O halde, dünyaya hakim olacak ve bütün insanlığı İslam'ın hidayetine kavuşturacak bir İslam devletinin binasının temeli, nasıl ihmale gelir?

Bu konuyu biraz açalım isterseniz.

Dava Ve Aile

Davamız iyi Müslümanlar yetiştirmek ve onu dünyaya hakim kılmak ise, bu işin temeli ailedir. Ailenin temeli de anadır. Ana, her şeyin aslı, esası, temeli demektir. Merhum Hasan el-Benna'nın hayatını okurken bir cümleye rastladım ve çarpıldım kaldım. Şöyle diyordu:

“Ana, sağ eliyle beşik sallarken, sol eliyle dünyayı sallamaktadır.”

Ananın değerini ve yerini anlatmada müthiş bir cümle.

Aile küçük bir toplumdur. Orada öğreniriz sosyal hayatı aslında. İnsanı orada tanır, birlikte yaşama gereğini orada öğrenir, hak ve vazife kavramını orada kavrar, ahlak ve karakterimizi orada oluştururuz. Bu durum, küçük çocukların yüzmeyi önce küçük havuzlarda öğrenmesine benzer. Bir kere başardı mı, artık coşkun nehirlere, dalgalı denizlere de atsanız korkmazsınız. Aynen öyle, bir Müslüman toplumun bireyleri en sağlıklı bir biçimde ailede yetişir.

Sonra onu okullar eğitir. Sonra onu isterseniz dünyaya bir davetçi olarak atabilirsiniz. Artık o her yerde bir dava adamıdır. Öyleyse ailede ilk düşünülecek olan, ana babanın bu şuurda Müslümanlardan olmasıdır. Böyle olursa davamız adına çok büyük bir imkanı kazanmış olur, işi baştan kolaylaştırmış bulunuruz. Amaçlanan mutluluk da böyle ele geçer zaten.

İnsan niye evlenir?

Mecburiyetten. Çünkü Yüce Yaratıcımız hem mutlu olmamız, hem de yeryüzünde üreyerek çoğalmamız için, aramıza şehvet bağı koyarak bizi kadın ve erkek olaral çift yaratmıştır. Hani derler ya, bir elmanın yarısıdır insanlar. Eşlerini bulurlarsa, elma tam olur. biz de hayatın devam ettirilmesi için evlenmek zorundayız. Bu bin bir emek ve zahmet isteyen işin gönüllü yapılması için de Allah Teala kadın ile erkek arasına harika bir duygu olan şehveti koymuştur. Bilgisiz, şuarsuz, dikkatsiz, düşüncesiz insanlar, sırf o şehvet güdülerini tatmin amacıyla evlenir.

Aile kurumunun ne denli bir okul olduğunu, hak ve hukukun terbiye içinde özümşenerek burada öğretilip uygulandığını, ancak bu güzel ilişkilerde başarılı olunursa mutlu olunacağını asla bilemezler. böylesi insanları evlendirmemek gerekir diye düşünüyorum. Birlikte yaşamasını beceremeyen eğitimsiz ve terbiyesiz cahiller mutluluğu yakalayamadıklarından öte hayatı birbirlerine cehennem ederler.

Aile Bir Okuldur

Malum, aile bir kadın ile bir erkeğin karşılıklı rıza ile kurdukları bir kurumdur. Elbette bu evlilikler bir hukuk çerçevesinde kurulduğu gibi, icabında boşanma dediğimiz evlilerin ayrılmaları da yine bir hukuka bağlı olarak gerçekleşecektir. Çocukların doğumu, yetişmesi, nafakası, terbiyesi, aile fertlerinin ölümünde mirası gibi hususlar da hep bu aile hukuku içinde işlenen konulardır.

Bir Müslüman için bu hukuk ancak İslam hukuku olabilir. Evlenirken de boşanırken de bu hukuka göre hareket etmek onun bir iman borcudur. Mecbur kalmaların getirdiği zaruret hali dışında

başka bir hukuka bir Müslüman asla gidemez. İslam dininde nikah ile evlilik meşru görülmüş ve teşvik edilmiştir derken o “meşruiyet” ancak “şeriat” ile sağlanır.

İşte bizim davamızın da ana konusu bu değil midir?

Yeryüzüne şeriat, yani İslam hukuku hakim olsun da zulmü, fesadı, sömürüyü kaldırsın.

Aile hayatı, bir yandan şehveti tatmin vesilesiyle üremeyi sağlarken, aynı zamanda insanlara mutluluk ve huzur da sağlar. Bu mutluluk ve huzurun en büyük düşmanı ise hiç şüphesiz cinsel arzuların meşru tatminini nikah ile kurulan ailede değil de zinada aramaktır. Eğer maksat sırf şehvetin tatmini ise, insan için evlilik yerine zinanın tercihi anlaşılabilir. Yok maksat aynı zamanda mutlu ve huzurlu bir toplum inşa etmek ise, zinayı ve ona götüren bütün fiilleri yasaklamak gerekir.

Ne gibi mi?

Mesela avret yerlerini açma, karşı cinse şehvetle bakma, dokunma, uygunsuz olarak karşı cinslerle beraber bulunma, zinayı kışkırtan resim, film, müzik, yazılı sözlü edebiyat ve nihayet nikah düşen kadın ve erkeklerin yalnız olarak baş başa kalmaları. İslam bütün bunları da yasaklamıştır. Hayvanlarla ilişki, el ile tatmin, homoseksüellik, sevicilik gibi cinsel sapıklıklar da haram kılmıştır.

İslam, evliliklere bir amaç ve terbiye getirmiştir. İnsanı eğitmede evliliklerin etkisi çok büyüktür. Bu evlilikten amaçlanan mutluluğun, çoğalmanın ve terbiyenin olabilmesi için karı ve koca karşılıklı olarak hak ve vazifelerine dikkat etmelidirler. “Dindarlık” evlilikte geçerli olan sihirli bir kelimedir.

Evlilik, hayatta karşılaşılan en büyük, en önemli bir olaydır. Böylesine sorumlu bir iş asla aceleye getirilmemelidir. Taraflar birbirini görmeli ve tanımaya çalışmalıdır. Ancak dinimizin getirdiği bu güzel izni kötüye kullanmamalı, flört adı altında evlenmeden önce cinsel eylemlerin hepsinden de kaçınılmalıdır. Boşanma ise yürütülemeyen evliliklerde son çaredir. İslam insanlara sabrı, tahammülü, iyi geçinmeyi, nimetin kadrini bilmeyi, sevilmeyen kadar beğenilen yerlerinde değerlendirilmeye alınmasını emreder.

Bir Müslüman için eşin ve çocukların nafakasını temin adına çalışma hem bir ibadet, hem de günahlara kefarettir. Harcadıkları da başkalarına sadaka vermekten daha fazla sevap getirir. Kıyamette iyilik tarafına ilk konan da genellikle hesaba katılmayan bu tür harcamalar, yani sadakalardır. Ailesini imkanı varken sıkı cimriler, insanların en kötüsü sayılırlar. Şer olarak bu onlara yeter. Peygamberimiz, varlıklı olduğu halde ailesini darlıkta yaşatanlara “bizden değildir” demiştir. Bu anlayış için büyük bir tehdittir. Şimdi düşünelim, bütün bu çabalar insan için ne ulvî düşünceler ve ahlak ve terbiyede ne büyük kazanımlardır? hiç şüphesiz bütün bunlar, davamızın birer parçalarıdır.

Bir ailede kimler olur?

Bir ailede genellikle ana baba ve evlatlar bulunur. Şimdilerde azalsa bile bazen dede ve nineler de aynı evde yaşarlar. Aile belki evi aşan bir kavramdır. O yüzden sorumluluk açısından akrabaları da aileye dahil edebiliriz. Şimdi bütün bunların birbirlerine karşı vazifelerini önce öğrenmelerini, sonra da yıllar içinde uygulana uygulana kazanılmasının değerini düşünebiliyor musunuz? İslam davası önce aile içinde nasıl adım adım, aşama aşama öğrenilip icra ediliyor, görüyor musunuz?

Davetçiler Önce Ailede Yetişir

Ana-baba, bir insan için, Allah Teâlâdan sonra gelen en kıymetli varlıklardır. Var oluşlarının vesilesidir insanlar için ana babalar. O yüzden onlar hakkında Allah Teâlâ'nın koyduğu kanunlara mutlaka itaat gerekir.

Bunun başında da onlara hürmet, sevgi, iyilikle muamele, muhtaçlar ise nafakalarını temin ve ziyaret gelir. Allah Teâlâ'ya tazim ile ana-babaya hürmet yan yanadır. Allah Teâlâ'nın rızası da onların rızasına bağlıdır normalde.

Ana-babaya hizmet, cihattan önceliklidir. Ömrü uzatır, bereketlendirir, saadetine vesiledir. Onların duası peygamber duası gibi kıymetlidir. Ama onlara isyan, büyük günahdır. İnsanın iyiliklerini de yer bitirir.

İslam'a açıkça aykırı olan işler müstesna, ki o zaman Allah'tan başka hiç kimse dinlenmez ve itaat edilmez, onları üzme ve öfkelenmek isyan sayılır. Aksi de sevaptır. Mesela ana babanın yüzüne sevgi ile bakmak ve tebessüm etmek, ibadet sayılır. Bu davranış kulu cennetin en yüksek derecelerine erdirir. Hiç şüphesiz dedeler ve ninelere de ana babalar gibidir.

Ana-babalar da evlatlarını sevmeli, iyi bir isim ve terbiye vermeli, ihtiyaçlarını karşılamalı, onları hayata hazırlamalıdır. Onlara İslam'ı ya öğretmeli ya da öğrenmelerini temin etmelidir.

İbadetlerini, Kur'an okumalarını takip etmeli, Peygamber ve sünneti sevgisiyle onları yetiştirmeye çalışmalıdır. Onlar arasında adil olmalı, yersiz kıskançlıklara, kin, nefret ve düşmanlıklara sebep olan kayırmalardan, farklı davranmalardan kaçınılmalıdır.

Eşler, karşılıklı olarak birbirlerini sevip saymalı, dinin ve meşru örfün yüklediği vazifeleri severek minnetsiz yapmalı, hak ve hukuka dikkat etmeli, anlaşmazlıkları şeriatla çözmeli, gereksiz yere ayrılığı asla düşünmemeli, kırgınlığı, kızgınlığı küslüğe çevirmemeli, olmuştusa da çok uzatmamalıdır.

Çocuklar da kendi aralarında yaş farkını gözetecekler, büyüklere baba gibi hürmet edeceklerdir. İçlerinde alim olanların özel bir yeri olmalıdır. O alim, yaşta büyüğe tercih edilmelidir.

Aile deyince amcalar, dayılar, teyzeler, halalar, eniştelere, kayınlar da işin içine girerler ister istemez. Onlara karşı da başta ziyaretler olmak üzere sevgi ve saygı çerçevesinde ilişkiler devam ettirilmelidir. Evlilik, düğün, hastalık, ölüm gibi olaylarda unutulmamalı, gereken vazifeler yapılmalıdır. Bir adım daha atarak, komşularımızı da bu çerçeveye sığdırmalıyız. Bütün bunlar bizim İslam davamızın içinde kendimizi yetiştireceğimiz bir fidelik gibidir.

İyi bir Müslüman kendisi Müslüman olduğu gibi kuracağı evi de İslâm temelleri ve erdemleri üzerine inşa etmelidir. O, Allah'ın izniyle kurulacak İslâm devletine çekirdek olacak Müslüman evleri kuracaktır öncelikle. İslâmî hareketin üzerine bina edileceği sağlam temelleri böyle atacaktır. İslam toplumunda Müslüman kamuoyunu sağlayacak İslâm cemaatini böyle kuracaktır.

O yüzden diyoruz ki, davamız ile ailemiz arasında çok yakın bir bağ vardır. Davamızın ilk tecelli yeri, bizim ilk mektebimiz olan ailemize bir de bu açıdan bakmalıyız. Örnek bir dava adamı, yani örnek bir Müslümanı yetiştirebilmek için, sürekli çalışmaya, çabalamaya, sabır ve sebata ihtiyaç vardır.

Plan Ve Program

Bununla beraber bu davanın lider kadrosu hareketin plan ve programını da yazıp çizmeli, her katılan Müslümana ulaştırmalıdır. O kadar ki, herkes ne yapacağını ilmeli, hiçbir zaman tereddüt ve şaşkınlığa düşmemelidir. Bunun bir faydası da aykırı işler yaparak davaya zarar verenlerin uyarılması ve zararlarının önlenmesi gereğidir. Herkes her şeyi kanununa uygun yapılmalı, hiç kimse başıboş davranmamalıdır.

Bu yolun en büyük tehlikesi, benlik davasına kapılarak erken hareket ederek zaferi kendisinin kazandığını göstermeye çalışmasıdır. Acelecilik ölüm demektir. Kim, henüz olgunlaşmamış meyvaları devşirmek, zamanı gelmemiş çiçekleri toplamak için acele ederse, kendisine de, arkadaşlarına da, yoluna da yazık etmiş, zarar vermiştir. Bu ise ihlas ve samimiyetten uzak bir davranıştır. Böylesi insanları tanımayarak önemli işlerin başına getiren teşkilat da kendisine düşen payı almalı ve başka bir bela ile karşılaşmamak için tedbirli davranmalıdır.

Yöntem Dayatmamak

Şunu da unutmayalım; daha önce yaşanmışlardan mutlak istifade gerekir. Ama her zaman ve zeminin kendine göre şartları, öncelikleri, kolaylık ve zorlukları vardır. O yüzden her ülkede yaşanan tecrübelerin farklı oluşu da tabii karşılanmalıdır. İlle de filanların metodu diyerek, metot, usul ve yöntemi aslın önüne geçirmek ve burada tartışmalara boğulmak da zarardır. İnsan, zaman ve emek israfıdır. Unutmayalım, selefimiz, “Allah Teâlâ’ya giden yollar mahlukatin nefesleri sayışıncadır” demişlerdir. Bu yolların özü elbette

Kur'an ve sünnete uygun olacak, helal ve haram ölçülerine bağlı kalınacak, fıkıh usulü kaideleri herkesi bağlayacaktır. Ne var ki bu da bizi taassuba götürmemeli, bir tecrübeyi herkese dayatmaya kadar vardırılmamalıdır.

Bütün bunları söylerken, “vusulsüzlük usulsüzlüktendir” sözünü unutmamalıyız. Usul olmalı, evet ama ille de falan usul diye kimseye bir yöntem dayatılmamalıdır. Bu konular zaman, zemin, şartlar ve muhataplara göre değişebilir.

Davanın Çağdaş Düşmanları

Hiç şüphesiz İslam Allah Teâlâ'nın dinidir ve koruması altındadır. Hadislerin müjdesi ile kanaatimiz tamdır ki bir Müslüman topluluğu bu dini kıyamete kadar yaşayacaktır. Bu böyledir, çünkü bu dinin birinci kaynağı Kur'an asla kaybolmayacaktır. O, Allah Teâlâ'ya ait bir garanti içinde varlığını tahrif ve tağyirden, yani bozulma ve değiştirilme felaketinden uzak olarak devam ettirecektir.

Aslında hadisler için de böyle bir korumadan bahsedebiliriz. O da erken zamanlarda hadis usulü ve tarihinde anlatıldığı gibi olağanaüstü bir çaba ile derlenip toplanmış, sahihi zayıfından seçilmiş, uydurmalardan mümkün mertebe arındırılmıştır. Selef-i sâlihîn o zamanlarda insanoğlunun yapabileceği her hizmeti hadisten esirgememiştir.

Ancak her devirde İslam düşmanları olmuştur. O düşmanlar onun bedenine zarar verseler dahi, ruhuna zarar verememişlerdir. İslam'ı ne yok edebilmişler, ne de Yahudilik ve Hristiyanlık gibi bozarak “muharref” haline getirebilmişlerdir. Bu bakımdan verdikleri

zarar kalıcı olmamıştır. Ne var ki, “kale içten fethedilir” kuralınca o düşmanlar, İslam’a kalıcı zarar verebilmek için çok çalışmışlar, aramızdan alim geçinen Bel’amlar bularak bu dini içten yıkmaya çalışmışlardır.

Tarihte bu tahrif / bozma hareketleri için kitaplar yazılmıştır. Bu konuda Kadir Mısıroğlu’nun “Tahrif Hareketler” isimli dört ciltlik eseri takdire değerdir.

O kitapta günümüzdeki tahrif ve tağyir çalışmalarına da değinmektedir.

En Büyük Felaketimiz “Batılılaşma”

Tarihte kalanları bir yana bırakırsak günümüzde bazı dini bozma, değiştirme, onda çağa göre reform yapma, dinin bir kısmını alıp bir kısmını atma, bazı Kur’an ayetlerini kabul etmeyerek çıkarma veya yerine çağdaş ayetler koyma, hadis ve sünneti devre dışı bırakma, Peygamberimize Allah Teâlâ’nın verdiği teşri / yasama yetkisini elinden alarak, onu sadece postacı yerine koyma veya sadece Kur’an ayetlerini açıklama ve uygulama görevi verme, böylece İslam Fıkıh ve hukukunu devre dışı bırakma, laik hukuka mahkum ve mecbur etme gibi çalışmaları zikredebiliriz.

Hiç şüphesiz bizim ülkemizde en tehlikeli tahrif ve tağyir hareketleri “Batılılaşma” adıyla yapılmış ve sonu İslam Medeniyetinden çıkarak Batı Medeniyetine girme şeklinde karar kılmıştır.

Bu hareketin hedefi, devletten İslam şeriatını ortadan kaldırarak onun yerine laik hukuku uygulamaktır.

Bu küfür akımı Osmanlıya niçin, nasıl, hangi aşamalardan geçerek girdi ve Cumhuriyet ile kesin zaferine erdi, bütün bunları bir seri

halinde yazdık çok şükür.⁴ Bizim bu kitaplarımız maalesef yeterince ilgi uyandırmadı. Çünkü insanımız okumaktan çok uzaktı. Ancak bu kitaplar Batılılaşmanın ve laikliğin kafirliğini delilleri ile ortaya koyarak belini kıran kitaplardır.

Özellikle genç neslimize bu kitapları okutabilmek, başlı başına bir cihattır.

İlimli İslam İftirası

Batılıların içimizden devşirdiği kimi alim ve aydınlar, “İslam’ın laiklik ile bir sorunu yoktur” gibi bir yalan ve ihaneti yaygınlaştırmaya çalıştılar. Güya İslam devleti talebi de bu dini siyasallaştırmak olurmuş ve çok yanlış imiş. Çünkü “Siyasal İslam” hem dinin kendisine hem de Müslümanlara çok büyük zarar vermiştir.

Bu ihaneti yapan hainlerin bütün amacı, yeryüzünü idare eden güçlere teslim olmuş bir dindar nesil yetiştirmektir. O nesil düşünce ve tasavvurda, hayat tarzında, görgü kurallarında, devlet idaresinde, insana bakışında aynen bir batılı gibidir.

Bir de güya iyi niyetle şöyle diyenler vardır: Siyasal İslam der de devlete, yönetime talip olursanız, dünyayı idare eden büyük gizli güçlerin düşmanlığını üstünüze çekersiniz. Batılı büyük devletler de buna izin vermez. Çünkü bu, haçın karşısında hilalin büyümesidir. Buna izin vermezler. Sizi içten böler, parçalarlar. Terörü destekleyerek canınızı yakarlar. Devletinizi darbelerle mahvederler. Ekonomik

4 Bu kitaplar içinde şunları özellikle zikredelim: Sistem ve Şeriat, Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, Laiklik Sorgulaması, Adı Konmamış Savaş, Batılılaşmayla Hesaplaşma, Batılılaşma Cinetinde Aydınların Karanlığı, İslam’sız Olmaz.

ambargolarla fakir düşürürler. Her türlü ahlaksızlık ve melaneti içinde yayarlar.

Öyleyse siz en iyisi laikliği kabul edin. Devleti ve yönetimi onlara bırakın. Onlar da size din ve vicdan özgürlüğü versinler. Namazınıza, abdestinize karışmasınlar. Hatta tesettürünüzü de takının. Ama bundan ileriye gitmeyin. İslam'ın hakimiyetinden bahsetmeyin. Ne güzel yaşayın gidin. Ahirette mükafatınızı bol bol alırsınız.

İşte bu, “İslam'dan vazgeçin” demenin usturuplucasıdır. Asla ve kat'a olacak iş değildir. Bu bir kere insanın şahsiyetine ve milletin bağımsızlığına aykırıdır. Bu yüzden kim bunu teklif ediyorsa, bilinsin ki o hain, düşmanla işbirliği içindedir.

İşte bu usturuplulardan birini tanımanın vakti gelmiştir. Şimdi kısaca onları görelim.

Kur'an İstismarcıları

Aynı hedefe giden bir ihanet hareketi daha vardır. Bunlar “Kur'an İstismarcıları”dır. Güya Kur'an-ı Kerim'e sahip çıkıyor gibi gözükersen onun işini bitirmek isterler. Bu hareketi ilk defa Hindistan Müslümanlarını kandırmak için İngilizler çıkarmıştı. Sonra Mısır'da kullandılar. Şimdi bizim topraklarda dillendiriyorlar. Arkalarındaki güç, hala İngiliz ve ortaklarıdır.

Bunlar nasıl çalışır?

Güya bunlar, suret-i haktan görünür, “Kur'an bize kafidir” diyerek bir “Kur'an Müslümanlığı” icat etmeye çalışırlar. Sünneti reddederler. Red edemeyecekleri noktada ise “onu Kur'an'a arz ederiz, Kur'an'a uyarsa “sahih” der alır, uymazsa “uydurma” der atarız. Oysa zaten sahih hadisler yazım ve tedvin aşamasında aynen böyle yapıl-

miştir. Halk bunu bilmediğinden sanki ilk defa bunu kendileri söylüyor gibi sunuyorlar. Halbuki sahih hadisi tanıma yollarından birisi de onun Kur'an'a arz edilmesi, daha hadisler yazılırken bilinen ve uygulanan bir kaidedir.

Millet bu kadar detayı bilmez ya, ona güvenerek sanki bu güzel kaideyi kendileri icat etmiş gibi ileri sürüyorlar. Kötü niyetleri kendilerini nasıl ele veriyor?

Bu kaideyi niçin söylüyorlar?

Böylece hadis alimlerinin sahih, hasen ve zayıf diye tasnif edip ayırdıkları hadisleri alacaklar, "biz bunları Kur'an'a arz edeceğiz" diyecekler. Sonra da istedikleri hadisi "işte bu Kur'an'a uyuyor" diyerek alacaklar, istediklerini de "bu hadis Kur'an'a uymuyor" diye atacaktırlar. Hadis alimlerinin bütün ilimlerini boşa çıkaracaklardır.

Onlara şunu sorsanız bile foyaları meydana çıkar: "Bu hadisleri Kur'an'a arz etme işini kim yapacak?"

Cevap hazır: "Herkes. Zira Kur'an herkes tarafından anlaşılabilir bir kitaptır."

Duydunuz mu? Kur'an herkes tarafından anlaşılabilir bir kitapmış. Onu anlamak için okuma yazma bilmek yetermiş.

Alim Olmaya Gerek Yok mu?

Evet, onlara göre alim olmaya gerek yok. Müfessir olmaya da gerek yok. Kur'an anlaşılır bir kitaptır. Hem öyle uzun boylu Arapça öğrenmeye, tefsir ilmini ve usulünü bilmeye, Peygamberimiz ve ashabının bu ayeti nasıl anladıklarını araştırmaya gerek yokmuş. Açarsınız bir Kur'an tercümesini, okur ve yaşarsınız, o kadarmış. Evet, evet, iş bu kadar basitmiş. Ne âlâ ne güzel!

Yahu kısacık bir Anayasa metnini bile koca koca hukukçular, hukuk prof.leri, hatta Anayasa Mahkemesi üyeleri anlamakta anlamıyorlar, kararlar görüş birliği ile çıkamıyor da, koca Kur'an'ı her okuyan anlayacak ve ondan yaşamak için kanun çıkaracak, öyle mi? Siz milletin akli ile dalga mı geçiyorsunuz?

Bunlar hadisi inkar ettikleri gibi, fıkıh ilmini de, hak mezhepleri de inkar ediyorlar. Bu mezhepler onlara göre din diye hurafeleri millete öğretmişler, bakar mısınız?

Peki, soralım bunlara, acaba hadis olmadan, fıkıh ve usulü olmadan bir devlet ve toplumu idare edecek kanunları Kur'an'da bulabilecek misiniz?

Kur'an bu kadar ayrıntıyı vermiş midir?

Hayır! O asıl meseleyi söyler, ayrıntıyı peygamberimizin sünnetine bırakır. Sen sünneti reddedersen, boşluğu nereden dolduracaksın?

Kafadan!

Yani geldik mi şimdi tekrar o lanetli laikliğe. İlahi değil beşeri kanunlarla devleti ve toplumu idare etmeye?

Anlatabiliyor muyum?

Bu Kadar Alimlere İffiradan Utanmıyor musunuz?

Bu seviyesiz hainler, batıl davalarını yürütebilmek için o mübarek selef-i salihini dinimizi bozmakla itham ediyor, o ölmüş gitmiş merhumlara hiç utanmadan sıkılmadan, hayasızca iftira ediyorlar.

Onlara göre şimdi iki İslam dini varmış.

Birisi Allah Teâlâ'nın indirdiği sahih İslam dini imiş.

Diğeri ise bazı sahabilerin, tabiilerin, mezhep sahibi müçtehit imamların, fakihlerin, alimlerin İslam diye uydurdıkları din imiş.

Buna kısaca “indirilmiş din” ve “uydurulmuş din” diyorlar.

“İndirilmiş din” kendilerince Kur’an-ı Kerim’de var olan dindir. İşte ümmetin içinde bir avuç bile etmez olan kendileri o dine sahip çıkıyorlarmış.

Öbürüne ise cahil ümmetin bütün aldatılmış zavallı gerisi “uydurulmuş din” diye sahip çıkıyorlarmış.

Kabalığa bakar mısınız? Müslümana yakışan nezaket, kibarlık, edep, terbiye ve güzel üslup fukaralığına bakar mısınız? Yokluğuna mı demeliydim yoksa?

Vay zavallılar vay! Sizi bu hallere kimler getirdi?

Hangi bir tutam ottur ki sizi bu yardan yuvarlıyor?

Peki, kimmiş bu “uydurulmuş din”i uyduranlar?

Kim olacak, geçmişte yaşayan bazı alim sahabiler, bazı tabiiler, Buhari, Müslüm, Tirmizi gibi hadis alimleri, mezhep sahibi büyük müçtehit imamlar, yani eskilerden İmam Şafii, İmam Malik, İmam Ahmet, İmam Ebu Hanife, İmam Ebu Yusuf, İmam Muhammed, İmam Süfyan, İmam Davud, Serahsi, Kerhi, yenilerden mesela İbn Abidin, Ömer Nasuhi Bilmen, Hayrettin Karaman, Zuhaylî vs. fakihler, alimler uydurmuş. Güya Allah Teâlâdan hiç korkmadan dini değiştirmişler, bozmuşlar, kuşa çevirmişler.

Yazıklar olsun sizlere! Bu ne çirkin iftiradır böyle?

Hadi görmüyor diye Allah’tan korkmuyorsunuz, hiç sizi yetiştiren hocalarınızdan da mı utanmıyorsunuz?

Dünya bu kadar alçalmaya değer mi?

Bu İhaneti Niçin Yapıyorlar?

Her neyse, acaba bu hainlerin bu kadar büyük ihanet cinayetlerinin amacı nedir dersiniz?

Birisini az yukarıda söylemiştik, Müslümanları laikliğe mahkum etmek.

Diğeri de herhalde sahipleri adına şöyle demek istiyorlar:

“Ey insanlar, biliniz ki İslam da bozulmuştur. Tıpkı Yahudilik ve Hristiyanlık gibi İslam da tahrif edilmiş “muharref” bir dindir. Artık “ilahî” değil, “beşerî” bir dindir. Öyleyse Müslüman olmanıza gerek yok. Kafir olarak durun durduğunuz yerde.”

Yarın biri kalkar da şöyle söylerse şaşmayın:

“Biz nerede bunu söylemişiz?”

Cevabı hazırdr:

“Geçmiş alimlerimize din uydurma iftirası yaptığınız yerde bunu söylemiş oluyorsunuz.”

Ne diyelim, Allah hidayet versin, sapıtmasın. Sapıklara da tövbe nasip eylesin. Ne de olsa atalarımızın dediği gibi, “it yesin, ciğer...”

Farklı Önceliklere Hoşgörü

Şunu hoş karşılarız; dinin yeniden dünyaya hakimiyeti üstüne kafa yorarken Müslümanların öncelikleri farklı olabilir. Kimisi bazarı için siyaseti öne alabilir. Kimi eğitimi, insan yetiştirmeyi, kimi manevi ruhani deruni bir hayat yaşamayı, kimi halka dönük irşat çalışmalarını, kimi medyayı, kimi devletin kurumlarında kadrolaş-

mayı, kimi ekonomik zenginliği öncelikleri arasına alarak onda yoğunlaşmayı önerebilir.

Neticede bunların hepsinde hakikat payı vardır. Keşke organize olabilseler de bu alanların hepsini birden bir üst çatı ile müşterek götürebilseler.

Her insan her yârde faaliyet gösteremez. Öyleyse en iyi bildiği ve başarılı olduğu yerde hizmet etmeli, başkaları da bunu yadırgamamalı, kınamamalı, “ille de bize katıl” diye baskı yapmamalıdır. Zira hayatın her alanında hizmete ve adam kazanmaya ihtiyacımız vardır.

Önemli Olan Bütünlüğü Bozmamak

Ancak nerede nasıl yaparsak yapalım, bir şeye dikkat edelim; dinin aslını bozmamak, özüne zarar vermemek, bütünlüğünü bozmamak.

Hızlı geliştireceğiz diyerek yabancı düşünce ve inançlara kapı aralamamak da önemlidir. Daha da açıkçası, İslam’a davet ve tebliği yaptığımızda, onun aslını bozmaksızın, değiştirmeksizin, eksiksiz ve kapsamlı bir şekilde sunmamız gerekir. Benzerlikler var diye onu beşeri ideoloji ve sistemlere benzetmemeliyiz.

Mesela, fakir fukara ve sömürüye karşı çıkıyor diye onu sosyalizme, komünizme benzetmemeliyiz.

Mesela hür teşebbüse izin verdiği, mülkiyet hakkını tanıdığı, serbest piyasayı benimsediği, mala, emeğe ve üretime değer verdiği için onu kapitalizme ve liberalizme benzetmemeliyiz.

Yöneticilerini seçerken ehliyete değer verdiği, babadan oğula geçen sistemi böylece reddettiği, devlet başkanını halkın seçimi ve

onayı (biat) ile gerçekleştirdiği için onu, laiklikle ayrılmaz bütünlük oluşturan demokrasiye benzetmemeliyiz. Demokrasi laikliği olmazsa olmaz gördüğü sürece İslam ile bağdaşmaz. Fakat sadece idarecilerin seçimle gelmesini kabul eder de halkın özgür iradesi ile İslam hukukunu benimseyip uygulamasına karşı çıkmazsa, biz demokrasiye “evet” diyebiliriz. Çünkü bize göre o İslam’dır, demokrasi değil. Ama onu savunanlarla bu noktada birleşmek bize fayda sağlar, zarar değil.

İslam Bir Dünya Sistemidir

İslam, tam ve kamil oluşu ve evrenselliği ile diğerlerinden ayrılan en son dindir. O, din olduğu kadar, dünyayı idare eden bir nizam, bir sistemdir de.

Bu yüzden, kendine mahsus bir uyumu ve hayrette bırakacak bir ahenk içinde, insanın dünya ve ahiret hayatını kapsar. Bu, Allah’ın kullarına bir ihsanıdır. İşte İslam, Allah’a ve ahirete iman ile emniyeti ve huzuru gerçekleştirmiş, sosyal barışı sağlamıştır. İnancı, ibadetleri, ahlakı ve hukuku ile, pratik hayatta esenlik ve güvenliği sağlamış, ahirette de Rableri katında saadet ve selameti, sonsuz mutluluğu bahşetmiştir. İnsan hayatı, hem birlik açısından hem de mükemmellik açısından İslam ile uyum içerisindedir. Böylece İslam’ı, dünya ve ahiret yorumunda olduğu gibi bölünmez bir bütün olarak sunmak ve uygulamak gerekir. Eksik sunmalar gerçek İslam olamaz.

İslam’ın En Amansız Düşmanı Laiklik

Bu açıdan bakıldığında bu çağda İslam’ın en büyük düşmanı, laiklik düşüncesidir. Laikler ise farkında olarak veya olmayarak İslam’a

en büyük kötülüğü yapmaktadırlar. Onların bilmedikleri bir şey var; İslam, sadece iman, ibadet ve ahlak değildir. O hayatın tüm yönlerini kapsayan evrensel bir sistemdir. O, devlet ve vatandır, hükümet ve siyasettir, ahlak ve kuvvettir, rahmet ve adalettir, kültür ve kanundur, ilim ve yargıdır, dünyalık kazanç ve zenginliktir, cihat ve davettir, ordu ve fikirdir, tıpkı inanç, ibadet ve ahlak olduğu gibi. Bu yüzden o Allah katında biricik dindir. O, aynı zamanda bütün insanlığı da en mükemmel dinidir.

İşte bu yüzden, bilerek veya bilmeyerek İslam'ın bu bütünlüğünü bozanlara, eksik anlatanlara ve uygulayanlara, gayretlerini bütüne değil de tek yöne sarf edenlere, özellikle de laikliği savunanlara haykırıyoruz: büyük bir ihanet içinde büyük bir cinayet işliyorsunuz! Çekin pis ellerinizi İslam'ın üstünden! Habis emellerinize Kur'an-ı Kerim'i ve sünnet-i seniyyeyi alet etmeyiniz. Necis dillerinizle geçmiş alimlerimizi ağzınıza alarak kirletmeye çalışmayınız. Suçüstü yakalandınız. Kendinizi seviyorsanız tövbe istiğfar ediniz.

Neden İslam düşmanları tarafından desteklendiğinizi hala anlamayacak mısınız?

Yaptıklarınız hatalı ve tehlikeli olmasa bu kafirler sizi neden sevsin ve desteklesin?

Allah'ın dinini yaşamak ve yaymak, düşmanlarıyla mücadele etmek ve hakkı bildirmekte cesur olmalıyız. Kınayanların kınamasından korkmamalıyız. İhanet edenleri arkalarındaki güç ne kadar büyük ve tehlikeli olsa da uyarmalı, Müslümanları onların şerrinden korumalıyız. Bu arada inancında samimi ama ister İslam'ı bilmeyerek, isterse keyfine ve rahatını düşkünlükle olsun, bunların peşinden giden, dinlerini yaşamakta ihmallik gösterenleri de uyarmalıyız.

Unutmayalım, din nasihattir. Din kardeşliktir. Kardeşlik ise esirgeme ve korumayı gerektirir.

Dava Ve Siyaset

Çağımızda bazı kafirler, “Siyasal İslam” diye bir kavram ortaya atarak insanları bunun üzerinde İslam’dan uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Arkasından da “İlimli İslam” diye devlet ve düzene karışmayan, zulüm ve sömürüye sessiz kalan bir İslam’ı dayatmaya uğraşıyorlar. İçimizde de öyle düdükle yetiştirdiler ki, kendileri oradan nasıl üf-lerlerse, buradaki düdüklelerden aynı ses çıkıyor maalesef.

Siyasal İslam, hakiki İslam’dır. İman kadar hukuk, ibadet kadar ekonomi, ahlak kadar devlet ve düzen diyen, zulme, sömürüye, istismara karşı çıkan din yani. İlimli İslam ise, inanç ve ibadeti, güzel ahlakı olan, ama devlete, düzene karışmayan, şeriatı çıkarılıp atılmış, yerine Batının laik kanunları konulmuş, yani kuşa çevrilmiş İslam.

Bunlar istiyor ki din vicdanda kalsın, mabede hapsedilsin. Devlette, devletin kurumlarında İslam olmasın. İslami davetin camilere hapsedilmesini ve devlet yönetimi, kanun koyma, hüküm çıkarma, yasama ve yürütme organlarının sahasına karışmamasını isteyenler, hiç şüphesiz Allah düşmanlarıdır. İslam düşmanlarıdır. Eğer o kişiler Müslümanlardan gözükmüyorlarsa, bunlar mutlaka dıştaki düşmanların içindeki temsilcileridir. Yıllardır milleti demokrasi ve laiklikle oyaladılar. Fakat hiçbir zaman Müslümanlara din ve vicdan özgürlüğünün gereği olan dinlerini öğrenme, yaşama ve yaşatma hakkını vermediler.

Bu konuda yürekleri kanatan zulümler işlediler pervasızca, hayasızca, düşmanca. Ne zaman ki bir parti çıktı ve yaptıkları iğrenç-

likleri yüzlerine haykırdı, balon gibi söndüler. Bir yandan eski cina-yetlerini tevîl etmeye çalışırken, diğer yandan “irtica” ile suçlayarak o partiyi kapattılar. Fakat etkili bir şekilde Meclis’e giren o partinin söylemler, diğer partileri de dindarlar karşısında takiiye yapmaya ve taviz vermeye mecbur etti.

Müslümanlar siyaset yoluyla zaten vatandaş olarak anayasal var olan ama uygulamada yok sayılan çok haklarını elde ettiler.

Ancak laiklik ilkesi Anayasada durduğu sürece bir İslam partisi kurulamayacak, kanunları İslam hukukuna göre çıkaramayacaktı. Bu nasıl olurdu? Bu halde siyasete devam mı edilmeli idi, yoksa siya-setten çekilmeli miydi?

Burada iki görüş oluştu. Bir görüş, siyasete devam dedi. Bütün haklar alınıncaya kadar devam. Gün gelir, İslam’ın önündeki engeller kalkınca zaman içinde yeni bir nesil yetişir, milli iradenin çoğunluğu İslam hukukunu ister hale gelir, sistem de mecburen laikliği gözden geçirmek zorunda kalır. Taş gediğine konulur, diyordu.

Bir kısım insan da, laik sistem içinde kalındıkça ancak laik sistem yaşar. Bu havuzda yüzen kayıkların başka şansı yoktur. Müslümanlar cemaatler halinde teşkilatlanmalı, kendilerini halifeli bir toplumda yaşamaya cemaat içinde alıştırmalı, güç yetirilince de İslam için ayağa kalkılmalıdır.

Bu insanlar daha çok Arap dünyasından gelen tercüme eserlerle beslenen kesimlerdi. Bunların köklü bir akaid ve fıkıh bilgileri olmayınca, okudukları kitapların etkisiyle, Maturidî ve Hanefî çizgiyi terk ederek Hanbelî ve selefi bir söyleme kayıyorlardı. Tekfir gibi aşırı fikirler oralarda daha yaygındı. Mezhep olarak da sert ve müsama-hasızlardı. Böyle olunca hem kendi içlerinde, hem de dışarıya karşı

büyük bir kafa karışıklığı yaşıyorlardı. Bu grup gittikçe yerli kültürden de uzaklaşıyor, tasavvuf ve tarikatları bid'at ve şirk sınıfına dahil ediyorlardı. El-Kaide ve DAESH gibi aşırı uçlar da bu sayede ülkede sempatizan kazanıyorlardı.

Öyle sanıyorum ki Müslümanlar okudukça ve alimlerini dinledikçe orta ve doğru yolu bulacak, müstakim bir çizgide çalışmalarını sürdürecektir. Böylece hem İslam devleti gündeme gelecek, hem de bu toprakların inanç ve kültürü, hayat tarzı hakim olacaktır. Bir yandan şeriata bağlı tasavvufi hayat, bir yandan Maturidî ve Hanefi veya Eş'arî ve Şafîî çizgisi hakim olurken, diğer yandan da ümmetin bütün acılarına ve meselelerine sahip çıkarak önem veren ve üzerine titreyen siyasi bir tavır ve duruş ile İslamî şahsiyet bölük pörçük olmaktan kurtularak tamamlanacaktır.

İslam'a davet ile partiye davet acaba bir kargaşaya sebep olmaz mı?

Böyle bir endişeyi yok sayamayız. Nitekim hem bir dava edinecek İslam'a çağırarak, hem de onun siyasi hayattaki partisine davet etmek, hem de "bizim asıl amacımız İslam'dır, partici değiliz" demek, karşıdaki partilerin de kışkırtıcı söylemleri ile beraber düşünüldüğünde pek ikna edici olmuyor. Bu noktada kendimin de acı tecrübeleri var. Biraz ileride yazdım, okuyacaksınız, ben de İslam'a daveti asıl hedef aldım ve siyasete girmedim. Bir partinin içinde bilerek olmadım. Ama günü gelince bir partiye oy vermeyi ülkem adına gerekli gördüm ve sandığa giderek oyumu kullandım. Şimdi oy vermediğim bütün partiler, o kadar siyasetten uzak olmama rağmen, bir oy kullandım diye beni partici ilan ediyor, "artık seni dinlemiyoruz" diyorlar.

Canları sağolsun, şahsım adına önemli değil diyorum, dileyen dinler dileyen dinlemez. Fayda görüyorsa dinlesin, görmüyorsa niye dinlesin? Ama hem fayda görüyor, hem de particilik adına dinlemiyorsa, bu davamız adına bir kayıp olmaz mı? Bu yanlış değil midir? Elbette buna üzülüyor, çaresiz ayeti okuyorum:

“Onlar boş söz işittikleri zaman ondan yüz çevirirler ve ‘Bizim işlerimiz bize, sizin işleriniz size. Size selam (barış) olsun. Biz kendini bilmezleri arkadaş edinmek istemeyiz’ derler.” (Kasas, 28/55)

Bizim siyaset ve parti karşısında tavrımız işte budur. İslam davası güdenlerin İslam ilkelerine bağlı kalarak toplumu kucaklayan, onları doğruya irşat eden, yanlışları gösteren, dünya Müslümanlarının dertleriyle ilgilenen, düşmanlarının hile ve tuzaklarını ortaya koyan bir partisi varsın olsun. Bu parti içinde kendilerinde ilim, ahlak, fazilet, doğruluk, sadakat, ihlas, milletin ve ümmetin selamet ve menfaatlerine düşkünlük görülen bir kısım üyeler, seçimlere varsın katılsın. Kazanabilirlerse Millet Meclisine girsin ve hizmet etsinler. Ben kimi nadanlar gibi bunlara “kafir oldular, müşrik oldular” demiyorum.

Ancak ben söz verdim, hiç bir partiye girmeyecek ve milletvekili olmayacak ve yasama yeri olan o Meclise girmeyeceğim. Kimse “kedi uzanamadığı ciğer pis dermiş. Hele bir imkanın olsun, o zaman görürüz” demesin. İsteseydim imkanım vardı, uzanır ve elde ederdim. Buna bu şehrin bu işten anlayan insanları şahittir.

Neden bunu istemedim?

Kendim eğitim, öğretim ve irşat yoluyla İslam’a hizmet yolunu seçtim. Parti yolunu kapadım. Ancak parti yoluyla hizmeti seçen ve-

killerimize daha doğrusu bütün partilere bir ricam var: Lütfen partiyi İslam'ın önüne geçirmeyiniz. İslam'ın kapsayıcılığına hiçbir zaman halel gelmesin. Lütfen bir oy verdik diye kimse de bizim İslam'a davet ve irşat çalışmalarımızı mahkum etmesin.

Davet Ve Partiler

Az yukarıda şöyle demiştik:

“Şunu hoş karşılarız; dinin yeniden dünyaya hakimiyeti üstüne kafa yorarken Müslümanların öncelikleri farklı olabilir. Kimisi başarı için siyaseti öne alabilir. Kimi eğitimi, insan yetiştirmeyi, kimi manevi ruhani deruni bir hayat yaşamayı, kimi halka dönük irşat çalışmalarını, kimi medyayı, kimi devletin kurumlarında kadrolaşmayı, kimi ekonomik zenginliği öncelikleri arasına alarak onda yoğunlaşmayı önerebilir. Neticede bunların hepsinde hakikat payı vardır. Keşke organize olabilseler de bu alanların hepsini birden bir üst çatı ile müşterek götürebilseler.”

İşte bu hakikate binaen ben kendi mücadele alanımı ilim, eğitim öğretim, irşat çalışmalarına hasrettim. Buna zarar verir endişesiyle fiili siyasetin içinde olmadım. Ama siyaseti reddetmedim. Asla gereksiz saymadım. İlgilenen ve o yoldan ümmete hizmet etmek isteyenleri saygıyla karşıladım. Allah'ın dinini yüceltmek, hakim kılmak için zaruretleri göz önüne alarak siyaset yapan, dünya görüşü olarak İslam'ı ve yerli düşüncüyü seçenleri sevdim ve destekledim. Hatta 1980 yılına kadar içinde oldum ve fiilen destekledim. Ama o yılda bir karar vermem gerekti:

Ya ilim ve davet yolu. Ya da ilim ve fikir adamlığı. Ya ilim adamı ya hareket ve aksiyon insanı.

Çünkü ikisi yan yana gitmiyordu. Siyaset içindeki ilim adamlarını göstererek itiraz edenleri uyarırım; onlar önce ilim adamı oldular, sonra siyasete girerek ilimlerini orada halka hizmette kullandılar. Siyaset ve hareket insanının bir noktadan sonra ilme zamanı kalmaz. Bu tecrübe ile sabittir.

Böyle olunca baktım ki ilim ve davet yolunun yolcuları azdır. Orada büyük bir boşluk vardır. Halbuki bizden olan fikri herkes hareket ve siyaset yoluna gönüllü akın etmektedir. Çünkü orada ilim zahmeti yoktur. Hareketli olduğu için zevkli ve keyfidir. Daha çok insanlarla iç içe düşüp kalkıldığı için heyecanlıdır. Mal, makam, güç, itibar bakımından istikbali daha faydalı ve parlaktır. Zaten bu yüzden heveslisi çoktur.

Fakir, kararımı verdim. Az ve zor olanı seçtim. Çünkü orasını ahiretim için daha faydalı gördüm. Dünyam için de herkesin yapamayacağı farklı bir alan kanaatine vardım. Siyasetten sessizce elimi çektim. Çünkü İslam'a davet ve irşat faaliyetleri ile siyaset yan yana gitmiyordu. Açıkça bir partinin yanında olmak, çok duygusal olan seçmeni daha baştan kaybetmektir. Dolayısıyla onun kendi yüzünden bile olsa onu ilimden mahrum etmektir. Onlara acıdım ve bu kararı aldım.

1973 ile 1980 arası beraber çalıştığımız bazı partiden yetkililer ve arkadaşlarım kısmen gücendiler. Bazıları hak verdiler. Hatta “o camide her zaman davamızı anlatıyor. Biz ise dört senede bir seçim mevsiminde çalışıyoruz. Öyleyse onun yaptığı doğrudur. Karışmanın ve üzmemin” diyen bir yetkilinin bu haklı ve güzel sözlerine çok sevinmiştim.

Acı Tatlı Bir Hatıra

Benim bu meşrepler, cemaatler, partiler üstü çalışmamı anlamayanlar olduğu gibi, anlamayanlar da vardı. Bizi korkaklıkla itham ediyor ve soruyorlardı: “Korkacak ne var?”

Anlamıyorlardı. Asıl bir siyasi güce dayanmadan kalkıp her yerde zalim sistemi reddederek İslam nizamını istemek tehlikeli idi. asıl korkulacak yer bizim alanımızdı. Siyasette başına bir iş gelirse, arkada gücün olur. Savunanın olur. Ama burada yapayalnızsınızdır. Nitekim kitaplarımdan ve vaazlarımdan mahkemelere düştüğümde kendimi yapayalnız bulmuştum. Benden Ankara’da on bin Mark isteyen avukatlara verecek beş yüz markım bile yoktu. Nihayet gurbet illerde bir dostun tavsiyesi ile gittiğim avukat bana “bu para bu dava ya azdır bile. 28 şubatta darbe ortamındayız. Hapis olabilir, mesleğini kaybedebilirsin” dedi.

Kalkıp gidiyorken beni yeniden oturttu koltuğa. Dedi ki: “Bu parayı sen veremezsin, biliyorum. Bugün bir öğretmen ancak evini geçindirir maaşıyla. Ama seni hocam diya konuşuranlar neredeler? Bu para onlara nedir ki? Ama niye yoklar? Ben bunu sana anlatmak için söyledim. Yoksa cebinde ne varsa ver, olmazsa seni ücretsiz savunacağım.”

Dedim ki:

- Ben seni anladım. Ama kimseye haksızlık etmeyelim. Kimse bana, “gel bizde konuş. Başına bir iş gelirse arkadayız” diye söz vermedi. Senin sorduğun soruyu benim sorma hakkım yoktur. Ben bana düşeni yaptım, o kadar. Senin de onların da canı sağolsun. Hepimiz imtihanadayız.

İşte ahval böyle iken eskiden partide az da olsa beraber çalıştığımız fedakar ve samimi bir Müslüman ile karşılaştık. Bana dedi ki:

- Bak hocam, ben bu yaşta dağ bayır dolaştım, tanımadığım köy evlerinde yattım. Davamı anlattım. Ama sen yanımda yoktun.

- Niye gittin o dağ bayıra?

- Sorumluluk duygusundan!

- Niye sorumluluk duydun?

- Allah bize görev verdi. Fitneyi engelleyin, İslam'ı yeryüzüne hakim kılın diye, onun için.

- Peki o köylerdeki kardeşlerimiz de bu sorumluluğu duysalardı, senin oralara gitmene gerek kalır mıydı?

- Kalmazdı. O gelir beni şehirde bulurdu.

- İşte biz, sizin ancak seçim zamanı gittiğiniz o yerlere ve her yere her zaman gidip insanlara o sorumluluğu anlatıyoruz. Ta ki zamanı geldiğinde sizin gitmenize gerek kalmasın. Gelsin o sizi bulsun.

Rahmetli düşündü düşündü ve dedi ki:

- Haklısın hocam. Hakkını helal et.

Çoktan etmiştim tabii. İşleri güçleri yok gibi sabah akşam partide oturup bizim dedikodumuzu yaptıklarını, “bize cihadı anlatıyor, kendisi kaçıyor” dediklerini yüzüne vurmadım bile. Maksudumuz arayı açmak değil, hep bulmaktır. Birlik ve beraberliği korumaktır. Böyle yerlerde affetmek en güzel huy, en kolay usuldür.

Cahillerin zannettiği gibi bizler cihattan kaçmıyoruz. Hep onun içindeyiz. Fırsat bulduğumuz her zaman ve mekânda Allah Teâla'yı

anlatıyor, İslam'a davet ediyor, halkı eğitmeye çalışıyoruz. Bu cihat değil miydi?

Elbette cihattır. Burada eleştirilecek ve sorgulanacak nokta, bunun kemiyet ve keyfiyet açısından ne kadar etkin yapılabildiğidir. Bunun eleştirisini ve muhasebesini yapmak, daha güzelini sorgulamak, hem bizim, hem de her Müslümanın hakkıdır.

Cemaat Kibri

Başka olumsuz örnekler de yaşıyorduk. Biraz palazlanan ve başkalarından daha iyi hizmetler yaparak büyüyen bir cemaat, kendisi gibi Allah için çalışan diğer cemaat ve teşkilatların aleyhinde konuşuyor, hizmet bayrağı bizde diye gurur ve kibire kaplıyor, kendisini beğenerek herkese tepeden bakıyordu. Hatta onlardan birisi benim öğretmen olduğumu unutmuş, “halka vaaz vermenin ne faydası var?” diyerek saçmalıyordu. Allah Teala: **“Öğüt ver, çünkü öğüt müminlere fayda verir.”** (Zariyat 55) diyor, bu ukala “hayır, olmaz” diyor. Kibir aklını almış zavallının. Sonra da bana rica ediyor: “Bizim cemaatin gruplarına akşam sohbet eder misin?” diye...

Hani vaaz vermenin faydası yoktu akıllım?

Asla ve kat'a insanları “bizim cemaate” çağırmadım. Allah Teala'ya çağırdım. İslam'ı öğrenmeye ve yaşamaya ve yaşatmaya çağırdım. Asla ve asla “benim şeyhime” çağırmadım. Böyle bir yol soranlara, kalbinizi tatmin edinceye kadar bizzat kendiniz araştırın. Yoksa perişan olursunuz. Kalbiniz başka bir sevgiyle parçalanabilir. Kaldı ki bu büyük bir sorumluluktur” dedim.

Eskiler tarikatı gizlerlerdi. Kimseye talip olmazlardı. Talip olanları da yıllarca sigaya çeker, sınırlardı. Öğrencilere, işsizlere ders ver-

mezlerdi. Bazıları bekarlara da ders vermezlerdi. Ama şimdi görüyoruz ki okullarda öğretmenler öğrencilerini kültür derneğine çağırır gibi tarikatlarına çağırıyorlar. Siyasilerin gençlik kollarına çağırdıkları gibi tarikatlar da insanları kendilerine çağırıyorlar. Deneme, sınama hak getire. Bu konu ile ilgili eleştirilerimizi genişçe yazdık. Mürşitlerin çoğu icazetsiz, ehliyetsiz. Bir kısmı zır cahil. Mürit pazarlıyorlar. “Gece teheccüde kalkacak mı, her gün dersini yapacak mı, sohbetlere gelecek mi?” Bunları kimse sormuyor. Dersini alan, cebine bir kağıt koyan gidiyor. Adı oluyor mürid veya sofi. Bir bakıyorsun, bir tutam sakalla sigara yan yana. Buyurun buradan yakın!

Olumsuz Örnekler

Bir gün sevdiğim saydığım bir hocamız bana demez mi ki:

- Bırak seninkini de bizim cemaate gel!

Çok şaşırdım. Kan beynime sıçramadı ama adeta şok oldum. Bu kadar pervasızlığı siz bekler misiniz? Bence akli başında bir insan bunu yapmaz. Yapıyorsa orada bir noksanlık var. Bir gurur, kibir, kendini beğenmişlik var. Bunlar edebe aykırı şeyler.

Daha bu kadarcık edebi bilmezsin, muhatabına saygı duymazsın, bir de kalkar hiç haya etmeden herkesi tayinsiz dellal olup “bize gel” diye çağırır, davet edersin. Bu nedir böyle?

Edeb ya hu!

Bir şey demedim. Dilime geleni de yuttum ve tekrar gelmesin diye ısırıldım sadece. Gözüme bakıyordu. Dilimin ucuna geleni içimden söyledim:

- Atalar, “attan inip eşeğe binilmez” demişler.

Aslında hak etti ama gönül kırmağa değmez, arkadaş kaybetmeye gelmez.

Evet, o etti etmesine ama ben kendime yakıştıramadım, nefsimden yana olmanın, ona bu hazzı yaşatmanın çirkinliğini anladım. Bir çift lafın kalp kırarak ömür boyu soğukluğa sebep olacağını gördüm ve bunu istemedim. O kardeşimi kaybetmek istemedim. Patavatsızlığına sustum ve edebimi bozmadım.

Ey kardeşlerim, tıpkı ashab-ı kiram gibi olalım. Onların zamanında sadece Resülullah (s.a.v.) ve Kur'an vardı. İnsanları bu ikisinin ifade ettiği İslam'a davet ederlerdi. Gelin biz de öyle yapalım.

Gelin, zamanımızın bir gerçeği olan ve yerinde kullanılırsa nice hizmet ve faydaları dokunan bu mezhep, meşrep, cemaat, tarikat, parti, dernek vs. farklılıklarını gündeme getirmeyelim. Herkesin özeli kendinde kalsın. Bunları haksız rekabete, haset ve benzeri kötü huy ve duygularımıza aracı ve alet etmeyelim. Tıpkı asr-ı saadette olduğu gibi sadece Allah Teala'ya davet edelim.

Resulullah (s.a.v.)'in önderliğine çağıralım.

Kur'an ve sünnetin kılavuzluğuna güvenip yetinelim.

"Derdimiz, davamız İslam" diyelim.

Ötesi evimizin içidir, bırakın namahrem kalsın.

Kim kendi derununda, gönül dünyasında, maneviyat ufkunda, ruhani aleminde ne yaşarsa yaşasın. Herkese helali hoş olsun.

Ehliyet Ve Liyakat

Büyük bir davamız var. Haliyle bu dava için büyük insanlara ihtiyaç var. Bu davada her bir hizmet erinin kendisini iyi yetiştirmiş

olması elbette arzu edilir. En azından hareketin öncü kadroları için bu elzemdir. Gerek dava, gerek davet edeceği muhatapların bilgisi, gerekse içinde yaşadığımız dünyanın genel sorunları ve davamızın bunlar arasındaki yeri, dost ve düşmanları bilgisi açısından önemli olduğu kadar, istenen hedefleri gerçekleştirebilmek için gereken bilgi, ahlak, bilinç, irade, psikolojik dayanma ve direnme açılarından davetçinin donanımları da elzemdir.

Dava büyük olunca, onu yüklenen hamalın da çok güçlü olması gerekiyor. Bu güç varsa dava adamında vardır. Yok olduğu halde var kabul edilerek ehliyetsiz ve liyakatsiz insanların davanın önüne geçirilmesi, lider ve rehber kılınması, öncü ve örnek olarak sunulması, çoğu zaman baştan kaybettiğimiz sorunların başında geliyor. Kıyameti koparacak kadar önemli olan “iş ehline vermemek” sorumsuzluğu, bizde hala nasıl hayat bulabiliyor? Anlamak mümkün değil!

Allah rızası diyoruz, ilim ve ihlas diyoruz, insanlık bizi bekliyor diyoruz, başarı bekliyoruz, sonra da bunu elimizle kendimiz buduyoruz. Olacak şey değil. Hayatımın en acı, en zor, en çaresiz zamanlarını hep bu yüzden yaşamışım. Yahu bu hatır gönül işine bakar mı?

Birisini çok önemli bir davanın başına getiriyorlar. Siz de “vazife istenmez verilir” ilkesiyle buna sessiz kalıyorsunuz. Ama içinizi içinizi yiyor. Çünkü bu adamın liyakatsızlığını biliyorsunuz. Bu davayı taşıyamayacağını, hatta taşımak istemediğini biliyorsunuz. Peki ne yapabilirsiniz? Daha başından itiraz etseniz, hemen “fitne” çıkarmakla, “çıban başı” olmakla, birliği bozmakla itham edileceğiniz kesin. Bir işe yaramayacağı da. Çaresiz, “bakalım zaman ne gösterir?” diyerek bekle gör moduna geçiyorsunuz.

Nedir bu yapılan? Kendi makamımızı sağlamak için mi? Onun maddi veya çevre gücünden kendine güç devşirmek mi? Akrabalık, arkadaşlık, meşrep, grup taassubu mu?

Hepsi de başlı başına bir felaket!

Acaba yanılmışlar mı?

Keşke öyle olsa. O zaman sabırla beklenir biraz. Dere geçerken at değiştirilmez, ama bir müddet sonra gereken yapılarak hata tamir edilebilir.

Öyle düşün ve bekle. Ama zaman geçer, ne gelen var, ne giden. Hareket kendi içinde ulmaya başlar. Çok yazık.

Emanete sahip çıkmayan, işi ehline vermeyen bu davaya haindir. Dava Allah'a ise, o adam Allah Teâlâ'ya da haindir. Ona hain olan Resulüne de, Müslümanlara da, yerlere ve göklere de haindir. Bu ihanetten ne hayır gelir?

Ya bu adam? Hak etmediği makamda hala oturan? Bir şan ve şöhret uğruna, makam ve mansıp uğruna, halk tarafından sevilip iltifat edilme adına davayı satan adam? “Ben bu göreve layık değilim” diyemeyen adam? Bunu diyebilecek olanları etrafından uzaklaştırarak, kendi gibi aciz zavallılara davayı yükleyerek, onu harcayan adam? Bütün meziyeti yağcılık, dalkavukluk, tabasbus olan adam?

O da haindir! Etrafı da haindir. Bilip de hakkı söylemeyen de haindir. Sadece fitneden ve daha beterden korkarak susanlar hariç. Allah Teâlâ yardımcıları olsun.

Şüphesiz davanın ağırlığı, sorumluluğun büyüklüğü, kurmak istediğimiz İslâm devlet ve medeniyetinin azameti, evrensel İslâm'a davet vazifesi mükemmel bir tarzda emaneti yüklenecek ve gereklerini

yerine getirecek liyakatte, samimi davetçilerin ve Müslüman fertlerin yetiştirilerek hazırlanmasına bağlıdır. Bunun önemini anlamak çok mu zordur? Bunun laubaliliğe, gevşekliğe, tembelliğe, işleri savsaklayarak sürekli ertelemeye gelmeyeceğini bilmek gerekmez mi?

İnsan yetiştirmek en zor meseledir. Ama bazen yetişmiş insanların çok kolay harcadığını görmek de çok zordur. Hassas yüreklerin kaldıracabileceği bir şey değildir bu mesele. Bu dava meselesidir. Bütün ayrıntılarıyla davasını bilen, sonra da zamanını, emeğini, sağlığını, canını, malını, şeref ve haysiyetini, itibarını davasına harcayarak bağışlayanların işidir bu. Bu davayı doğru dürüst bilmeyen, bizzat üstüne düşen işleri elinin ucuyla tutan, her konuda başkalarını kullanan, kendisi ortalarda görülmeyen, keyfini, zevkini yaşamaktan başka kaygısı olmayan adamın bu dava ile, hele hele de onun önderliği ile ne işi olabilir?

Oysa dava, dava adamının bütün aklını fikrini tamamıyla meşgul etmeli, ruhu kaygısını çekmeli, kalbi sürekli onu düşünmeli, arkadaşlarıyla kaynaşmalı, onu gerçekleştirme uğruna her zorluğa göğüs germelidir. Bunlar olmadıkça davetçi kendini davaya veremez. Bu bakımdan davete olan samimi iman, ciddiyet, çalışkanlık, gayret ve fedakarlık, onu başarıya ulaştıran esasların başında gelir.

On yıldır, yirmi yıldır, otuz yıldır bir adamı bir davada görevlendiriyorsunuz. Manzarayı da görüyorsunuz. Onca yıl geçiyor, dava bir parmak ileriye gidemiyor. Fakat siz yetkili olarak olaya sadece seyirci kalıyor, ıslah için müdahale etmiyorsunuz. Ne demektir bu?

Sonra da kalkıp genç, güçlü ve dinamik, çalışkan, fedakar erler istiyoruz. Gönlü davayla çarpan yepyeni kalpler istiyoruz. Yüce ufuklara tırmanacak ruhlar istiyoruz. Bekle, bulursun!

Şüphesiz İslâm, kişilerde iyi ile kötüyü ayırt edecek şuurlu bir vicdan, yanlış ve doğruyu düşünecek sağlam bir anlayış, yani “Furkan,” hakkı savunurken zaafa düşmeyecek ve taviz vermeyecek keskin bir şuur ve irade ister. Hatta dava adamının İslâmi vecibelerin yükünü kaldıracak sağlam ve sağlıklı bir vücudun olmasını ister.

Kendine bile hayrı olmayan, kokmaz bulaşmaz, eyyamcı, mıymıntı insanların bir şekilde davanın önüne konması cinayettir. Fakat heyhat ki bu köhne dünya ne kadar da böyle büyük cinayetlere sahne olmuştur!

İşe Kendimizden Başlamak

Davada ehliyet ve liyakat fevkalade önemlidir. Hani derler, dahilde barışı sağlayamayan devletler, hariçte düşmanlarla savaşamaz. Önce içerdeki birlik ve beraberlik sağlanmalı, sonra düşmana karşı yollanmalı.

Aynen böyle, davayı tanıtmaya, sevdirmeye, yayma ve bütün halka, en azından çoğunluğuna ulaştırma, onu dünyaya yaymadan önce gelir herhalde. İyi bir organize ile işi beraber götürmek de mümkündür elbette. Ancak yine de dahilde bu iş için yetişmişler arasından yardımcıların seçilmesi, yeni davetçilerin hazırlanması, bunların arasında safların düzenlenmesi çok çok önemlidir. Akan sular gibi çağlamalıdır hizmet erleri. Durgunluk, her şeyi temizleyen suları bile bozar, kokuşturur, mikrop yuvası haline getirir. O yüzden hizmette liyakat ve ehliyet gözetilmezse, cihadı unutan askerler döner, kendi kendilerini yer bitirirler. Neticede binlerce insanın emeği olan bir dava, tembellik ve gayretsizlik yüzünden yok olur gider. Tarihte

nice hizmet etmiş cemaatler, medreseler, vakıflar, hatta büyük büyük devletler, ehliyesiz insanların ataletinden batıp gitmişlerdir.

O yüzden davanın başında bilgili, ahlaklı, iradeli, çalışkan ve gayretli, fedakar insanlar olmalı ve sürekli cemaatini yetiştirip ıslah ederek ve canlı tutarak hayatiyetini korumalıdır. Ülfet beladır. Atalet öldürür. Tembellik iradeyi yer bitirir. Korkaklık cihat bilincini yitirenlerin düçar olduğu bir hastalıktır. İslâm'ın öğrettiği bir hakikat şudur ki, "bir millet kendini değiştirmedikçe, Allah onları değiştirmez."

Ataleti, tembelliği, acziyet ve korkaklığı atmalı, kendini iyi yön-de değiştirip geliştirmek için, toplumu ıslah edip düzeltmesi için, ruhunu harekete geçirip yüceltmek için, insanın tüm olumsuzluklardan hicret etmesi, hakka, hukuka, güzel ahlak ve fazilete yönelmesi, içini dışını maddî manevî her türlü pislikten temizlemesi gerekir.

Bilgi Amele Dönüşmeli

Dava adamında inanç ve bilgi kadar hareket ve cihat da zirvelerde olmalı, başı daima hareketin hülyaları ile dumanlı bulunmalıdır. Hareketin aynı zamanda kendisi bir mekteptir. İnsan hareket ve cihat içinde yetişir. Eksiklerini görür ve tamamlar. Ahlakı da hareket içinde gelişir.

Bir insan dava adamı mı, yoksa menfaat adamı mı, bu ancak hareket içinde belli olur. Laf ile peynir gemisinin yürümediğini bizzat kendisi görür. İnsanları hareket içinde seçer. Omuz omuza olacağı insanları hareket içinde ancak anlayabilir. Hareket her şeyi gösteren bir aynadır.

Bu yüzden dava adamı niyetini halis kılmalı, davasını bildikten sonra ameli söz tercih etmelidir. Nefsini Allah dininin yücel-

tilmesi yolunda cihada hazırlamalldır. Kalbi her an cihada niyet ve azim içinde durmalı, bedeni de ona göre hazırlamalı ve tedarigini görmelidir.

Cihat uğruna her şeyini; yani ömrünü, zamanını, canını, malını, emeğini, irikimini, aklını ve itibarını feda etmeye kendini hazırlamalı, gerektiği an da etmelidir. Zamanın uzaması davasında fütura sebep olmamalı, sürekli ilim ve aşkını yenilemeli, gevşeklik ve tembelliğe düşmemek için kendini kontrol etmeli, cemaati içinde kalmaya gayret etmeli, arkadaşlarından kopmamalıdır.

Cenneti ancak böyle kazanabilir: **“Allah müminlerden, mallarını ve canlarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşır, öldürürler, ölürler. (Bu,) Tevrat’ta, İncil’de ve Kur’an’da Allah üzerine hak bir vadedir. Allah’tan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır! O halde O’nunla yapmış olduğunuz bu alış verişinizden dolayı sevinin. İşte bu, (gerçekten) büyük kazançtır.”** (Tevbe 111)

“Müminler içinde Allah’a verdikleri sözde duran nice erler var. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde (sözlerini) değiştirmemişlerdir.” (Ahzab 23)

Yalnızlık Değil Birliktelik

Yalnız kalmak çok tehlikelidir. Sürüden ayrılanı kurt kapar. Cemaat rahmet, yalnızlık azaptır. Başarı, cemaat içinde kalarak iyi bir uyum ve itaat içinde, sevgiye ve saygıya dayalı samimi bir kardeşliğin getirisidir. Bu bakımdan birlikte yaşamanın zorluklarına tahammül etmeli, gördüklerimizden oluşan olumsuz duygularımızı gidermeli,

arkadaşlarımızdan bilerek veya bilmeyerek gelen sıkıntılara sabır ve dua ile katlanmalı, cömertlik ve işara kendimizi alıştırmalıyız. Şunu iyi bilmeliyiz ki, bu nasihatleri bilmek veya başkalarına anlatmak bir marifet ise, uygulamak bin marifettir ve asıl istenen de odur. Unutmayalım, bilgi, düşünce, nazariye eğer pratikte bir şey ifade etmiyorsa, uygulamada yoksa, çok da önemli değildir. Kıymeti harbiyesi yoktur. Böylesi ile bir dava da götürülemez.

Bu sebeptendir ki Allah Teala, yapmadıklarını söyleyenleri azarlamış ve tehdit etmiştir: **“Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyi niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz, Allah katında büyük gazap gerektiren bir iştir.”** (Saff 2-3)

Bir de Talut’un idareci seçilmesi ve ordusunun denenmesi anlatılır Kur’an’da. O sahnelerin iyi anlaşılıp tahlil edilmelidir. Biz ordunun imtihanı sahnesini alalım: **“Tâlût, ordu ile hareket edince, ‘Şüphesiz Allah, sizi bir ırmakla imtihan edecektir. Kim ondan içerse benden değildir. Kim onu tatmazsa işte o bendendir. Ancak eliyle bir avuç alan başka.’ dedi. İçlerinden pek azı hariç, hepsi ırmaktan içtiler. Tâlût ve onunla beraber iman edenler ırmağı geçince, (geride kalanlar) ‘Bugün bizim Câlût’a ve askerlerine karşı koyacak gücümüz yok.’ dediler. Allah’a kavuşacaklarını kesin olarak bilenler (ırmağı geçenler) ise şu cevabı verdiler: ‘Allah’ın izniyle büyük bir topluluğa galip gelen nice küçük topluluklar vardır. Allah, sabredenlerle beraberdir.’”** (Bakara 249)

Kur’an bize bu ayette ve başka yerlerde de “nice az toplulukların çok topluluklara galip geldiğini” hatırlatır birkaç kere. Bu üzerinde durulması gereken çok mühim bir mevzudur. Tarihte bazen bir avuç

iyi yetişmiş fedainin ne harika zaferler kazandığını hayretle okuyor muyuz?

Vaziyeti Anlamak

Maalesef Batılılaşmanın verdiği yabancı kültür ve hayat tarzı ile bugün Müslümanların çoğu, İslâm'dan, onun iman, ibadet, hukuk, görgü kurallarından fersah fersah uzaktadırlar. Bunlar, maalesef gayri İslami sistemler, materyalist ve pozitivist Milli Eğitim, devlet kurumlarında uygulanan laik hukuk, Batıdan gelen ecnebi yaşama biçimleri ile yabancıları körü körüne taklit etmelerle, hayatlarının neredeyse tamamında İslâm'dan uzak düşmüş durumdadırlar. Bir çok Müslüman evladı imanını kaybederek mürtet olmuştur. Fakat geniş halk kitleleri, büyük topluluklar halinde bu durumlara düşüklerinden, elbette cehaletin de verdiği bir gafletle, içinde yetişmiş oldukları bu inkarı maalesef görememektedirler. Öyle olunca tedbir ve tedarik için çalışmayı da düşünmemektedirler.

Biz çok kitabımızda bunun getirdiği korkunç inkarı, fıskı, günahı, ahlaksızlığı, sapıklığı yazdık. Fakat yangın o kadar güçlü ki, bizim birkaç kova suyumuz yetmiyor alevleri söndürmeye. İçinde insanımızın yandığı alevleri söndürmeye...

İşte bu korkunç manzara karşısında dava adamlarının bir itfayeci gibi sirenler çalarak süratle koşmaları ve yangınlarla mücadele etmeleri gerekir. Halkı Batılılaşmanın getirdiği karanlıklardan kurtarıp yeniden İslâm'ın aydınlığına çıkarabilmeleri ve İslâm ahkam ve ahlakına yönlendirebilmeleri için, bütün gayretlerini sarfetmeleri gerekir.

Kendi evinde yangın çıkan bir adamın yapabileceği başka bir şey var mıdır?

Bu değişim ve dönüşüm, bu yeniden İslam ile diriliş, imanın tadını alacak şekilde insanın iç aleminde başlamalı, sonra bütün organlara, oradan evlerine ve hayatın her yönüne yansımalıdır. Kendi vücut ikliminde İslam devletini kurup yaşatamayanlar, yeryüzünde ciddiye alınmayacaklardır.

*“Onlar ki laf ile verirler dünyaya nizamat
Bin türlü teseyyüp bulunur hanelerinde.”*

Ama kendi memleketlerinde İslam'ın bahtiyarlığı ile mutlu olanları, belki dünya bulacak ve bize de gelin diyecektir.

Öyleyse emanetler için ehliyet ve liyakate önem vermeli ve kendimizi ilkesizliğin pençesinde kahretmemeliyiz.

İnsan Sosyal Bir Varlıktır

İnsan etkiye açık bir varlıktır. Hatta insanın bulunduğu ortamdan etkilenme oranı, ortamına uyma oranı, şaşırtacak kadar oldukça yüksektir. Hani bir hadis vardır: *“Her doğan mutlaka İslam fıtratı üzere doğar. Sonra ana babası onu yahûdi, hristiyan ve mecûsî yapar.”*⁵

İnsan temiz bir fitratta yaratılmıştır. Fıtrat, yani yaratılış, belli yeteneklere ve yatkınlığa sahip olma, insanın, yaratılışındaki özü ifade eder. “Her doğan çocuk fıtrat üzere doğar” diyen Rasûlullah (s.a.v.), ırkı, soyu, cinsiyeti ne olursa olsun, her insanın bu mükemmel yaratılışla, Allah'a inanma potansiyeliyle dünyaya geldiğini anlatmaktadır. “İmtihan” meselesinin bir yanı bu.

Diğer yanı ise sosyal çevre gerçeğidir. İnsanın ana-babası, evi ve akrabası, sokağı, şehri, okulu, devleti gibi sosyal çevresi çepeçev-

5 Buhârî, Cenaiz 80, 93,T efsir (Rûm), 2; Müslim, Kader, 22-25.

re kuşatır ve etkiler onu. Özellikle tabiatının, karakterinin, oluştuğu yıllarda içinde bulunduğu devlet ve toplumun değer yargılarından, davranış biçimlerinden insan kolay kolay kendini kurtaramaz.

İnsanın çabası dengeyi bulmak, orta yolda olmak, aşırı uçların tehlikesinden ortada olmanın selametine ermektir.

Böylece anlıyoruz ki bu “etkilenme” özelliği ille de olumsuzluğu alamet değildir. Ancak peygamberlerin, alimlerin, eğitimcilerin vermek istedikleri ile toplumda genel geçer değerler çoğunlukla birbirlerine aykırı iseler, orada davetçilerin, eğitimcilerin, toplum bilimcilerin, mürşit ve mürebbilerin işi gerçekten zor demektir.

Bugün İslam’a davet konusunda da aynı şeyler geçerlidir. Eğer toplumun değerleri ile İslam’ın değerleri arasında açık farklılıklar varsa, orada davetçilerin, vaizlerin, hocaların işi gerçekten zor demektir. Mesele dünya sevgisi, mal, makam, servet ve şöhret hırsının tehlikelerinde bahseden bir davetçinin işi, bütün amacını zengin olmaya ve cemiyet içinde bir itibar kapmaya ayarlamış insanlar karşısında çok zordur. Zinanın çirkinliği açıktır. Fakat fuhşun alabildiğine yaygın olduğu bir ortamda insanları ondan ve ona giden yollardan kurtarmak çok güçleşecektir.

Eğer toplum, kendi dini, tarihi ve kültürel temellerinden ve değerlerinden kopmuş da daha güçlü, daha gelişmiş ve kalkınmış, daha müreffeh gördüğü bir devlet, toplum ve medeniyeti taklide yeltenmişse, orda dini ve milli birlik ve beraberlikten, bunu sağlayan örf ve adetlerden, tarihten getirdiğimiz anane ve değerlerden bahsetmek ve benimsetmek, bir hayli zor olacaktır. Çünkü mağluplar galipleri, zayıflar kuvvetlileri taklit ederler. Taklit etme güdüsü, tabiatının ta derinliklerinde bulunan etkin bir güdüdür. İlle de kötü diyemeyiz.

Önemli olan kullanıldığı alandır. Çünkü bir çok iyi alışkanlıklar da taklit ile başlayıp tahkike dönüştürülebilir. Rehber insanlar, örnek şahsiyetler bunun için gerekli değil midir?

İyilikler ve kötülükler, çoğu hastalıklar gibi saridir/bulaşıcıdır. Bu yüzden iyi veya kötü fark etmez, belli değerler, benzer davranışları mıknatıs gibi çeker. “Doğurur” diyemsek de en azından “tesir eder, etkiler” diyebiliriz. “Para parayı çeker” sözü piyasada ne kadar gerçekse, “iyilik iyiliği çeker, kötülük de yeni bir kötülüğe iter” sözü o kadar gerçek ve geçerlidir. İnsan hangisine yönelirse, zıddından o oranda uzaklaşır. Tıpkı doğuya yönelip gidenin batıdan uzaklaşmaya başlaması gibi.

Dünyanın yuvarlak olmasını artık kimse inkar etmiyor. Öyleyse hep doğuya doğru gidenin bir gün kalktığı yere batıdan gelmesi de belki bir imtihan cilvesidir. Şöyle düşünelim; en rahat yaptığımız işlerimiz, bir yerde eskiden beri yapageldiğimiz alıştıklarımızdır. Bir başka ifadeyle alışkanlıklarımız da, önceden yaptıklarımız değil midir?

Eğer insana daha yeni yetiştiği devrelerde erkenden erişilebilse de bütün alışkanlıklarını en güzel biçimde kazanması sağlanabilse, bu güzellik başarılabilse, ortaya ne güzel bir toplum ve ne mutlu bir hayat çıkar, orada yaşamak ne kadar harika olur, düşünebiliyor musunuz? Aslında aile ve devlet öncelikle bunun için var olmalı değil midir?

Davet Zor İştir

Hiç şüphesiz idaresinde yaşanan sistemin ve sosyal çevrenin değer yargıları, mahalle hayatı, arkadaş grubu, insanın iyi veya kötü olmasında, suça meyyal ve cesur, veya mesafeli ve korkak olmasında etkin rol oynar. Kimisi buna “kamuoyu baskısı,” kimi “mahalle bas-

kısı,” kimisi toplumsal yaptırıcı güç” der. Eskiden de bilinen ve ahlak ve terbiyede üzerinde çok durulan bu konuya “müeyyide” derlerdi. “İnsanlar ne der?” düşüncesi bir otokontrole götürür insanı. Bir çok insan beğenilme, sevilme arzusu ve kınanma, ayıplanma korkusuyla kendine çeki düzen verir. söz ve davranışlarına dikkat eder. Tanınmadığı, bilinmediği yerlerde yapabileceği çok davranışı, bilindiği yerde “kerhen” de olsa yapmak istemez.

Buna “baskı” denir mi?

Karar vermek güç. Çünkü “baskı” kelimesi olumsuzluğu çağrıştırır genelde. İstedığımız davranışları yapamama şeklinde düşünülürse, evet, denilebilir. Ama ya “sevdiğimizimizi kaybetmeme duygusu?” “İnsanları kırmama, incitmeme, üzmememe” nezaketi? Bunda ne olumsuzluk olabilir? Acaba buna da “baskı” diyebilir miyiz? Bu ince duygulara “baskı” demek biraz kaba düşmez mi?

Bu sebeple hadiste geçen bir olay dikkatimizi çeker: Resulullah (s.a.v.) buyurdular ki: *“Sizden önce yaşayanlar arasında doksan dokuz kişiyi öldüren bir adam vardı. Bir ara yeryüzünün en bilgin kişisini sordu. Kendisine bir rahib tarif edildi. Ona kadar gidip, doksan dokuz kişi öldürdüğünü, kendisi için bir tevbe imkanının olup olmadığını sordu. Rahib, ‘Hayır yoktur!’ dedi.*

Herif onu da öldürüp cinayetini yüze tamamladı. Adamcağız, yeryüzünün en bilginini sormaya devam etti. Kendisine alim bir kişi tarif edildi. Ona gelip, yüz kişi öldürdüğünü, kendisi için bir tevbe imkanı olup olmadığını sordu. Alim, ‘Evet, vardır, seninle tevben arasına kim perde olabilir?’ dedi. Ve ilave etti: ‘Ancak, falan memlekete gitmelisin. Zira orada Allah’a ibadet eden kimseler var. Sen de onlarla Allah’a

ibadet edeceksin ve bir daha kendi memleketine dönmeyeceksin. Zira orası kötü bir yer.'

Adam yola çıktı. Giderken yarı yola varır varmaz ölüm meleği gelip ruhunu kabzetti. Rahmet ve azab melekleri onun hakkında ihtilafa düştüler. Rahmet melekleri, 'Bu adam tövbe olarak geldi. Kalben Allaha yönelmişti.' dediler. Azab melekleri de 'Bu adam hiçbir hayır işlemedi' dediler.

Onlar böyle çekişirken insan suretinde bir başka melek, yanlarına geldi. Melekler onu aralarında hakem yaptılar. Hakem onlara, 'Onun çıktığı yerle, gitmekte olduğu yer arasını ölçün, hangi tarafa daha yakınsa ona teslim edin.' dedi.

Ölçtüler, gördüler ki, gitmeyi arzu ettiği (iyiler diyarına) bir karış daha yakın. Onu hemen rahmet melekleri aldılar."

Bir rivayette şu ziyade var: "Bir miktar yol gidince, ölüm gelip çattı. Adamcağız yönünü salih köye doğru çevirdi. Böylece o köy ehlerinden sayıldı."⁶

İyilerle beraber olmak da bizzat Allah Teâlâ'nın emridir:

"Ey iman edenler! Allah'ın emirlerine karşı gelmekten sakının ve doğru dürüst insanlarla beraber olun." (Tevbe 119)

Kolun Kanadın Kırılır

Davet işi ne kadar zor olsa da, yine de devam etmek gerekir. Zaten Peygamberler için bu bir vazifedir. İlahî bir emanettir boyunlarında. Yeni bir peygamberin gelmeyeceği ahir zamanda da Ümmet-i Muhammed için bu bir görevdir bu. Ümmet, aralarından çıkaracağı

6 Buhari, Enbiya 50; Müslim, Tevbe 46, (2766); İbnu Mace, Diyat 2, (2621)

bir alim ve davetçiler topluluğu ile bunu yapmak zorundadır.⁷ Çünkü bu ümmetin alimleri, Beni İsrail'in nebileri gibidir.⁸ Kur'an ve sünnetten aldıkları bilgileri insanlara iletir, davayı tebliğ ederek duyurur, hikmetle güzel öğüt verir, o kadar. Kabul için ama asla zorlamaz. Zira davetçi ve tebliğciye düşen sadece beyandır. Allah buyuruyor ki:

“Dinde zorlama yoktur.”⁹

Evet, davetçiye düşen, tatlı dil, yumuşak söz, etkili öğüt ve aklı aydınlatıcı açıklamak ile ikna etmektir. Ama eğer yukarıda anlattığımız gibi devlet, millet, mahalle ve aile iyilerin kontrol ve etkisinden çıkmışsa, yetişenler bütün kötü davranışları alışkanlık haline getirmişse, zararlı inanç, söz ve işler toplumda bir kabul görmüşse, orada davet işi elbette çok ama çok zor olacaktır.

Peygamberler de zaten insanlığın zıvanadan çıktığı böylesi zor zamanlarda gönderilmiştir. Onların insanların inanç, ahlak ve değer yargılarına aykırı bir inanç, ibadet, hukuk ve ahlaka çağırdığını bil-meyenimiz yoktur. O zaman peygamberler bu davet işinde en büyük örnektiler. Yaptıkları işler de en zor işlerdir. Bu açıdan örnek alındıkları kadar minnet ve şükran duyulmaya da layıktırlar.

Evet, toplumda işler belli bir raddeye gelince, eğitim ve terbiye işi de oldukça zorlaşır. Ben şahsen 12 Eylül darbesinin hazırlandığı

7 “Sizden öyle bir cemaat bulunmalıdır ki, onlar herkesi hayra çağırınsınlar, iyiliği emretsinler, kötülükten vazgeçirmeye çalışınsınlar. İşte onlar muradına erenlerin ta kendileridir.” (Al-i imran 104)

8 Bkz. Aclûnî, Keşfu'l-Hafa, 2:64.

9 “Dinde zorlama yoktur. Artık doğrulukla eğrilik birbirinden ayrılmıştır. O halde kim tâğutu reddedip Allah'a inanırsa, kopmayan sağlam kulpa yapmıştır. Allah iştir ve bilir.” (Bakara 256)

1977-80 arasında bu zorluğu yaşadım. Bir de 28 Şubat 1997 Post Modern darbesinde yaşadıklarımızı hiç unutamam.

Neydi o acı günler? Gerek eğitim ve öğretim, gerekse halka vaaz, sohbet ve irşat çalışmalarında yaşadığım zorlukları, takipleri, tehditleri, mahkeme kapılarında süründürülmeleri evet, hiç unutamam.

İmam Hatip Lisesinin orta kısmı kapatıldı. Lise kısmının üniversiteye gitmesi ayak oyunları bir şekilde engellendi. Binalarımızda öğrenci kalmadı. Milli Eğitim akbaba gibi halkın yaptırdığı binaların başına çullandı. Buralarda eğitimi kesintiye uğratmadan devam ettirmek için köylere kazalara giderek dağlardan, vadilerden okumamaya karar vermiş çocukları bütün masraflarına kefil olarak aldık getirdik. Ne yazık ki topladığımız bu öğrencilerimiz içimizdeki hainlerin kışkırtmaları ile üç ay sonra karşımıza dikildiler ve saf saf “burasının istikbali yokmuş” dediler. Hem bizi “insan kandırma” ile kınıyor, hem de kitap ve defterini getirmiyor, dersi bile dinlemiyorlardı.

Bu acı olaylar karşısında bir öğretmen olarak nasıl acıyla kıvrandığımı tahmin eder, tansiyon hastası olduğumu çok saymazsınız herhalde. Bütün bunlar yetmezmiş gibi kitaplarımdan dolayı mahkemelere verildiğimi, vaaz ve sohbetlerimin takibe uğradığımı da hesaba katarsak, her an işimden olma tehlikesiyle burun buruna yaşadığımı da takdir edersiniz.¹⁰

10 Bunların bir kısmını “İlim ve Özgürlük” ile “İmam Hatip davası ve Hacı Kalay” kitaplarımızda anlattık. Bu süreç, on binlerce mağduru ve ekonomiye verdiği milyarlarca liralık zarar ile hiç unutulmadı ve unutulmayacak. Ancak yaralar zor da olsa sarıldı, yargı o donemi mahkum etti.. İmam Hatipler de yirmi yıla yakın bir mağduriyetten sonra o cendereden kurtuldu ve hak ettiği itibarı yeniden kazandı.

İşte bazen böyle dava kilitlenebilir. Umutsuzluk değildir bu. Biliyoruz ki Allah Teâlâ bir kapıyı kaparsa, başka bir kapıyı açar. Asıl olan esbaba sarılarak hizmete devam etmektir. Ancak peygamberlerin hayatında da bazen böyle kilitlenmeler olurdu. Ama Allah Teâlâ bir şekilde bir kapı açardı. Bu kapının en acı açılması, o kavmin helak edilmesi olurdu. Ne kadar acıdır ki, bazen bu helaki, o kavmin peygamberi isterdi. Buna biraz sonra değineceğiz. Burada son olarak şunu ifade edelim:

Bir kavmin helak edilmesinde “sünnetullah”ın değişik bazı tezahürleri vardır. O toplumun helak ile giderilerek yerine yeni bir insan tipi de getirilebilir. O kavmin insanları değişik sınavlardan geçirilerek Hakk’a dönüşü de mümkün kılınabilir. Darlık ve yokluklarla sınanarak tazarru edip Allah Teala’ya dönmesi de sağlanabilir. Veya yerlerin ve göklerin hazinesi açılarak iyice dünya zevklerine daldıkları bir zamanda ansızın gece veya gündüz tutulup yere de çalınabilir. Kur’anda helak edilmeleri anlatılan kavimler arasında bunların hepsine de örnekler görebiliriz.

Burada söylemek istediğimiz ana fikir, bazen bir aşamadan sonra her halükarda davetçilerin ve eğitimcilerin işi çok zor, hatta imkansız olabilir. Bu da bir ilahî takdirdir.

İşte bu yüzden idareciler ve alimler işin başında sağlam durmalı, ciddi tedbirler alarak olumsuzlukları baştan yaşatmamanın yollarını bulmalıdırlar. Sonradan baş etme belasına düşmeden, yılanın başını küçükken ezmeli, zamanında tedbir alarak kötülüğün insanları etkilemesini önlemelidirler. Yoksa kurunun yanında yaşların da yanması mukadder olur. gerçi ahirette herkes ameline göre hesap ve karşılık görür, ama dünyada da acı çekilmese daha iyi olmaz mı?

En Zor Gün

Alemlere rahmet olan Peygamber Efendimizden böyle bir beddua gelmemiştir. O, en sıkışık olduğu en zor günü Taif dönüşünde bile bu kendisine teklif edildiği halde istememiştir. Ancak genel olmasa da bazen belli bazı kimselere beddua ve lanet etmiştir. Hendek savaşında, Bîr-i Maûne faciasında ettiği haklı beddua ve lanetleri, onun haksız yere ne kadar üzüldüğünü gösterir. Bizim için bugün bu olayları hatırlamak bile ne kadar acı vericidir değil mi?

İsterseniz sadece Taif seferini hatırlayalım. Hz. Peygamber (s.a.v.)'in Tâif'e gidişi, Mekke döneminde peygamberlikten sonra bi'setin 10. yılında, Hz. Hatice ve Ebû Tâlib'in vefatından sonra, Şevvâl ayının bitimine birkaç gece veya üç gece kala gerçekleşmiştir. Bazı kaynaklara göre ise Hz. Peygamber (s.a.v.)'in Tâif'ten Mekke'ye dönüşü 23 Zilkade Salı günü olmuştur.

Tâif şehri, Mekke'nin 120 km doğusunda, Sarât dağları silsilesi içindeki bir platoda, 1.630 m. yükseltide, üzüm bağları ile kaysı ve nar bahçeleri ortasında yer alır.

Mekkeli müşrikler Ebû Tâlib vefat edene kadar Hz. Peygamber (s.a.v.)'e karşı mesafeli davranıyorlardı. Onun vefatından sonra Mekke'deki durum daha da kötüleşti. Müşrikler, Ebû Tâlib öldükten sonra, o hayatta iken yapamadıkları kötülükleri yapmaya başladılar. Ebû Tâlib ve Hz. Hatice (r.anha)'nın ölümü Resûlullah (s.a.v.)'in kaygısını artırdı.

Bunun üzerine Resûlullah (s.a.v.), Zeyd b. Hârise (r.a.) ile birlikte koruma ve destek elde etmek gayesiyle Tâif'e gitti.

Hz. Peygamber (s.a.v.), Tâif'in bütün eşrafiyla görüştü. Onları, Allah'ın birliğini kabule, İslâm Dini'ne yardıma davet etti ve Mekke'li muhaliflerine karşı kendisine destek olmalarını talep etti fakat Tâif'te aradığı desteği bulamadı.

Hz. Peygamber (s.a.v.), Tâif'te 10 gün veya bir ay kaldı. Tâif'in ileri gelenleri Hz. Peygamber (s.a.v.)'den şehirlerini hemen terk etmesini istediler. Sokak çocuklarını ve köleleri kışkırtarak onu (s.a.v.) ve yol arkadaşı Zeyd b. Hârise'yi taşlattılar. Resûlullah (s.a.v.) her adım atışında ayaklarına taş atarak ezip kanlar içinde bıraktılar. Resûlullah (s.a.v.)'e taş değdiğinde yere otururdu. Onlar da kolundan tutup ayağa kaldırırlardı. Yürüyünce de gülüşerek taşlamaya devam ederlerdi. Zeyd b. Hârise ona (s.a.v.) kendini siper ediyordu. Hatta başından ciddi yaralar aldı. Tâifliler'den kurtulduklarında Hz. Peygamber (s.a.v.)'in ayaklarından kanlar akıyordu.

Hz. Âişe (r.anha), bir gün, Peygamber (s.a.v.) Efendimize, "Ey Allah'ın Resûlü! Senin başına, Uhud gününden daha çetin bir gün geldi mi?" diye sordu.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.), "Senin kavminden neler çektim neler! Hele onların yüzünden Akabe günü çektiğim ise, çektiklerimin en çetini idi: (Tâif'e gidip) kendimi Abdi Yalil'lere arz ederek ve bana yardımcı olmalarını istediğim zaman, isteğimi kabul etmemiş, reddetmişlerdi. Ben de üzgün bir halde Mekke'ye yönelip, yüzümün doğrusuna gittim durdum. Ancak Karnu's-Seâlib'de kendime gelebildim. Başımı kaldırıp baktığım zaman, bir bulutun beni gölgelemekte olduğunu gördüm. Tekrar baktığımda, bir de ne göreyim? Bulutun içinde Cebrail var! Hemen bana seslendi:

‘Şüphe yok ki, Allah, kavminin sana söylediklerini ve sana verdikleri red cevaplarını işitti de, onlar hakkında dilediğini kendisine emredesin diye sana Dağlar Meleğini gönderdi!’ dedi.

Dağlar Meleği bana seslendi ve selam verdi. Sonra da:

‘Ey Muhammed! Şüphe yok ki, Allah, kavminin sana söylediklerini işitti. Ben Dağlar Meleğiyim! Rabbin, dilediğini bana emredesin diye beni sana gönderdi. Şimdi, ne dilersen, dile! Eğer onların üzerlerine iki dağı (Mekke’yi kuşatan Ebû Kubeys ve Kuaykian dağına bakan el-Ahmer dağlarını) kapatmamı dilersen dile, hemen kapatıvereyim!’ dedi.

Ben, ‘Hayır! Ben onların helak olmalarını istemem. Bilakis, Allah’ın, onların nesillerinden, yalnız Allah’a ibadet edecek, O’na hiçbir şeyi şerik koşmayacak kimseler çıkarmasını dilerim.’ dedim.” buyurmuştur.

Hz. Peygamber (s.a.v.), yaralı bir vaziyette ve güçlkle Tâif dışın-da Mekkelilere ait bir bahçeye sığınabildi. Bahçe, Bedir Gazvesi’nde (17 Ramazan H. 2, Cuma) Mekkelî müşriklerin safında öldürülecek olan Rebî’a b. Abdişems’in oğulları Şeybe ve Utbe’ye aitti.

Hz. Peygamber (s.a.v.), onların bağında iki rekât namaz kıldıktan sonra şu ünlü duasıyla Yüce Allah’a yöneldi:

“İlâhî! Güç ve kuvvetimin zayıflığıyla, çare ve imkânlarımın kıstlılığıyla, insanların gözünde ifade ettiğim kişiliğimin önemsizliğiyle Sanâ sığınmıyorum. Ey Merhametlilerin En Merhametlisi! Sen sıkıntıya ve zulme uğrayanların Rabbisin. Sen benim Rabbimsin. Beni kimlere emanet ediyorsun? Bana sert ve kaba davranan bir yabancıya mı? Yoksa davamda bana üstün kılacağın bir düşmana mı? Sen’in katından bana bir gazap ve öfke olmadığı sürece, ben bu başıma gelenlere

hiç aldırmayıp katlanırım. Ama Sen'in katından gelecek bir himaye her zaman çok daha hoştur. İnecek gazabına ya da benim başıma gelebilecek öfkene karşı karanlıkları aydınlatan, dünya ve ahiretteki işleri düzene sokan Sen'in Nur'una sığımp himaye talep ederim. Sen hoşnut oluncaya dek (benim tarafımdan) yapılacak tevbelere layıksın. Kuvvet ve kudret ancak Sen'dedir.”¹¹

Zorluktaki Kolaylık ve Mutluluk

Az yukarıda Hz. Peygamber (s.a.v.), yaralı bir vaziyette ve güçlükle Tâif dışında Mekkelilere ait bir bahçeye sığındı demiştik. Bu bahçe Rebî'a b. Abdışems'in oğulları Şeybe ve Utbe'ye aitti.

M. Asım Köksal'dan okuduğumuza göre:

Utbe ve Şeybe b. Rebia; Peygamberimiz (s.a.v.)'i o halde gördükleri zaman, aradaki akrabalık, kendilerini Peygamberimiz (s.a.v.)'e karşı gayrete getirdi:

Addas adındaki Hıristiyan kölelerini yanlarına çağırdılar. Ona, “Şuradan birkaç salkım üzüm al! Şu tabağın içine koy! Sonra da, onu şu adama götür! Kendisine, ondan yemesini söyle!” dediler.

Addas da öyle yaptı. Üzümü tabakla götürüp önüne koyduktan sonra, Peygamberimiz (s.a.v.)'e, “Buyur ye!” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.) besmele çekerek yemeye başlayınca Addas, “Bu beldenin halkı böyle demez.” diye şaşkınlığını gösterdi.

Peygamberimiz (s.a.v.), “*Sen hangi beldeler halkındansın? Dinin nedir?*” diye sordu.

11 Bkz. <http://www.siyerinebi.com/tr/prof-dr-kasim-sulul/taif-seferi>

Addas, “Hıristiyanım ve Ninova halkından bir kimseyim!” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.), “*Demek, sen salih kişi Yunus b. Metta'nın köyündensin ha?*” buyurdu.

Addas, “Yunus b. Metta'nın kim olduğunu sana kim bildirdi? Vallahi, o Ninova'dan çıkıp gitmiştir. Ninova'da, Metta'nın ne olduğunu bilen on kişi bile bulunmaz! Sen Metta'nın ne olduğunu nereden biliyorsun?! Sen ümmîsin ve ümmî ümmet içerisinde bulunuyorsun!?” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.), “*Ben Allah'ın Resûlüyüm! Allah bana Yunus'un haberini haber verdi. O benim kardeşimdir. Kendisi bir peygamberdi. Ben de bir peygamberim!*” buyurdu.

Addas, “Yâ Rasûlallah! Bana Yunus b. Metta'nın haberini ver!” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.) ona Yunus b. Metta'nın hal ve şanı hakkında Yüce Allah tarafından kendisine vahyolunanları haber verince, Addas, “Ben şahadet ederim ki: Sen, Allah'ın kulu ve resûlüsün!” dedi, Müslüman oldu. Yüce Allah ondan razı olsun!

Addas; Peygamberimiz (s.a.v.)'in üzerine kapanıp, başını, ellerini, ayaklarını öptü! Rebia'nın oğullarından biri öbürüne, “O, sana karşı köleni de bozdu, yoldan çıkardı!” dedi.

Yanlarına gelince, Addas'a, “Yazıklar olsun sana ey Addas! Sen ne için o adamın başını, ellerini ve ayaklarını öptün?!” dediler.

Addas, “Ey efendim! Bütün yeryüzünde, ondan daha hayırlısı yoktur! O, muhakkak Resûlullah'tır!” dedi.

Utbe ve Şeybe, gülüştiler: “Yazıklar olsun sana ey Addas! O, seni de dili ile sihirlemiş! Sakın, o seni Hıristiyanlığından döndürmesin! Çünkü, o aldatıcı bir kimsedir.” dediler.

Addas, “O bana öyle birisi haber verdi ki, onu peygamberden başkası bilemez!” dedi.

Utbe ve Şeybe b. Rebia, “Yazıklar olsun sana ey Addas! O seni sakın dininden döndürmesin! Çünkü, senin dinin onun dininden daha hayırlıdır.” dediler.

Kavmine Beddua Eden Hz. Nuh

Yüzyıllardır müşriklerin kötülüklerine aldırmayan Nuh (a.s.), davet uğrunda sabır zırhına bürünmüştü. Onların kendisini taşılayarak öldürme tehditlerine rağmen davetini aralıksız devam ettiriyordu. Ne var ki, atalarından kalma örf ve âdetlerini din haline getirerek bâtılı hak, hakkı bâtıl görme hastalığını üzerlerinden atamayan kâfirler, kendilerine hitap eden kişi Allah'ın peygamberi olduğunu söylese de ona karşı olan tutumlarını değiştirmiyorlardı. Aksine halk, mevcut düzenin devamını isteyen zâlim hükümdar ve avenesinin etrafında kenetleniyor; hatta kraldan fazla kralcı kesiliyordu.

Toplumunu yöneten bu kişiler de, putlarına ve uydurma dinlerine sahip çıkma edebiyatıyla, halkı Hz. Nuh (a.s.)'a karşı kışkırtıyorlardı. İnsanüstü bir gayret ve çaba göstermesine ve bütün gücünü sarfetmesine rağmen bütün kapılar Hz. Nuh'un yüzüne kapanıyor ve artık kendisine iman eden olmuyordu. Kâfirlerin hidâyete ulaşma ihtimallerinin hemen hemen ortadan kalktığı bu günlerde, Cenab-ı Hakk'm onlara tanıdığı mühlet sona ermek üzereydi. O günlere ka-

dar birkaç asır boyunca bütün zorluklara göğüs germiş olan Hz. Nuh (a.s.), durumunu Allah'a arz ederek şöyle demişti:

“Nuh şöyle dedi: Rabbim, doğrusu bunlar, bana karşı geldiler de, malı ve çocuğu kendi ziyanını artırmaktan başka işe yaramayan kimseye uydular. Kendilerine uyulan bu kimseler de, büyük hileler, büyük desiseler kurdular! Ve dediler ki: Sakın ilâhlarınızı bırakmayın; hele Vedd'den, Suva'dan, Yeğus'tan, Yeuk'tan ve Nesr'den asla vazgeçmeyin.' Böylece onlar, gerçekten birçoklarını saptırdılar. Sen de bu zâlimlerin ancak şaşkınlıklarını artır.” (Nuh, 71/21-24)

Bu sıkıntılı safhanın sonunda Nuh (a.s.), zâlim hükümdar ve maiyetinin peşinden ayrılmayan ve kendisine karşı kötülüklerini bütünüyle şiddetlendiren kavmini Allah'a havale etti. Çünkü O, asırlarca süren daveti esnasında kazandığı tecrübesinden, kâfirlerin artık îman etmeyeceklerini, üstelik yaşadıkları sürece diğer insanları da saptırmaya çalışacaklarını ve yine çocuklarını kendileri gibi yetiştireceklerini, bu hususta onları zorlayacaklarını anlamıştı. Allah'a sığınarak inkarcıları helak etmesini, inananları ise bağışlamasını istedi:

“Nuh dedi ki: Ey Rabbim! Şüphesiz kavmim beni yalanladı. Artık benimle onlar arasında hükmünü ver de, beni ve bana iman edip benimle birlikte olan mü'minleri kurtar.” (Şuarâ, 26/118-119)

“Ey Rabbim! Kâfirlerden hiç birini yeryüzünde bırakma! Çünkü onları yeryüzünde bırakırsan, senin kullarını hak yoldan çıkarırlar. Onlar doğurdıkları çocukları da ancak kâfir ve günahkar olmaya zorlarlar. Ey Rabbim! Beni, anamı, babamı, evime mü'min olarak gireni, mü'min erkekleri ve kadınları affet. Zâlimlerin ise sâdece helakim artır.” (Nuh, 71/26-28)

Allah Teâlâ, Nuh'un (a.s.) duasını kabul etti. Kavminin kâfirlerini suda boğarak toptan helak edeceğini, onu ve mü'minleri ise kurtaracağını haber verdi. Bu arada, o ana kadar inanmış olanların dışında, artık hiç bir kimsenin îman etmeyeceğini bildirdi. Ona, kâfirlerin kendisini yalanlaması ve davetini reddetmesi yüzünden müteessir olmamasını tavsiye etti. Bunun ardından Nuh (a.s.)'a bir gemi yapmasını emretti ve geminin yapımı süresince ilâhî himaye altında olacağını, müşriklerin kendisine zarar veremeyeceğini haber verdi. Bu arada artık küfürlerinde ısrar eden kâfirlerin kurtuluşu için duâ etmekten vazgeçmesini bildirdi. Verilen emir üzerine Nuh (a.s.), hemen gemi yapımına başlamıştı. Gerisi malum.¹²

Yerini Terk Eden Nebi Hz. Yunus

Hz. Yunus (a.s.) 40 yaşında iken peygamber olarak görevlendirildikten sonra, diğer peygamberlerin yaptığı gibi, hemen davete başladı. Ancak kavmi, uzun süre (bâzılarına göre 33 yıl) geçmesine rağmen davetini bir türlü kabul etmiyordu. Rivayete göre bu müddet içinde kendisine sadece iki kişi iman etmiş, Hz. Yunus (a.s.) her türlü kötülüğü işlemeye devam eden ve davetini engellemeye çalışan kavminin bu durumundan son derece canı sıkılmış, hatta bezmiş ve bıkmıştı. Kavminin iman etmemesi yüzünden duyduğu üzüntü ve öfkenin son haddine vardığı günlerden birinde, müşriklere üç gün sonra başlarına büyük bir azabın geleceğini haber verdi ve Allah tarafından henüz hicrete izin verilmemiş olduğu halde onlardan ayrıldı.

Onun kızgınlığı, şüphesiz ki, Allah rızasına yönelik olup dinin haysiyet ve şerefini korumak arzusundan kaynaklanıyordu. O,

12 Prof. Dr. İsmail Yiğit, *Peygamberler Tarihi, Kayıhan Yayınları*: 128-129.

bu yaptığını da Allah rızasını gözeterek yaptığını inanıyordu. Bu münâsebetle Allah'ın kendisini bu davranışı yüzünden bir sıkıntıya uğratabileceğini hiç düşünmemişti.¹³

Ancak Hz. Yunus (a.s.), kavminden ayrıldıktan kısa bir süre sonra beklemediği bir durumla karşılaştı. O, kavmine kızgın bir halde limana gitmiş, haddinden fazla yolcu alan ve hareket etmek üzere olan bir gemiye binmişti. Gemi denizin ortasında aşırı yük yüzünden batma tehlikesi geçirince, yükü hafifletmek maksadıyla denize atılacakları belirlemek için çekilen kur'a sonucu onun adı da çıktı ve denize atıldı. Kur'ân-ı Kerim, onun bir kur'a sonucu denize atıldığını haber vermiş; ancak denize atılmasını gerektiren bu kur'a çekiminin sebebinden bahsetmemiştir. Bu Kur'ânın sebebi, büyük ihtimâlle yükün fazlalığı yüzünden batma tehlikesi geçiren bu gemiden bâzı adamların atılmasının kaçınılmaz hâle gelmesi olmuştur. Çekilen kur'ada Hz. Yunus (a.s.)'ın adı da denize atılacaklar arasında çıkmış ve hemen denize atılmıştı.

İşte bu sırada onu büyük bir balık yutuverdi. Hz. Yunus (a.s.) balığın karnında zifiri karanlık bir ortamda hâlâ hayatta olduğunu farkettiği esnada, bütün bunların işlediği hatâlar yüzünden başına geldiğini de anladı. Kendisini affetmesi için hemen Allah'a sığındı ve kendisini bu karanlıklardan kurtarmasını istedi. Cenab-ı Hak, duasını kabul ederek onu balığın karnından sahile çıkardı ve içine düştüğü üzüntüden kurtardı. Kur'ân-ı Kerim, onun başından geçen bu durumu şöyle açıklamıştır:

“Zünnun'u (Yunus'u) da hatırla. Hani o, bir zaman öfkelenerek kavmim bırakıp gitmişti de, bu yüzden kendisini sıkıntıya

13 Prof. Dr. İsmail Yiğit, age. s. 550-551.

sokmayacağımızı sanmıştı. Sonunda karanlıklar içinde kalıp şöyle dua etti: ‘Senden başka ilâh yoktur. Seni tenzih ve tesbih ederim. Doğrusu ben zâlimlerden oldum!’ Biz de duasını kabul edip onu sıkıntılardan kurtardık. İşte, mü’minleri böyle kurtarırız.’¹⁴

Kavminin îman etmemesi sebebiyle duyduğu üzüntü ve öfke yüzünden Rabbinin iznini beklemeden tebliğine son verip kavminden ayrılması, Hz. Yunus (a.s.)’in başına böyle bir sıkıntı getirmişti. O, yaptığı işten büyük pişmanlık duyuyor ve bu yüzden kendisini şiddetle kınıyordu. Hatasını itiraf ederek Allah’a yalvarmış; duasını kabul eden Allah Teâlâ, onu yutan balığa, derhal onu sahile bırakmasını emretmişti.

Yunus kıssasından çıkarılan önemli diğer bir mesaj, tebliğ vazifesini yürütürken, çeşitli güçlüklerle katlanmanın ve bu uğurda sabır zırhına bürünmenin şart oluşudur. Nitekim, Hz. Yunus (a.s.)’in, kavminden gördüğü kötülükler karşısında Allah’tan izinsiz hicrete çıkması, bir peygamber olarak kendisi için kusur sayılmış ve bu yüzden başına çeşitli sıkıntılar getirmiştir.

Değişik ayetlerde onun bu durumu hatırlatılarak, Rasûlullah (s.a.v.)’e onun gibi aceleci olmaması emredilmiştir. Ancak unutmamalıyız, Hz. Yunus (a.s.)’in Allah tarafından bağışlanan bu davranışı, onun derecesini düşürmez ve faziletini eksiltmez. Nitekim Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) böyle bir anlayışın yanlışlığına işaret etmiş ve şöyle buyurmuştur: *“Hiçbir kişi için, ‘Ben muhakkak Yunus b. Mettâdan hayırlıyım’ demek uygun değildir.”¹⁵*

14 Enbiyâ, 21/87.

15 Buhârî, Enbiyâ, 24, 35.

Allah Teâlâ, Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'e, davet hususunda Hz. Yunus (a.s.) gibi aceleci ve sabırsız olmaktan sakınmasını ve Mekke müşriklerinin eziyetlerine sabrederek tebliğ görevini ısrarla devam ettirmesini emretmiştir. Ona, kendisine iman etmediler diye kavmine kızıp aralarından ayrılan Hz. Yunus (a.s.)'ın balığın karnında iken duyduğu pişmanlık ve üzüntüyü ve bu sıkıntıdan kurtulmak için yaptığı duayı hatırlatmıştır. İlahî lütuf olmasaydı onun kınanmış bir durumda kalacağını; ancak suçunu itiraf edip samîmi bir şekilde tövbe etmesi sayesinde kurtulduğunu ve tekrar Allah'ın seçtiği sâlih kişilerden olduğunu haber vermiştir:

“Öyleyse Rabbinin hükmüne sabırla katlan ve öfkeye kapılıp da sonra ızdırap içinde haykıran balık sahibi (Yunus nebî) gibi olma. Ona Rabbinden bir nimet yetişmiş olmasaydı, kınanmış olarak çorak bir yere atılmış olacaktı. Ancak Rabbi onu peygamber olarak seçti de onu sâlihlerden eyledi.”¹⁶

Bu konuda Hz. Hud ve Hz. Musa örnekleri de verilebilir. Ama biz maksada kâfi görerek bu iki peygamber ile davamıza şahitlik yapalım, yeter.

16 Kalem, 68/48-50. Bkz. İsmail Yiğit, Peygamberler Tarihi, s. 556.

DAVA ADAMI

İlim Ve Hareket İnsanı

Bizde öteden beri iki insan tipinden bahsedilir: ilim adamı, hareket adamı. Bu iki özellik, yani ilim ve hareket, birisi diğerine galip gelse bile bir şekilde bir insanda birleşirse, o adama genellikle dava adamı denir ve bu tür insanlar nadirattandır.

Böylesi insanların kıymetini bilmek, yani sevmek, saymak ve desteklemek, yardımcı olmak ve davasında beraberce yürümek, her toplum için bir vecibedir, kaçınılmaz bir vazifedir. Kayıpların en büyüğü ise bu tür insanların değerini bilememek, haksız rekabet, haset, iyi anlayamama, taassup veya müsamahasızlıkla onlardan faydalanmamaktır. Çok büyük bir felakettir bu. İnsanın kendisine de topluma karşı da ettiği bir kötülüktür.

Milletler böylesi insanların kadrini kıymetini bildikleri sürece ve miktarca büyürler, yücelirler, üstünlük sağlarlar, devlet ve medeniyet yolunda başarılı olurlar. Bu tür insanlar topluma bir kutsal emanettir. Onları hakları olan konuma koyma ise adalet, başka bir konuma koyma ise zulümdür. Sonuçta kıymet bilmeme en büyük zulümlerendir. Zararı bütün topluma şamildir çünkü.

İlim adamları davayı iyi öğrenmiştir. Vaktini okumak, araştırmak, yazmak ve eğitmekle geçirirler. Bu işler zaten bir insanın ömrünü almaya yeter. Bu yüzden bu insanları hareket sahasına sürerek

işlerinin dışında kullanmak, onların kıymetini bilememektir, zulümdür. Hareket ve hizmet işinin erbabı daha başkadır. Allah Teâlâ onlara da daha bir beceri, pratik uygulama vermiştir. Hareketi götürmede yetmişmiş bir şahsiyet elbette gereklidir. O yüzden hareket adamları da bir yere kadar bilgi ile donanımlı olmalıdır. Ama bu kendi işini görecektik kadar olursa kafidir. İlim adamları gibi bütün bir toplumun sorunlarını doğru çözecek bilgiyi elde etmeye kalkışmaları, onları kendi hizmetlerinden alıkoyacaktır şüphesiz. Zaten bu taksim, hareketin tabiatında vardır ki öteden beri böyle olmuştur.

Davanın Can Damarı

Bu kitabımızda davetçinin özelliklerini işlemeyeceğiz. O çok önemlidir ama başka bir konudur. Biz burada genel hatlarıyla “dava adamının hassasiyetini” söz konusu edeceğiz.

Atalarımız “oynamadan maksat ütmek, ilimden maksat tutmak” demişler. Davadan maksat da başarılı olmaktır. Elbette başarılı olmak için çalışacak, onun şartlarını gözetecek, gerekenlerini yapmaktan kaçınmayacak, kendimizi disiplin altına alacak ve zaman zaman muhasebemizi yapacak, hareketimizi değerlendireceğiz. Elbette amacımız Allah Teâlâyı razı etmektir. O bizi bir imtihan için yaratmıştır. İmtihanın konusu İslam’dır. Onu öğrenme, yaşama, yayma ve hayata ve dünyaya hakim kılma. Hedef bu. Artık nereye kadar varabilirsek, o kadar kârlı ve kazançlıyız. Aslında bu harekette zarar ve ziyan yoktur. Ama insan vazifesinden kaçır ve kaytırırsa o başka.

Davamızın kendi beden ülkemizde ve yakından uzağa doğru dünyamızda yaşanması ve tanıtılıp, benimsetilip yayılması, amacına ulaşabilmesi için, davetçi olarak bizlerin iki şey ihtiyacımız var:

1- Davamızı doğru bilmek, samimiyetle yaşamak, ahlaklı ve karakterli olmak ve yaşatmak için çok ciddi çalışmak.

2- Bu çalışmayı yaparken, davet metoduna uymak. Bunun özeti ise, daveti İslamî usul ve adaba uygun olarak yapmaktır. Özellikle de muhatabının seviyesini gözetererek münasip bir lisan ve üslup ile yapmak.

Davetçilerde aranan birinci özellikler, davetini mükemmel yapabilmesi için elzem olan güzelliklerdir. Hiç şüphesiz bu İslam'ı iyi bilme, güzel bir örnek olacak kadar hayatında uygulama ve mükemmel bir plan ve program ile davet için çalışmadır. Bunun malzemeleeri ise, Kur'an ve sünneti iyi bilme, muamelelerini fıkha, şeriata uygun yapma, özellikle haramlardan günahlardan sakınma, iyi ve kötü huy-ları dikkate alarak şahsiyetini güzel inşa etmedir. Bunun için Allah Teala'nın kendisini her an gördüğünü bilme şuuru ile daima makam-da durduğu, huzurda bulunduğu bilincine erme, muhasebe ve mura-kabesini buna göre yapmadır. Böyle bir insan sevilir ve daveti değer verilerek dinlenir.

Birinci özellik davetçinin şahsiyeti ise, ikinci özellik de davetçinin usulü, metodu, yöntemidir. Bunun kendisine dönük yüzü ihlas ve samimiyet, muhatabına dönük yüzü ise tatlı dil, yumuşak sözdür. Muhatabını onun iyiliğini istediğine inandırabilmedir. İhlas kalpteki kin ve nefreti alarak buna yardım ederken, tatlı dil ve güler yüz de muhatabın gönlüne girebilmesini kolaylaştırır.

Davetçinin Başarısı

Böyle bir davetçinin bütün çabası ibadettir, sevaptır, kurbiyettir, cihattır. Yani kendi hanesine başarıdır. Fakat bilmek gerekir ki

hidayet Allah Teâlâ'nın elindedir. O dilediğine hidayet verir. Sevgili Peygamberimiz Efendimiz (s.a.v.) bile her istediğini Müslüman yapmamıştır. Öyleyse muhatabının davetinden etkilenmemesi, muhatap açısından bir kayıp olsa da, davetçi açısından asla değildir. O, çalışmasıyla kendisine düşen vazifesini yapmıştır. Öyleyse başarmıştır. Sınavını kazanmıştır.

Böyle düşünmek bizi her halükarda kurtarır. Muhatabımız davetimizi kabul ederse, gurudan, kibirden, kendini beğenmişlikten, övünmekten, başkalarına üstünlük taslamaktan, davayı dünyevi çıkarılara basamak yapmaktan, sevabı dünyada yiyip bitirmekten ve daha nice felaketlerden kurtarır. Çünkü kendisi Allah için çalışmıştır, kendine düşeni yapmıştır, hidayeti veren de zaten odur. Davayı istismara gerek yoktur. Zaten hakkı da yoktur.

Yok, muhatabımız davetimizi kabul etmezse, ona kin ve nefret duymaya gerek yoktur. Bıkmak, usanmak, yılmak, ye'se düşmek, umut kesmek, morali bozularak daveti terk etmek gibi felaketlere de lüzum yoktur. Az önce dedik ya, kendisi Allah için çalışmıştır, kendine düşeni yapmıştır, hidayeti veren de zaten odur. Umutsuzluğa kapılarak davayı terk etmeye hakkı da haddi de yoktur. Her halde de ihlas ve samimiyeti, tevazu ve mahviyeti elden bırakmamak gereklidir.

Dünyayı Bilmek

Ancak bir davetçi için İslâm'ı iyi bilmek yetmez. Günümüzün davetçileri, dünyayı da iyi bilmelidir. Davet ettiği insanların dillerini, kültürlerini, tarihlerini, sevip sevmedikleri ildi alanlarını da az çok bilmelidirler. Bu arada dünyadaki siyasi olayları, felsefe ve doktrinleri, devletlerin arkalarındaki derin güçleri, devletleri yönlendiren

mali grupları, iç ve dış düşmanları da iyi bilip takip etmelidirler. İslam ile o bozuk düzen ve çarpık dünya görüşleri arasındaki farkları da bilmelidirler ki, inandırıcı ve ikna edici olabilsinler.

Davetçi işini sevmeli, insanı sevmeli, çevreyi ve diğer mahlukatı da sevmelidir. Nefret işi zorlaştırır. Sevmeli ve kolaylaştırmalı, basitleştirmelidir. Bu yüzden tedriciliğe önem vermelidir. Anlatacaklarını belli bir tertibe koyarak sırayla anlatmalıdır. İnsan tabiatını gözetmeli, kolaydan zora, basitten mürekkebe yol almalıdır. Meseleleri karmaşık değil, açık göstermeli, görüş ayrılıklarını anlatmadan en sahih ve faydalı görüşü sunmalıdır. İnsanların seviyesini iyi tespit ederek aklının mitarına göre konuşmalı, anlaşılır olmaya dikkat etmelidir. İşte şu ayet bütün bunları içerir:

“Rabbi'nin yoluna hikmetle ve güzel öğütle davet et. Onlarla da en güzel bir şekilde mücadeleni yap.” (Nahl 125)

Davetçi, insanların bilgi ve kültür seviyelerini, kapasitelerini bilmeli ve onları önce akideye davet etmelidir. Çünkü dini ayrıntılardan önce asıl inançlar önemlidir. Bu tutum, davet edilenlerin daveti kabul etmelerini sağlayan en uygun yöntemdir. Zira akide, yani inanç İslami şahsiyetin oluşmasında esastır. Zaten davetin gerektirdiği hizmetleri yerine getirmeye sevkeden de bu şahsiyettir.

Hikmet Öğüt Tartışma

Merhum Seyyid Kutup bu ayetin tefsirinde çok önemli açıklamalar yapar. Oradan bazı sözleri alalım istedim:

Kur'an-ı Kerim davetin temellerini ve ilkelerini bu esaslara dayandırıyor ve bunlarla kullanılabilir yöntem ve yolları belirliyor. Onurlandırılmış peygamberin ve ondan sonra O'nun dinine çağrıda

bulunacak davetçilerin yolunu belirliyor. Öyleyse yüce Allah'ın bu Kur'anda belirlediği davetin ilkelerine bir göz atalım:

Davet, Allah yoluna yapılan bir çağrıdır. Davetçinin şahsına ve milletine yapılan bir çağrı değildir. Davetçinin, bu çağrı ile Allah'a karşı görevini yapmaktan öte bir kazancı yoktur. Onun söz konusu edilebilecek bir üstünlüğü yoktur. Ne dava üzerinde ne de kendisi aracılığı ile doğru yola gelenler üzerinde bir üstünlüğü yoktur. Bunların ötesindeki mükafatını vermek ise Allah'a aittir.

Hikmet ile davet etmek: Muhatapların durumlarını ve şartlarını gözönünde bulundurmaya, her defasında ne kadar anlatılmasının uygun geleceğine, ağır gelmeyeceğine dikkat etmeyi, insanların bün-yeleri hazırlanmadan, onlara yükümlülükler yağıdırmamaya, onlara nasıl hitap edileceğini, iyi seçmeyi, şartlara ve durumlara göre bu hitap yöntemlerini ve yollarını çoğaltmayı gerektirir. Acelecilik, duygusallık ve tepkisellik işi zora koşup, bu konuların hepsinde ve diğ-er konularda hikmetin sınırlarını aşmamayı gerektirir.

Güzel öğütle davet etmek: Yumuşak şekilde kalplere girmeye, tatlılıkla, duyguların derinliklerine inmeyi gerektirir. Gereksizce azarlama ve zorlamaya başvurmamayı icap ettirir. Bilgisizlikten veya iyi niyetten kaynaklanmış olabilecek hataları yüze vurmamayı, de-şifre etmemeyi zorunlu kılar. Zira öğüt vermedeki yumuşaklık, çoğu zaman katı kalpleri bile doğru yola iletir, birbirinden nefret eden gö-nülleri kaynaştırır. Neticede azarlama, çıkışma ve rencide etmekten daha iyi sonuçlar doğurur.

Güzel bir şekilde tartışma: Muhatabın üzerine yüklenmek yok. Onu horlamak yok. Çirkin görmek yok. Böylece muhatap, davet-çinin amacının tartışmada üstün gelmek olmadığına kesin kanaat

getirmeli ve bunu hissettirmelidir. Tek amacının gerçeğe ulaşmak olduğunu anlamalıdır. İnsanların nefislerinin kendilerine özgü bir gururu ve inadı vardır. Yumuşaklıkla yanaşmadıkça, savunduğu düşüncesinden vazgeçmez ki, yenildiğini hissetmesin.

Tartışmada savunulan görüşün değeri ile kişinin kendi onurunun değeri çabucak birbirine karışır. Bu sefer görüşünden vazgeçmeyi onurundan, saygınlığından ve değerinden ödün vermek şeklinde değerlendirir.

En güzel biçimde tartışmak ise, bu hassas gurur duygusunu garanti altına alır. Karşısındaki adamın kendi kişiliğinin korunduğunu, değerinin ve onurunun garanti altında olduğunu, davetçinin bir gerçeği dile getirmekten, Allah için bu gerçeğe iletmekten başka amacı olmadığını, kendi kişiliğini güçlendirmek, görüşünü sağlamlaştırmak ve muhatabının görüşünü çürütmek için çalışmadığını gözler önüne serer!

Davet eden insanın duygusallığını ve savunma heyecanını tatmin etmek için Kur'an-ı Kerim, yüce Allah'ın kimlerin kendi yolundan saptığını ve kimlerin de doğru yolda yürüdüğünü daha iyi bildiğine işaret etmektedir. Tartışmaya girmeye gerek yoktur. Açıklamak yeterlidir. Bundan sonrası Allah'a kalmıştır.

Dil ile davet ve delillerle tartışma dairesi dışına çıkılmadığı sürece, davetin metodu ve ilkeleri bunlardır. Ama davet edenlere saldırı yapıldığında durum değişir. Saldırı sıcak bir savaşı ifade eder. Hakkın onurunu korumak, batılın üstünlüğünü bertaraf etmek için aynısı ile karşılık vermek gerekir.

Burada da karşı saldırıya geçerken sınırlar aşılmamalı, aşırılıklara sapılmamalıdır.

İslâm, adalet ve itidal dinidir. Barışı ve saldırmazlığı öngörür. Kendisini ve müslümanları saldırılardan korur.

Davamız İslam'dır

Biz başından beri ihlas ve samimiyetle hep aynı şeyleri söylüyoruz:

“Davamız İslam'dır.”

“Davetimiz Allah'adır.”

“Maksadımız onun rızasını kazanmaktır.”

Bu bir iman konusudur. Bu ne küçümsenecek, ne de tembellik yapılacak bir konu değildir. Bunun üstüne başka bir dava koymak ise ihanetten öte bir insanlık sorunudur.

Bunu başka nasıl ifade edebiliriz?

Davamız çok büyük ve çok önemlidir. Dünya onsuz ancak fitne, fesat ve harp yeridir. Yangın yeridir dünya İslam olmasa. Kafirler bu dünyayı yönetmeye ehil olmadıklarını gösterdiler işte tarih boyunca. Dünyaya kandan, gözyaşından, soygun ve sömürüden, savaştan başka ne verdiler ki?

İnsanlığı alkolün, fuhşun, uyuşturucunun, yağmacılığın, talanından ve bu yüzden yapılan katliamlardan kafirler kurtaramaz. Dünyada barış için, adalet için, hak ve hukuk için, adil paylaşım ve sosyal denge için İslam lazım.

Allah Teâlâ'nın dininin hakim olması lazım. İslam, batılı, fitneyi, zulmü, sömürüyü kaldırır, yerine hakkı, hukuku, barışı, emniyet ve asayişi hakim kılar.

Bunun için İslam'a ihtiyaç vardır.

Netice itibariyle İslam'ın saadet bahşeden prensipleri olmadan insanlığın mutluluğu imkansızdır. Öyleyse en büyük davamız buna davet etmektir. Eğer dünyanın hakimiyeti İslam'ın elinde olursa, yeryüzü cennet olabilir. Bu bizim için de rahmettir, gayri müslimler için de bir merhamettir. Bunun tahakkuku ise İslam'ın siyasi, idari, hukuki, içtimai ve iktisadi yanlarının iyi bilinmesi ve onu isteyen insanların talep etmesine bağlıdır. Bu iman, irade isteğe ancak davet, tebliğ, irşat, eğitim ve öğretim ile ulaşılır. Öyleyse en büyük vazife budur.

Avamı bir kenara bırakacak olursak, din tahsili yapmış insanların bu bilgiyi yeterli dereceye çıkarmaları ve başkalarını da davet etmelerinin önüne geçecek başka bir iş olamaz. Tembellik dahi bu konuda mazeret değildir. Rızık endişesi veya düşman korkusu, çeşitli eziyet ve işkence kaygısı vs. hiçbir vaziyet bu davadan kaçışa mazeret olamaz. Bu bizim insanlık borcumuzdur, imana karşılık şükürümüzdür.

Kimler Davet Eder?

Yukarıda da açıklandığı gibi davetin ilk sorumlusu Peygamberlerdir. Onlardan sonra ise, onları izleyen Müslümanlara düşer. Bu onlar için kaçınılmaz bir görevdir, sorumluluktur. Gerçi davet ve tebliğ için özel bir topluluğun yetiştirilmesi gerekir ise de, gücü, bilgisi ve bulunduğu konum nispetinde ayrı ayrı her müslüman, üzerine düşeni kadarıyla bu vazifeden sorumludur. Kur'ân âyetlerinde tebliğ, müslümanların temel vasıflarından birisi olarak yer alır. Meselâ Cenâb-ı Hak şöyle buyurmaktadır: **“Siz, insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz; iyiliği emreder, kötülükten sakındırır-sınız.”** (Â-i İmrân, 3/110)

Bu görevin mutlak gerekliliği, şu âyette kullanılan emir kipinden, açık bir şekilde anlaşılmaktadır: **“Sizden öyle bir cemâat bulsun ki (onlar herkesi) hayra davet etsin, iyiliği emredip kötülükten sakındırsın.”** (Al-i İmrân, 3/104)

Hz. Peygamber (s.a.v.) Efendimiz de şöyle buyurur: *“Sizden her kim bir kötülük görürse onu eliyle düzeltsin; gücü yetmezse diliyle düzeltsin; buna da gücü yetmezse kalbiyle buğzetsin ki bu, imanın en zayıfıdır.”*¹⁷

Görüldüğü gibi bu görevin imanla bir ilişkili vardır. Hadiste bur husus açıkça belirtmiştir.

İslâm'a davetin önem ve gerekliliğini açıkça ortaya koyan bir başka husus da, âyetler ve hadislerde bu görevi terkedendenlerin acı âkıbet ve cezalarının belirtilmiş olmasıdır. Allah'ın âyetlerini ve doğruyu tebliğ etmeyenler, Allah'ın ve lânet etme şanına erenlerin lânetine uğrarlar: **“İndirdiğimiz o açık açık âyetlerimizi ve doğruyu -Biz, kitapta insanlara onu pek açık bir sûrette bildirdikten sonra- gizleyenler (yok mu?) İşte onlar (ın hâli) onlara hem Allah lânet eder ve hem lânet etmek şânından olanlar lânet eder.”** (el-Bakara, 2/159)

Peygamber Efendimiz de şöyle buyurur: *“İsrâiloğulları arasında zulüm yaygınlaştığı zaman onlardan biri, diğerini bir günah işlerken görür ve önce o işten sakındırırdı. Fakat ertesi günü, o adamla oturup kalkabilmek, yiyip içebilmek (menfaat sağlamak) için gördüğü kötülükten sakındırmazdı. Bunun üzerine Cenâb-ı Hak onları birbirine düşürdü ve haklarında: “İsrâiloğulları'ndan olup da küfredenlere Dâvûd'un da, Meryem oğlu İsa'nın da diliyle lânet olunmuştur.*

17 Müslim, İman, 78.

Bunun sebebi, isyan etmeleri ve ifrata sapmaları idi. Onlar, işledikleri herhangi bir fenalıktan birbirlerini vazgeçirmeye çalışmazlardı. Yapmakta devam ettikleri (o hâl) ne kötü idi!” (el-Mâide, 5/78-79) âyetlerini indirdi. *Evet, siz de, ya zalime engel olursunuz ve onu hakka çekersiniz; ya da bu durum sizin başınıza da gelir.*¹⁸

Elden Geldiğince Davet

Bu yazıları, davetin ne kadar önemli bir konu olduğunun bilindiğini düşünerek yazıyorum. Bu konuyu başka kitaplarımızda¹⁹ anlattığımız için tekrar etmeyeceğiz. Burada ferdi, bireysel davetin gerekliliği ve imkanlarını hatırlatmak istiyorum.

Hiç şüphesiz öğrendiklerimizi önce kendimiz için öğrenmeliyiz. Öğrendiklerimizi kendi hayatımızda uygulayarak o bilgilerden önce biz faydalanmayız. Başkası için ilim öğrenmek ahmaklıktır. Başkalarına “bu adam alimdir” dedirterek saygı ve itaat beklemek, cahillerle tartışarak onlara üstünlük taslamak, halk içinde meşhur ve muteber olmak, bu sayede halkın gönlünü ve malını kazanmak için okuyup ilim elde etmek fazilet değil, aksine rezilettir, ayıptır, vebaldir, ilme ve alime ihanettir.

Bu yüzden ilmi önce kendimiz için öğrenmeliyiz. Onunla amel etmeliyiz. Ancak ondan sonra başkalarına da öğretmeye başlayabiliriz. Yoksa, söylediğini kendisi yapmayanlar, iyiliği emredip, kötülüğü nehyedip de kendisi aksine davrananlar, hem başarısız olurlar, emekleri ve zamanlarını boşa harcıyıp kendilerini yok yere yorar ve üzerler, hem de şahsiyetlerini zedeler, itibarlarını yitirirler. “Böyle bir

18 İbn Mâce, Fiten, 20; Tirmizî, Tefsîru Sûrati'l-Mâide, 7.

19 Mesela bkz. Alimin Önderliği, İnsana Ulaşmak, Davetsiz Olmaz.

durumu kimse sevmez ele verir telkini, kendi yutar salkımı” atasözünde olduğu gibi ayıplanırlar. Alim oluşları aleyhlerine olur.

Evet, biz hak bildiğimiz şeyi uygulamak borcundayız. Dinimizin de her farzını önce biz yapmalı, her haramından yine önce biz kaçmalıyız. Mümkün mertebe sünnet ve mekruhları gözeterek yaşamalıyız. Böyle olursak, önce kendi nefsimizi ıslah etmiş oluruz. Ancak bundan sonra evimizden başlayarak çevremizdekileri de ıslaha davet eder, ifsattan sakındırırız.

Bu konu çok ciddidir. Bu noktasında, bütün gücümüzü toplamak, bütün irademizi kullanmak zorundayız. Hiç şüphesiz “davetimiz” önce kendi kalbimizde, ruhumuzda ve aklımızda canlı tutulmalı, oradan azalarımıza, etimize kemiğimize, hatta damarlarımızdaki kanımıza yürümeli, bizi içtenlikle kuşatmalı, muhabbetle sarıp sarmalamalı, soğuktan koruyan yorgan gibi bürümelidir.

Davet İmkanları Çoğaldı

Çağımızda ferdi, bireysel davet imkanları çoğalmıştır. Biz önceleri evimiz, akrabalarımız, eş dost arkadaşlarımız ile sohbetlerin yanında ya okulda, ya da camide davet imkanı bulurduk. Okulda ders verir, camide vaaz ederdik. Sonra gazetelere, dergilere yazı yazdık. Ama bir gün geldi, bilgisayar ve internet diye bir şey icat edildi. Davet ve tebliğ adına önümüzde ummanlar açıldı. Artık kendimiz günlük gazete, haftalık dergi çıkarabiliyoruz. Derslerimizi videolar halinde bütün dünyaya sunabiliyoruz. Hatta Youtube ve Facebook gibi dev sitelerin sunduğu imkanlarla internet üzerinden canlı yayın bile yapabiliyoruz. İnsanlar anlayabilse, demek akşam izleyecekleri kendi televizyonlarını bile kurabilecekler. Bu ne müthiş bir imkan Al-

lah aşkına! Hamd olsun, şükür olsun, övgü olsun Rabbimize, verdiği nimetlerden ötürü.

Eskiden okul dışında bir camimiz vardı. Her mahallede bir cami vardı. Ama ne Cuma günü, ne Cuma gecesi, ne başka zaman bu camilerde vaaz olmaz.

Niye olmaz? İhtiyaç mı yok?

Bilakis ihtiyaç çok.

Peki vaaz verecek hoca mı yok?

Aksine hoca da çok. O mahallede imamla beraber birkaç tane din dersi öğretmeni, İmam Hatip hocaları vardır. Evet, her şehirde Diyanet elemanları, din dersi öğretmenleri, İmam Hatip öğretmenleri ve bir o kadar da emeklileri var.

İyi de, ne yapar, nerede vakit geçirir bunlar? Neden her biri bir cami seçip de çıkıp kürsüye halka vaaz vermezler? Ya da derneklerde, dergahlarda, kahvelerde tebliğ yapmazlar?

Dinlerseniz sebep çok. Hepsinin de altında tembellik, uyuşukluk, rahatı bozmama, sıkıntıdan kaçınma var.

Bahane mi bunlar?

Ne gezer?! İpe un serme cinsinden bir sürü beynamaz özürü.

En kötüsü de “sen yaptın da ne oldu? Milletın bir kulağından girip öbür kulağından çıkıyor” saçma sapan gevezeliklerdir.

Faydası olmuyor mu?

Topluma şöyle bir bakınız, elli sene önce hayal olan bir sürü meselemiz şimdi çözüldü. Bu hale nasıl geldi bu millet? Damlaya damlaya göl oldu.

Konuşmacılar konuşmasaydı, yazarlar yazmasaydı, bilenler bir şekilde anlatmasaydı, halkın böylesine bilinçlenmesi ve devletten hak talepleri gerçekleşebilir miydi? Geriye dönüp bir bakalım, davamız adına nereden nereye gelmişiz. Nasıl olmuş bu iş? Kendi kendiliğine mi?

Davet imkanı olanlar tembellik yapmayacak. Elinde konuşma, yazma, televizyon, internet, basın yayın, kitap, dergi, nesir, şiir gibi her ne imkanı varsa, hangi işi iyi yapabiliyorsa, onunla davasını halkına ve dünya insanlığına anlatacak, davet edecek. Ev, mescit, düğün, dernek, taziye evi vs. nerede birkaç insan toplanmışsa onlara dini bilgiler, görgü kuralları ve üstümüze düşen sorumluluklar anlatılacaktır. Yavaş yavaş, sakın sakın, öyle nutuk havalalarına da girmeden, senli benli, samimimi sohbet usulünde gerekenler sunulacak.

Şunu hiç unutmayalım, senin benim için sıradan olan öyle bilgiler vardır ki, ilk defa duyanlar için can simidi gibi hayat kurtarır. Hangi sözünüzün hangi hastaya bir ilaç olup şifa vereceğini siz bilmezsiniz, Allah bilir. Belki bir gün size de söyler o kişi de hayretten dona kalırsınız. Ben hayatımda böyle halleri çok yaşadım. Bir ikisini anlatayım.

Can Yakıcı Örnekler

Bir gün üniversite gençlerine sohbete gidecektim. Bir dostumuz yemeğe davet etti. Mazeretimi söyledim. O da “yemeğini yer giderisin” dedi. Neyse, elinizin artığı, yedik içtik. Bu arada birisi sordu:

- Hocam gençlere ne anlatacaksınız?

- Allah Tealâ'ya itaat bilincini. Onun kanunlarına itaatı. Ondan başkasının kanunlarını reddetmenin gereğini. Başka kanunlarla

mahkemeleşmenin dinden çıkmaya sebep olduğunu, Allah Teala'ya isyan olan yerde mahluka itaat olamayacağını ve sair.

Bu arada “çat” diye bir ses geldi. Baktık, köşede oturan bir efendi iki elini birbirine vurmuş, “biz ne yaptık?” diyerek.

- Hayırdır, dedim.

- Sorma hocam, biz başka bir kanunu bunları bilmeden tercih ettik. Bizim imanımız ne olacak şimdi? Dedi. Ona düşeni kısaca anlattık.

Evinde kiracı olarak oturduğum bir kadın bazen bize gelirdi. Bir gün bana iltifat ile dua etti.

- Ben de bunları hak etmedim, dedim.

- Olur mu hocam? Ben ne öğrendiysem senden öğrendim, demesin mi?

- Yahu mübarek, dersime girmedin, vaazımı dinlemedin, benden ne öğrenebilirsin ki?

- Olsun, ben çok şey öğrendim, dedi.

Akşam evdekilere bunu sordum. Meğer o sıralarda pazartesi perşembe orucu tutardım, onu öğrenmiş. Sabah namazından sonra Kur'an okuma sesim evine gidermiş. Bunlardan başlamış, gerisini kendisi öğrenip gitmiş. İbadet ehli bir insan olmuş. Onun verdiği mutlulukla yaşıyor, bana da çok dua ediyormuş. Halbuki yıllarca vaazımı dinleyenler arasında böylesi insanlara az rastladım.

Bir gün Cuma vaazından sonra bir adam yanıma geldi. Musafahadan sonra:

- Beni tanıdın mı hocam, dedi.

- Kusura bakma, dedim.

- Ne kusuru hocam. Bayazıtlı camiinde vaaz vereli kaç sene oldu?

- Bilmem. Belki otuz sene olmuştur.

- Evet, oldu. Ben bir gün orada teravih kılmaya gittim. Sen vaaz veriyordun. Bir cümle geçti. Kılıç gibi başımı biçti. Devlikisi gün gündüz namazlarını da kıldım. Akşam olunca yine vaazınıza gittim. Derken bayrama kadar sizi dinledim. Namaza başladım ve bir daha da bırakmadım çok şükür.

O cümle hangi cümleydi, onu ne etkiledi bilmiyorum. Halbuki söylediklerimiz aynı bilgiler, aynı cümleler. Ama birisi adamın yarasına dokunuyor, bam telini inletiyor ve hayatını değiştiriyor.

Birisi bana iltifat edip duruyordu. Adamı tanımam görmem. Derken bir gün dayanamadım ve

- Niye? diye sordum.

- Hocam, benim bir yaramaz oğlum vardı. Bir gün sizin vaazınızı dinlemiş. Namaza başladı ve değişti. Bambaşka bir insan oldu. Bana dünyayı bağışlasalar bu kadar sevinmezdim. Bu yüzden sizi çok seviyorum.

Bir gün vaazdan sonra çıkarken musafaha eden birine sordum:

- Niye bu kadar ağlıyorsun?

- Ben haram yiyorum hocam. Siz de haram yiyenin durumunu anlatıyorsunuz. Ben de çaresiz ağlıyorum.

- Ne iş yapıyorsun?

- Pavyonda çalışıyorum! Bıraksam evde çor çocuk aç kalacak.

- Allah Teala'ya beraber yalvaralım. Sen de aza kanaat et. Sana temiz bir iş versin.

- Amin hocam.

Aradan yıllar geçti. Mahallemdeki camide vaaz veriyordum. Sakallı, kibar kıyafetli birisi geldi. Musafahalaştık. Gözüm ısırıldı ama çıkaramadım.

- Tanışıyor muyuz, dedim.

- Şu haram yiyorum diye ağlayan, pavyonda ça...

- Sus! Tamam, hatırladım. Sakın bir daha tövbe ettiğin günahı ağzına alıp da konuşma. Kimseyi günahına şahit tutma.

- Tamam hocam!

“Allahu Ekber” diyerek onu muhabbetle kucakladım ve kulağına fısıldadım:

- Bizim için de dua et emi...

Başıma gelen bu ve benzeri olaylar varken kimse bana “sen vaaz veriyorsun da ne oluyor?” demesin. Bu kadarı bile bayram ettirmeye yeter.

Bireysel Davet

Allah'a çağrı; her devirde her an bütün Müslümanların borcudur. Günümüzde ise çok daha büyük bir borçtur. Çünkü Allah düşmanları bu asırda, Müslümanların gönüllerinden İslâm'a davet ve “İ'la-i kelimetullah” şevkini koparmak için en alçak planlarla taarruz halindedirler. Fakat Müslümanlara ne oluyor ki, Allah'a davet, bir

kişi için en yüce şereftir: “İnsanları Allah’a çağıran, iyi iş yapan ve ‘Ben müslümanlardanım’ diyenden kimin sözü daha güzeldir?”²⁰

Allah’a çağıranın sevabı da ifadeye sığmaz yücelik ve azamettir. Zira hadis-i şerifte bildirildiğine göre “*Senin elinle Allah’ın bir kişiyi yola getirmesi, üstüne güneşin doğduğu her şeyden hayırlıdır.*” Allah Tealâ’nın en çok sevdiği kullar, kullarını kendisine sevdirenlerdir.

Bugün Müslümanların hali öyle olmuştur ki, onları İslam’a davet, belki de kafirleri davetten öncelikli hale gelmiştir. Acı ama doğru bir tespittir bu. Çünkü batıl sistemlerle idare edildikleri bu asırda insanlar dinlerini bilmediği için bir söz veya iş ile dinen çıkıp mürted oluyorlar da haberleri yok.

Batılılaşma macerasının bizi getirip bıraktığı nokta burasıdır maalesef. Hayatımız boyunca Batılılaşma belası, yabancı kültür istilasası ve emperyalizmin sömürü oyunlarını anlattık, yazdık.

Din, toplum ve medeniyetimiz adına yapılacak basit bir tefekkür ve araştırma bile bize bu iman zaafının veya dinden dönerek mürtetleşmenin nasıl bir kültür emperyalizminin eseri olduğunu gösterecektir.²¹

Kime Davet?

İslam dünyasında insanları Allah Teâlâ’ya davet eden insanlar vardır. Bunlar kendi aralarında renk renk, şekil şekil, desen desendir. Bunların ilk bakışta birbirlerini anlamaları ve sevmeleri çok tabiidir.

20 Fussilet 33.

21 Yukarıda adını verdiğimiz kitaplarımıza bakılabilir.

Dünya her ne kadar küreselleşme kavramıyla kimilerine göre “küçük bir köy”e dönüşmüşse de, aslında büyük bir yerdir. Eğer insanlar hırslarını yenebilseler herkese de yeter. Yavuz Selim “bir kişi için büyük, iki kişi için küçük” demiş. Biz bunu Müslümanca yorumlarsak şöyle anlamlandırırız: Yeryüzündeki bütün insanlar Müslüman olmalıdırlar. Bir binanın tuğlalaları, bir vücudun azaları gibi tek vücut, tek beden olmalıdırlar. İnsana layık olan, Allah Teâlâ’ya kul olmaları ve dünya hayatını onun iradesine göre yaşamalıdır. Bunun ölçüsü İslam dinidir. Böyle olursa yeryüzü gayeleri, maksatları bir olan iyi insanların yaşadığı bir cennet olur. her yere İslam dini hakim olur. küfür, fitne fesat, zulüm yok olur. her yerde insan barış ve huzur içinde yaşar.

Eğer insan yaratıcısını tanımazsa, yaşama biçimi olarak İslam’ı seçmezse, arzu ve iradeler farklılaşır, hırslar artar, en azından kafirlerin yaşadıkları yerler heva ve hevesin hakimiyeti altına girer. İnsanlar hakim olacak din, nizam, sistem, hayat tarzı bakımından farklılıklar sergiler, ayrılıklara düşer. Bu da çatışmalara, kavgalara sebep olur. böyle olunca iki insan tipine küçük gelir. Biri diğerine tasallut etmeye başlar.

Davet aslında Allah Teâlâ’yadır. Yani katından peygamberler aracılığı ile gönderdiği biricik dini olan İslam’ı kabullenerek ve yaşayarak Allah Teâlâ’ya olan iman, sevgi, saygı, kulluğunu göstermeye davet. Böylece ahiret hayatında sonsuz mükâfatı kazanmaya davettir. Yani cennete ve cemalullah’a davettir. Sonuçta bunların hepsi aynı kapıya çıkar. O yüzden kestirmeden söylersek Allah Teâlâ’ya davettir.

Kimi Davet?

Bu davetin muhatabı aslında öncelikle gayri müslimler olması gerekir. İslam dini onlara duyurulmalı, tanıtılmalı, sevdirilip benimsenmelidir. İnsanlar onu tanıyabilseler, hiç şüphesiz severler. Ama araya giren ön yargılar, yanlış bilgiler, eski bilgilerin zihni işgali, yanlış çevreden olumsuz etkilenmeler, dünya zevkleri, şehvetleri ve nimetleri, ileriye dönük plan ve programlar, insanların İslam dinine kulak vermesini, ilgi duymasını, öğrenmeye gayret etmesini maalesef engelliyor. Bu yüzden ilgi zayıflıyor.

Buna İslam dünyasının çağımızda siyaset ve ekonomik açıdan geri kalmışlığı, dikta rejimler arasında hak ve hukuktan mahrum kalışları, dinlerini yeteri kadar iyi bilip güzel temsil edememeleri de bizden kaynaklanan üzücü engellerdir. Bunlar, gayrimüslimlerdeki ön yargıyı güçlendiriyor, ilgiyi azaltıyor, ihtiyaç duymayı olumsuz etkiliyorlar. Davetin önünde kendimizin bir engel olması Müslümanlar için ardır, ayıptır, utanç vericidir. Bu durumun acilen değiştirilmesi gerekir.

Bu gerçek bizi şu kanaate götürüyor. Bugün en yakınımızdan başlayarak Müslümanlara da davet ve tebliğ, onları irşat ve terbiye, eğitim ve öğretim faaliyetleri de büyük önem kazanmıştır.

Ancak ne olursa olsun davet ve tebliğ denilince yine de ilk akla gelen “kafir” dediğimiz henüz Müslüman olmamış kitledir. Bunlara “ümme-i davet” diyoruz. Davetimize “evet” diyerek “icabet” ederlerse, o zaman Müslüman olmuş “ümme-i icabet” olurlar. Bu yüzden davet ve tebliğ daha çok “kafir” ve “münafık” olan gayri Müslimlere yapılır. Hiçbir din ve tanrı kabul etmeyen “ateist / tanrı tanımaz” insanlar da bize göre kafirler sınıfındandır.

Kur’ân-ı Kerim’de “davet” ve “tebliğ” kelimeleri yanında, “inzâr/uyarma” kelimesi de yine daha çok kafirler için kullanılır. Müslümanlar için kullanılan vaz, nasihat, emr-i bi’l-ma’rûf (iyiliği emretmek), nehy-i ani’l-münker (kötülükten sakındırmak), irşat, terbiye gibi tabirler de vardır aynı konuda.

İşte her iki kesime genellikle kullanılan farklı kelimeler yüzünden, bazıları “davet ve tebliğ kafirlere, vaaz, nasihat, irşat da Müslümanlara yapılır” demişlerdir.

Oysa bu kavramlar yerine göre her iki kesim için de kullanılmıştır. Bunu bir mesele yapmak yanlıştır. Meselâ şu ayet böyledir: **“Ey Peygamber! Rabbinden sana indirilene tebliğ et.”** (el-Mâide, 5/67)

Burada Hz. Peygamber’den yapması. istenen tebliğ, hem müslümanlara, hem de gayrimüslimlere Kur’ân hakikatlarının anlatılmasıdır, yâni davettir.

Yine **“Rabbinin yoluna davet et.”** (en-Nahl, 16/125) âyetinde davetin kimlere yönelik olarak yapılacağı açıkça zikredilmemiştir.

Kur’ân-ı Kerim, tek bir zümreyi hidayete çağırarak değil, bütün insanları saâdete erdirmek üzere gönderilmiş bir kitaptır. Bu sebeple bu âyette geçen davet faaliyetinin kapsamına bütün bir beşeriyet girecektir.²²

Kur’ân’da olduğu gibi hadis-i şeriflerde de davet ve tebliğ kelimeleri, hem müslümanlara, hem de müslüman olmayanlara İslâm’ın aksettirilmesi manasında geçmiştir. Meselâ: *“Kim bir hidayete davette*

22 Bkz. Şamil İslam Ansiklopedisi “Davet” md.

bulunursa, o hidayete uyanların nail olduğu ecrin tamamına, çağırana da erişir."²³

Hidayet, gerek müslümanların, gerek gayr-i müslimlerin muhtaç oldukları bir unsurdur. Öyle olunca hidayete müslümanlar da, gayrimüslimlerde çağrılabilir ve çağrılmalıdır da.

Bu Çağ Bahtımız

Hiç şüphesiz bir zamanlar İslam'ın çok güçlü bir devleti ve çok parlak bir medeniyeti vardı. Şimdi dönüp o günleri hasretle yâd ettiğimiz de oluyor. Ama biliyoruz ki bu geriye dönüp ağlamalar bir fayda vermiyor. İleriye bakıp çok çalışmamız gerekir. Ama gerek geriye bakışın verdiği hasret, gerekse halin verdiği hüznün, ileriye doğru harekette bir azim aşısı ve irade ekmeği olabilir. Hele yeniden Kur'an-ı Kerim'e ve sünnet-i seniyyeye dönmek, bizi büyük sorunlarımız karşısında canlanıp sorun çözmeye itebilir.

O yüzden M. Akif'in çok okunmasını tavsiye ederiz:

"Bir zamanlar biz de millet, hem nasıl milletmişiz:

Gelmiş dünyâyâ milleyet nedir öğrenmişiz!

Kapkaralıkken bütün âfâkı insâniyyetin,

Nûr olup fıskırmışız tâ sinesinden zulmetin;

Bekâyı hak tanıyan sa'yi bir vazife bilir;

Çalış çalış ki bekâ sa'y olursa hakkedilir.»

Dilenci mevki'i, milletlerin içinde yerin!

Ne zevki var, bana anlat bu ömr-i derbederin?"

23 Müslim, İlm 16; Tirmizî, İlm, 15.

Şimdi biz evrensel İslam davasının tarihi süreci içerisinde en hassas, en önemli bir aşamada bulunmaktayız. Diz çöktürülmüşlükten kalkma ve takılan çelmelerden ötürü düşmeden, hatta tökezlemeden yürüebilme vaziyetindeyiz. Yeni bir diriliş, yeni bir doğuşun arifesinde sancılar çekmekteyiz. Zayıfız ama bir de şansımız var. bütün sistemler çökmüş, bütün ideolojiler bitmiş, bütün doktrinler tükenmiştir. Dünya yeni bir kurtarıcı nizam beklemektedir. Gözler ufukta, boyunlar uzanmış, gönüller kıpır kıpır, içlerde tuhaf bir heyecan ve umut. Dünya bilmeden de olsa İslam'ı bekliyor.

Bir kere daha dünyayı adaletle donatacak, bir kere daha zalim bir düşman da olsa herkesin hak ve hukukuna sahip çıkacak, canları, malları, ırzları, şeref ve haysiyeti koruyacak ve yüceltecek bir sistemi ve sahiplerini bekliyor. İflastan sonra gelmek bir avantajdır. Müslümanlar bunu iyi değerlendirmelidirler.

Fakat bir dezavantaj da yok değil. İnsanlara o beklediklerini sunduğunuz zaman, ön yargılarının acımasız hükmüyle karşılaşabileceklerdir: “Şu İslam mı?”

Şu İslam!

Şu boyun eğdirdikleri, köle edindikleri, sömürdükleri insanların dini İslam mı?

Şu çağdışı İslam mı?

Şu kılıç ile yayılan kan dökücü din olan İslam mı?

Önce Kendimizden Başlayarak

O peşin hükümleri kırmak çok zor olacaktır. Ama daha öncelikli bir vazifemiz vardır: Biz Müslümanların, evet bizim kendimizin İslam'ı

yeniden keşfetmemiz... İslam medeniyetinin üstüne atılan ölü toprağını temizlememiz... Dinimizi canlı ve heyecanlı öğrenip yaşamamız... Kendi dünyamızda uygulamamız, yeni bir İslam devlet ve toplumunu inşa etmemiz... Dünyaya, örnek bir sera gibi, İslam'ın meyvelerini sunabileceğimiz bir ülke kurmamız... Orada adaleti, eşitliği, hukuku, özgürlüğü, çalışmayı, refahı, emeğe saygıyı, insana ve eşyaya değer vermeyi göstermemiz... Dünyaya ilim, sanat, kültür ve eğitimin her dalında orijinal çareler sunmamız... Belki bunu başarabilirsek, dünya yüzünü bize dönecek ve ciddiye alarak incelemeye başlayacaktır.

Bu anlattığımız çok kolay olmayacaktır şüphesiz. Çünkü bizi bize bırakmayacaklardır. Yeryüzünün zalimleri, İslam'ın gücünü ve zenginliğini bildiği için onu ne ülkesinde, ne de başka bir yerde yaşatmamak için ellerinden gelen düşmanlığı yapacaklardır.

Buna dur demek için çok çalışmak, büyük fedakarlıklara katlanmak, zor sınavlardan geçerek bedeller ödemek durumunda olduğumuzu bilmeliyiz. Bu bilincin verdiği kendine güvenle çıkmalıyız yola. Geri dönmek, zafere kadar dayanarak, direnerek devam etmek için. Bu başarıya ancak sabredenler ulaşacaktır.

Zaten hangi başarı, hangi zafer, sabır olmadan kazanılmıştır ki?

Bunun güçlü bir imana, samimi bir amele, helal ve haram ölçülerinde bir hayatı yaşamaya tahammüle, zor zamanlarda bile ahlakın ilkelerinden ayrılmamaya, sabırla mücadeleye devam etmeye, birlik ve beraberliğimizi koruyarak ortak çalışmaya, hayırdan yarışmaya ihtiyacımız vardır.

Durmadan, dinlenmeden, korkmadan, sinmeden, yılmadan, ganimet beklemeden, kimseye haset etmeden, kıskanmadan hayırdan yarışmaya, en güzel uygulamayı ortaya koymaya ihtiyacı vardır.

Müslüman İslam'a Engel Olmamalı

Aslında bu kadar zor değildir bizim zafere ermemiz. Onu zor kılan, yine biz Müslümanlarız. Müslümanların sayısına bakarsanız, zafer niye gecikiyor diye şaşarsınız. Ama o sayı maalesef çok aldatıcıdır. Çünkü İslam'a davet uğrunda çalışan müslümanların sayısı çok az, güçleri çok zayıftır.

Nerede bu Müslümanların gerisi?

Gerisi, batıl sistemlerle iş birliği halindedirler.

Neden?

İslam'ı hakkıyla bilemediklerinden!

Eğer o Müslüman ekseriyet davaya kazanılabilse, bak ki neler değişecektir ülkede! Varlık içinde yokluk çekme işte böyle bir şeymiş!

Fakat bir yandan da ümit veriyor bu vaziyet. Çünkü bu insanlar kafir değil, Müslümandırlar. Bunca İslam'dan uzaklaştırma çabalarına rağmen Müslümandırlar.

Ah bir de bunlara gerçek İslam anlatılabilse?

O zaman iman gücü ve silahıyla, yerli yabancı bütün egemen batıl güçlere karşı kıyam edecek ve kendi devlet ve medeniyetlerine toplu olarak kavuşabileceklerdir.

Zor mu?

Evet!

İmkansız mı?

Hayır!

Öyleyse davada öncelikler bellidir:

Davanın Aşamaları

Nedir mi o öncelikler?

Davamız herkese açıktır. Gizlimiz saklımız yoktur. Her ne yapıyorsak, Allah için, insanlığın mutluluğu adına yapıyoruz. İki aşamalı bir dava planımız vardır. Bunu herkese ilan ederiz:

1- Önce İslam dini etrafında onu dava edinecek kadar bilgili ve şuurlu bir insan topluluğu oluşturmak.

Yani Müslüman halkı da, bütün insanları da İslam'a davet edilecek çapta bir kitleyi yetiştirip eğitmek. İslam'ı insanlara ulaştıracak öncü bir kitle yetiştirmek. İlahî ahkamı ve ilkeleri bilip uygulayabilecek ve yaşadığı dini insanlara rahatça anlatıp açıklayabilecek, davası uğrunda sabır ve sebatla çalışacak öncü bir topluluk oluşturmak.

Hiç şüphesiz her türlü maddi manevi dirence sahip böyle bir lider kadroya, davete yetecek kadar yetişmiş bir kitleye muhakkak ihtiyaç vardır. Sayıları davayı sırtlayıp götürecektir ve bunun mücadelesini verecek kadar kafi miktarda bir lider topluluğa ihtiyaç vardır.

Öyle bir lider kitle ki, sarsılmayan bir imana, vazifesinde tereddüt etmeyen bir bilgiye, zaafa düşmeyen güçlü bir iradeye, caymak bilmeyen kararlı duruşa, ihaneti akla getirmeyen bir vefakarlığa, hiçbir rekabet, haset, kin, ihtiras, bencillik ve cimriliğin engelleyemediği feragat, fedakarlık ve fedailiğe sahiptir. Hataya düşmekten, hedefinden sapmaktan, düşmanla pazarlığa oturup aldatmak ve aldatılmaktan korunmak için, ilkelerine ölümüne bağlı olan bir topluluk.

2- Bu lider kitlenin teşkilatlanarak halkı kazanması. Kendisine bağlı hareket etmesini sağlaması.

Bu bilgili, bilinçli, güçlü ve sağlam bir teşkilat ile birbirine bağlı fedakar kitle, çok çeşitli STK (Sivil Toplum Kuruluşları) ve devlet kurumlarında organizeli biçimde çalışarak halkı kazanmaya çalışacak ve birlikte hareket etme güç ve kuvvetini öğretecektir. Siyasi, idari, hukuki, iktisadi, ticari, eğitim gibi her alanda ortaya koyduğu çeşitli hizmetlerle kendini halka sevdirmeli ve onların desteğini kazanmalıdır. Onları hayırlı hizmetlerde gönüllü ordular gibi kullanabilecek bir muhabbet bağıını kalpten kalbe ilmik ilmik dokumalıdırlar. Hem de katılan her bir neferi yeni bilgilerle donatarak eğitimden geçirecek ve olgun bir Müslüman haline ermesine yardımcı olacaklardır.

Her hareket meşru ve yasal olacak, göz önünde olacak, denetlenebilir olacak, kendi içinde de denetlenir olacaktır. Asla suç ve teröre bulaşılmayacak, bu açıdan teşkilatı istismar etmek isteyenlere asla fırsat verilmeyecektir. Her can bize bir kutsal emanettir.

Davayı Tanıtmak Ve Yaymak

Daveti tanıtmak ve yaymak merhalesi hiç şüphesiz İslam davasının ilk aşamasıdır. Davanın ta kendisidir de desek caizdir. Çünkü bu aşama asıldır ve çok önemlidir. Zira davet yolunda ilk adım budur. Burada yapılacak bir yanlış, bütün bir davayı istikametinden uzaklaştırıp kötü sonuçlara götürebilir. Dosdoğru yolu dosdoğru anlatmak gerekir.

“Şüphesiz bu, benim dosdoğru yolumdur. Buna uyun. (Başka) yollara uymayın. Zira o yollar sizi Allah’ın yolundan ayırır. İşte sakınmanız için Allah size bunları emretti.” (En’am 153)

İslam’ın davet tebliği, Resulullah (s.a.v.) devrinde her türlü eksiklik, yanlışlık, şüphe ve sapıklıktan uzaktır ve öylece tam, kamil ve

mükemmel olarak tamamlanmıştır. Çünkü Cibril-i Emin, Allah'tan aldığı vahyi yine Muhammedu'l-Emin'e indiriyordu. O da yüklediği emaneti insanlara doğrulukla, olduğu gibi tebliğ ediyordu. Böylece din, her türlü müdahaleden uzak, doğruluk ve güvenilirlik içinde tamamlandı.

Her ne kadar İslam, tarih boyunca İslam düşmanları veya bazı müslüman geçinenler tarafından çirkin gösterilme, bozulma ve bölünme gibi saldırılara maruz kalmışsa da, buna rağmen Allah Teala Kur'an-ı Kerim'ini korumuş ve onu kıyamete kadar koruyacağını da vâdetmiştir. Yine fazilet sahibi alimler de Resul-i Ekrem'in hadislerinin toplanması, garip ve zayıf hadisleri ayıklayarak sahih hadislerin tesbiti hususunda tüm gayretlerini sarfetmiş ve bunun üzerinde dikkatle durmuşlardır.

Resulullah (a.s.)'ın yolunda yürüyebilmemiz için, İslami bir anlayışla hareket ederek her türlü sapmalardan ve hatalardan uzaklaşp, selefî salih'in gidişatına, yani Kur'an'a ve sahih sünnete yönelmemiz gerekir.

Çağımızda bir çok sapık insan Kur'an ile sünnetin arasını açmaya, "bize Kur'an yeter" diyerek sünneti devre dışı bırakmaya çalışmaktadır. Bu sapıklar da ümmetin çoğunluğu içinde eriyip yok olacak, evrensel İslam davasına bir zarar veremeyeceklerdir.

Yine Müslümanlar arasında ana caddeden ayrılarak bid'at ve sapık yollara düşen nice ifrat ve tefrit ehli, kafirlere olan şiddetleri kadar Müslümanlara da şiddet ve hiddet gösterip terör estirerek bu dinin rahmet oluşunu gölgelemeye çalışmaktadırlar. Zaman içinde bunların cehaleti ortaya çıkmıştır. Sadece bu kadar değil. Bunların bir kısmı ise maalesef düşman eliyle ortaya çıkarılıp finanse edilmiş,

silahlarla donatılmış insanlar olduğu da artık ispatlanmıştır. Davayı bu gibi insanlardan korumak da büyük bir vazifedir. Bu açıdan akide ve amelde Resulullah ve ashabı yolundan giden ehl-i sünnet inancı ve ilkeleri önemlidir. Bunları korumak gerekir. Bunlara ters düşen inanç ve metotlara asla iltifat edilmemelidir.

Biz davet ve tebliğin önemini “İnsana Ulaşmak” ve “Davetsiz Olmaz” kitaplarımızda yazmış, “Alimin Önderliği” kitabımızda da “Alimin Tebliğ Sorumluluğu” başlığı altında incelemiştik. Davet üstüne söz bitmez. Ama onu başka kitaplarımıza havale ederek şimdilik bu kadarla yetinmek isteriz.

Sonu Başa Bağlamak

Dikkat ederseniz bu çalışma çağımızı asr-ı saadete bağlama çabasıdır aynı zamanda. Resulullah (s.a.v.) da böyle yapardı zaten. Alırdı her bir ferdi, onun Kur’an ile yeniden donatırdı ve Müslüman topluluğun bir neferi yapardı. İslam’a hizmet etmeye hazır bir er yapardı. Biz de böyle yapmalıyız.

Kimileri “keşke asr-ı saadette yaşasaydık” derler. Kimileri “keşke Osmanlı zamanında yaşasaydık” derler. Kimileri de “bu hızlı medeniyet böyle devam ederse keşke bin sene sonra gelseydik, dünya daha bir başka olurdu” diyebilirler. “Gaybı taşlamak” böyle bir şey demek ki. Acaba bir teselli veriyor mu dersiniz?

Şahsen ben böyle bir teselli hiç tatmadım. Bu konuda “keşke” demekten hem utandım, hem de korktum. Risklerini düşününce tüylerim diken diken oldu.

Oysa kaderi taşlamanın ne anlamı var?

Bizim için en güzel zaman, şimdi içinde yaşadığımız bu çağda yaşamaktır. Koca şair, “Görelim Mevla neyler / Neylerse güzel eyler” diyor. İslâm’a davetin her türlü riskine katlanarak, tarihi sürecinin en önemli ve hassas dönemi olan bu merhalede bulunmamız yüce Allah’ın bir takdiri değil midir? Bize düşen acı tatlı, kadere teslimiyet, Allah Teâlâ’ya tevekkül ve itimat değil midir?

Bu çok önemlidir. Çünkü bu asırda yaşayıp asr-ı saadet sevabı almak mümkündür. Çanakkale gibi meydanlarda Bedir’in aslanları ile olmak ne güzeldir!

Mümkün mü?

Elbette!

Nasıl mı?

Hemen hemen herkesin yerinde oturup ilgilenmediği bu kutsal emaneti omuzlamakla. Bu garip yolda Resulün izini takip ederek yürümekle. Zorluğun zahmetinin farkına varmakla beraber, sahabe ile yan yana olmanın verdiği sevinç ve muştı ile mest olarak davaya hamallık yapmakla. Gözyaşları içinde bu davaya hamallık yapma şerefine nailiyetin şükrünü eda etmekle. Allah’a olan tam bir güven, sebat ve azim içinde, yüce davanın şerefli amacına ve tüm dünyanın bu davaya olan ihtiyacına inanarak, onu göğüslemeye ve bu uğurda çatlayıncaya kadar yürümeye azmetmekle. Gözlerinde yaş, kalbinde umut besleyerek, dudaklarında, dışardaysa “Sakarya Türküsü”nü söyleyerek:

“Eyvah, eyvah, Sakaryam, sana mı düştü bu yük?

Bu dâva hor, bu dâva öksüz, bu dâva büyük!

Ne ağır imtihandır, başındaki, Sakarya!

Binbir başlı kartalı nasıl taşır kanarya?

*İnsandır sanıyordum mukaddes yüke hamal.
Hamallık ki, sonunda, ne rütbe var, ne de mal,
Yalnız acı bir lokma, zehirle pişmiş aştan;
Ve ayrılık, anneden, vatandan, arkadaştan.*

* * *

*Sakarya, sâf çocuğu, mâsum Anadolunun,
Divanesi ikimiz kaldık Allah yolunun!
Sen ve ben, gözyaşıyla ıslanmış hamurdanız;
Rengimize baksınlar, kandan ve çamurdanız!
Akrebin kısıkcacında yağurmuş bizi kader;
Aldırma, böyle gelmiş, bu dünya böyle gider!
Bana kefendir yatak, sana tabuttur havuz;
Sen kıvrıl, ben gideyim, Son Peygamber Kılavuz!
Yol onun, varlık onun, gerisi hep angarya;
Yüzüstü çok süründün, ayağa kalk, Sakarya!”
Yok içerdeysen “Zindandan Mehmed’e Mektup” ile mırıldana-
rak...*

*“Mehmed’im, sevinin, başlar yüksekte!
Ölsek de sevinin, eve dönsek de!
Sanma bu tekerlek kalır tümsekte!
Yarın, elbet bizim, elbet bizimdir!
Gün doğmuş, gün batmış, ebed bizimdir!”*

Ne Mutlu Gariplere

Nitekim Sevgili Peygamberimiz Efendimiz (s.a.v.) bir hadisle-
rinde şöyle buyurur: “*Ümmetim mübarek bir ümmettir, evveli mi yok-
sa sonu mu daha iyidir bilinmez.*”²⁴

Burada ümmetin ilki ile sonu arasında bir benzerlik kuruluyor.
Bilindiği gibi ilk zamanlar Rasulullaha mecnûn, yalancı, sihirbaz,
şair, fitneci denilmiştir. İlk sahabeler İslâm’ı yaşamak için büyük sı-
kıntılar, zorluklar, işkenceler çekmişler, müşrik toplumda yadırgan-
mış, alay edilip aşağılanmış, kınanmışlar. Hatta vatanlarından sürül-
müşler, öldürülmek istenmişlerdir. İslâm kolay yayılmamıştır. Elbet-
te bütün bu meşakkatlerin, acıların, ıstırapların sevabı ve kazancı da
bir o kadar çok olmuştur.

İşte ümmetin sonu, yani ahir zamanda inananların durumu da
ilklerine benzeyecek ve onlara yakın olacaktır. Ümmet bozulacak,
bid’atlar ve dalaletler her yerde kendini gösterecek, her yere gire-
cektir. Böylece, İslâm’a sarılanlar, sünnete ve Kur’an’a hizmet eden-
ler, toplumda garipsenecek, tahkir edilecek, herkes onları tenkit
edecek, onları gericilik ve yobazlıkla, çağa ayak uyduramamakla,
kafaları çalışmamakla, topluma uyumsuzlukla suçlanacak, hatta
toplumdan dışlanmaya çalışılacaklar. Tabii ki böyle çoğunluğun
maddi manevi engelleyici baskısı altında, zor şartlarda amel-i sa-
lihın sevabı da normal zamanlara göre çok olacak, zorluk artınca
sevap artacaktır.

24 Râmûzu’l-Ehâdis s. 83, 1151. hadis. (İbn-i Asâkir, Amr b. Osman’dan mürsel olarak); Kandehevî Muhammed b. Yûsuf, Hayâtu’s-Sahâbe I-IV, Konya 1983, 2/599; Sübûlu’s-Selam 4/127; es-Savâikül-Muhrika s. 211.

Nitekim ilk devirde Mekke ve Medine hayatında müslümanların maruz kaldığı sıkıntıların, eziyetlerin benzerleri, son zamanlardaki samimi müslümanlara da yapıldı. Çeşitli alay, hakaret, küfür, eziyet, sürgün, işkence ve zindan gördüler. Ahir zamanın garipleri de bunlar olacaklar.

Rasulullah'ın buna benzer bazı hadislerini de yazalım:

*“Siz öyle bir zamandasınız ki, içinizden kim emredildiklerinin onda birini bırakırsa helâk olur, sonra öyle bir zaman gelecek ki, o zamanda yaşayanlardan kim emrolunduğunun onda birini yaparsa kurtulacaktır.”*²⁵

*“Ümmetim, evveli mi, yoksa sonu mu hayırlı olduğu bilinmeyen yağmur gibidir.”*²⁶

*“Ümmetim, evveli mi, sonu mu daha hayırlıdır, kesin bilinmeyen yağmur gibidir.”*²⁷

“İslam, şüphesiz garip olarak başladı ve günün birinde garip hale dönecektir. Ne mutlu o garip mü'minlere!”

Gariplerin kim olduğunu soran Abdullah bin Mesud'a, Peygamberimiz, *“Kabilelerinden dinleri için ayrılıp uzaklaşanlardır.”* buyurmuştur.²⁸

25 Râmûzu'l-Ehâdis s. 136, 1753. hadis (Taberani fi'l-Kebir, İbn-i Adiy, Ebû Hureyre'den).

26 Kurtubi Âl-i İmran suresinin 110. ayetinin tefsiri sadedinde sahabenin hayırlılığı hususunda söz ederken, Ebû Davud Tayalisi ve Tirmizi'nin Enes b. Malik (r.a.)'tan aldığı bu hadis-i şerifi nakleder.

27 İbn Mâce, Muhammed b. Yezid, Sunenü İbn-i Mâce I-II, İstanbul, ty. 2/1319, no: 3987; es-Savâiku'l-Muhrika s. 211, Sübûlûs-Selam 4/127.

28 Müslim, İman: 232.

“Ne mutlu o garip, mü’minlere ki, insanların benden sonra bozdukları sünnetimi ıslah ederler.”²⁹

Hadislerden de anlaşıldığı gibi Müslümanlar ilk zamanlarda mücadele ettikleri bozuk veya müşrik toplum içinde az idiler. Son zamanlarında da öyle olacaklardır. Garip demek, kabilesinden, aşiretinden, memleketinden uzak kalmış, yalnız ve yardımsız kişi demektir. İslam’ın ilk başladığı yıllarda olduğu gibi ümmetin sonlarında da durum aynı olacaktır. İslam, toplumda, içindeki çoğunluğa nispeten azınlık kalacaktır. Onların bu halleri, başlangıçtaki sahabeleri andıracaktırlar. Bu da her bakımdan büyük bir müjdedir.

Bilgi Ve Samimiyet

Yukarıda önceliklerimizi ifade etmiştik. Bu konuya çok önem vermeliyiz. Bunun için bilgi, amel, ahlak, ciddiyet ve fedakarlık gibi kalbi, beyni, ruhu, bedeni aynı istikamette güzelce birleştirebilmek gerekiyor. Hassaten ihlas ve samimiyet bu konuda harika tesirler icra eder.

Müslümanlar ve özellikle de onların tabii önderleri olan alimler ve davetçiler bunu başardıkları gün Allah onları destekler ve yardım eder. Dosdoğru yola, iman ve imanın gereği amellere, sevgi ve kardeşliğe sevk eder. Kalpler birleşir, muhabbet, birlik gelir. Fikirler birleşir, güç, kuvvet ve dirlik gelir.

Bugünkü vaziyete bakarak “heyhat” demeyelim. Bu bize kalırsa çok zor iş, Rabbimiz isterse çok kolaydır. Onun istemesi ise bizim iman kardeşliği, kardeşliğin gereği sevgi ve hukuka saygıya, varsa bir

eksiklikten kaynaklanma ara bozulmalar, onlara müdahale ile düzeltme çabalarımıza bağlıdır.³⁰

Kalp Birliği

Eğer biz kardeşlik haklarına riayete karar verirsek öyle bir mucize gerçekleşir ki, şaşırır kalırsınız. İşte size o müjde ayetleri: **“Hepiniz toptan sımsıkı Allah’ın ipine sarılın, parçalanıp ayrılmayın. Allah’ın üzerinizdeki nimetini düşünün. Hani siz düşmanlar idiniz de O, kalplerinizi birleştirmişti. İşte O’nun bu nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz. Yine siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi O kurtarmıştı. İşte Allah size âyetlerini böylece apaçık bildiriyor ki hidayete eresiniz.”** (Al-i İmran, 103)

Bu âyet-i kerime Ensar’dan iki kabile olan Evs ve Hazrec’ten iki kişi hakkında nazil olmuştur. Câhiliye devrinde uzun zaman birbirleriyle savaşmışlar, Hz. Peygamber (s.a.v.) Medine’ye gelince aralarını düzeltmiş. Ama daha sonra bir mecliste aralarında konuşurken birbirlerine karşı övünmeye, daha sonra da birbirlerine sövmeye başlamışlar. İş, birbirlerine karşı mızraklarını doğrultmaya kadar varmış ve işte bunlar hakkında bu âyet-i kerime nazil olmuştur.

Kan Değil İman Kardeşliği

Bazı tefsirlerde, biraz önce anlatılan Evs ve Hazrec’den bir grubun, Şâs ibn Kays tarafından görevlendirilen bir yahudi genç tarafından eski düşmanlıkları ve aralarında câhiliye devrinde olan savaşları hatırlatılarak tahrik edilmeleri üzerine inmiştir. Çünkü o Yahudi

30 Bkz. Hucurat, 10. “Müminler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah’tan korkun ki esirgenesiniz.”

genç, Evs kabilesinin düşmanları nasıl öldürdüğünü kahramanlık biçiminde destan gibi şiirle okuyunca, Hazreçliler kabile taassubu ile itiraz ederek, “hayır, biz sizden daha fazla öldürdük” diye övünmeye başlamışlar. yahudi bu tuzağı kurmuş ve geriye çekilmiştir.

Onlar karşılıklı “hayır, biz sizden çok öldürdük” derken birisi “Halep orada ise arşın burada” der gibi, “biz şimdi de sizi yine yener ve öldürürüz” der. Karşı taraf “hadi bakalım” der. Hepsi birden “evden silahları alalık ve şehrin dışındaki meydanda vuruşalım” diyerek ayaklanırlar. Nerede ise ırkçılık davasına düşerek savaşın eşiğine gelmişlerdir. İşte o zaman bu âyet-i kerimen nazil olmuştur. Peygamberimiz koşarak gider ve “Ben aranızda iken cahiliya kavgası mı?” diye onları ayıplayarak savaşı durdurur. Büyü bozulmuş gibi birbirlerine sarılır, ağlayarak tövbe ederler.

Bu anılan âyetlerle birlikte bu hadise hakkında bir değil bir kaç âyet-i kerime nazil olmuş olmalıdır. Yani bu sûrenin 98. âyetinden buraya kadar altı âyet-i kerime bu hadise akabinde inananlar arasına fitne tohumları ekmeye çalışan yahudileri azarlamak ve onların kurduğu tuzağa düşen safdil mü’minleri kınamak ve bu tuzaktan kurtularak yeniden hakka tabî olmaya davet etmek üzere inmiştir.³¹

İrkçılık Ve Tefrika

Ayetin açık ifadesine göre bizi birleştirecek olan Allah Teâlâ’nın kurtarıcı ipi Kur’an’dır, İslam’dır. Başta ırkçılık, kavmiyetçilik olmak üzere onun dışındaki düşünce ve eylemler ihtilaf ve tefrikaya sebep olur. Bu ise ayrılık, soğukluk ve düşmanlıktır. İman kardeşliği her yanlış giderir, her ihtilafı çözer. Yeter ki ihlas ve samimiyet olsun.

31 Bkz. Bedreddin Çetiner, Esbab-ı Nüzul, Çağrı Yayınları, 1/160.

Arada çıkan sorunlar Kur'an ve sünnete arz olunarak çözülürse, ortaya sevgi, merhamet ve birlik çıkar. Sorunları çözmek için başka kaynaklara gitmek, imanı götürdüğü gibi kardeşliği de bitirir:

“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin. Peygamber’e ve sizden olan ülülemre (idarecilere) de itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz -Allah’a ve ahirete gerçekten inanıyorsanız- onu Allah’a ve Resûl’e götürün (onların talimatına göre halledin); bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir. Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? Tâğût’a inanmamaları kendilerine emrolunduğu halde, Tâğût’un önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Halbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor. Onlara: Allah’ın indirdiğine (Kitab’a) ve Resûl’e gelin (onlara başvuralım), denildiği zaman, münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün.” (Nisa, 59-61)

Bu ayet açıkça ifade eder ki bir Müslüman ancak İslam mahkemesine gider ve onun kanunları ile yargılanır. Başka bir mahkeme ve başka bir kanun ile değil. Bu yüzden “buyrun şeriata” diyene ancak “peki” denilir.

İslam devleti ve mahkemesi yoksa, şeriati bilen bir Müslüman da mı yoktur?

O var oldukça meseleler onun muhakemesinde yine şeriatla halledilir. Bunun tek istisnası zarurettir. Bilindiği gibi zaruretlar mahzurları giderir. Ancak zaruret de miktarıncadır. Temelli ona güvenip dayanmak da olmaz.

Onun geçici bir ruhsat olduğu unutulmamalı, temelli bir hakmış gibi davranılmamalıdır.

Allah Dilerse Sevdilir

İkinci müjdeli ayet ise şudur: **“Eğer seni aldatmak isterlerse bilmiş ol ki sana yetecek Allah’tır. O, seni bizzat kendi yardımıyla ve mü’minlerle destekleyen ve onların kalplerini uzlaştırandır. Şayet yeryüzündeki şeyleri tümüyle harcasaydın, sen onların kalplerini uzlaştıramazdın. Fakat Allah onların arasını uzlaştırdı. Şüphesiz O, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.”** (Enfal, 62-63)

Ayet-i kerime açıkça ifade ediyor ki, Allah Teâlâ müminlerin kalplerini ısındırıp kaynaştırdı. Eskiden onların aralarında öyle ayrılık, birbirlerine karşı öyle nefret, kin, düşmanlık ve intikam hissi vardı ki, mesela sen yeryüzündeki servetin hepsini sarfetmiş olsaydın, veya herhangi bir kimse bu kadar serveti bu uğurda harcamış olsaydı, onların kalplerini böylesine birleştirip kaynaştıramazdın, o ülfeti, o anlaşmayı ve yakınlaşmayı meydana getiremezdin.

“Kalplerin arasını” sözüyle ifadeyi vurgulamak, bilhassa şuna işaret ediyor ki, böyle servet harcamakla çeşitli insanları zahiren bir araya getirmek mümkün olabilirse de kalplerini, vicdanlarını barıştırıp yakınlaştırmak bununla kabil olmaz. Ve lâkin Allah, aralarını böylesine kaynaştırdı. Kalpleriyle ve kalıplarıyla onları birbirlerine dost etti, kudreti sayesinde aralarındaki açıklığı kapattı, tevhid imanı ile öyle bir muhabbet ve ülfet verdi ki, hak ve hakikat açısından içleri ve dışları bir tek şahıs gibi kaynaşmış bir hâl aldı, muhkem bir kale gibi bir ictimai bünyeye sahip oldular.

Elmalılı Hamdi Efendi’nin bu ayetlerin tefsirindeki beyanı çok güzeldir: “Bunlar İslâm’a girip Resulullah’a biatten önce aralarında öfke, kin, haset ve düşmanlık duyguları içinde yüzüyorlardı. Birbir-

lerini öldürüp, mallarını yağma eden ve sürekli kan davalarıyla bir türlü bir araya gelemeyen, anlaşılamayan ve uzlaşılamayan çeşitli kavim ve kabilelerden insanlar idi.

Özellikle Ensar'ın iki ayrı kolu olan Evs ve Hazreç kabileleri arasında pekçok düşmanlık konusu cerayan etmiş ve öyle olaylar olmuştu ki, tarafların büyüklerini kırmış geçirmiş, boyunlarını iğne ipliğe çevirmişti.

Ne zaman ki, Allah Teâlâ onlara bütün o eski düşmanlıkları unutturdu, o kin ve öfkeyi gönüllerinden sildi ve yerine bir kardeşlik sevgisi ve karşılıklı dostluk duygusu koydu işte o zaman tam anlamıyla dost ve kardeş oldular. Allah ve Resulullah sevgisiyle birbirlerine kenetlendiler ve hepsi tek yürek, tek bilek haline gelip huzura erdiler ve nihayet Ensar oldular ve Muhacirin ile kardeş oldular. Allah Resulünün arkasında hakkın tek vücut halindeki desteği oldular. Kendilerinde 'Attığın zaman sen atmadın Allah attı.' sırrı zahir oldu.

Şüphesiz O, bir güçlüdür ki, kudretine sınır bulunmaz, iradesine karşı durulmaz. Öyle bir hakimdir ki, dilediğini nasıl yerine getireceğini bütün incelikleriyle bilir ve hükmünde isabetsizlik olmaz.”

Her şey varıp kamil imana, salih amele, güzel ahlaka, birlik ve beraberliğe dayanmaktadır. Böyle olursa Allah Teâlâ'nın yardım eli daima Müslümanların üstündedir.

O öyle bir “Aziz”dir ki, kimse O'nu ve inananlarını mağlup edemez.

Davaya Yürekten Bağlılık

O yüzden bir kere daha vurgulayalım ki, davamız, yani bütün insanları davet ettiğimiz maksadımız, isteğimiz, arzumuz, gerçek-

leştirmek istediğimiz tek şey, Allah Teâlâ'yı bilmek, sevmek, itaat ederek rızasını kazanmaktır. Bu kadar basit, bu kadar kapsamlı, bu kadar geneli kuşatıcıdır.

Ona imanımız ihsana yücelmelidir. İhsan, yani Sevgili Peygamberimiz Efendimizin (s.a.v.) ifadesiyle “Allah Teâlâ'ya onu görüyor-muşçasına kulluk etmektir. Her ne kadar sen onu görmüyorsan da, o seni görüyor.”

Söylemeye gerek var mı, babamızın veya hocamızın yanında çok ciddi oturur, konuşmalarımıza ve hareketlerimize çok dikkat ederiz. Mümkün mertebe edebe riayet ederiz. Ama arkadaşlarımızın yanında biraz daha rahat oluruz. O yüzden eskiler “beynel ahbap takutul adab” demişler.³² Yorulursak ayaklarımızı uzatır, konuşmalarımızda bol şaka yapar ve güleriz. Hatta çok uzun oturmuşsak, bazen yan gelip yatarız da. Ama meclise bir yabancı gelse hemen kendimize çeki düzen verir, edebin gereğini yaparız. Ya yalnız başımıza kaldığımızda? Bir şey söylemeye gerek var mı?

İşte ihsan, her an Allah ile beraber olduğunu bilme ve öyle saygılı ve edepli olma halini sürdürmedir. Çünkü geröekten biliyoruz, o bize şah damarımızdan da, kalbimizden de daha yakındır. Bu hal, Peygamberimiz (s.a.v.) Efendimizin ifadesiyle “*edali'l-iman*,” yani “imanın en faziletli” halidir. Bu amacımıza ne kadar yaklaşabilirsek, o kadar başarılı oluruz ve buna karşılık Rabbimiz bizi sever. Sevince de zorluklar kolaylaşır. Onun yardımı ile yol alırız. O bizim gören gözümüz, tutan elimiz, yürüyen ayağımız olur. Tasavvuf ehlinin “fena fillah” veya “baka billah” dedikleri de bu olsa gerektir.

32 “Ahbap arasında edep düşer.”

Evet, davamız Allah Teâlâ'ya böyle bir iman, böyle bir edeptir. Yasakladıklarından tamamen kaçınmak, emrettiklerini de mümkün mertebe yerine getirmek, bu konuda fazladan ibadetlerle, yani mendup, müstahap ve nafilelerle ona manen yaklaşmak ve sevgisini kazanmaya çalışmaktır.

Biz insanları buna davet edersek, neden ihtilaf çıksın ki?

İhtilaf, ya cahillikten, ya da araya nefislerin girmesinden çıkar. O yüzden davet ilim ile beraber olmalıdır. Bilmeyene ilk iş öğretmektir. Asla kınamamak, ayıplamamak, sadece öğretmektir. Doğruyu öğrenen genellikle kabul eder. Kabul etmiyorsa, orada ya iyi anlayamamak, kavrayamamak, yani öğrenememek vardır. Ya da nefse dayanan bir durum vardır. Menfaat kaygısı, rekabet duygusu, kişisel kaygılar gibi mesela. Bunlar da iyi izah edilirse, belki sorun çözülür.

Belki diyoruz, zira hidayet Allah Teâlâ'nın elindedir. Dilediğine hidayet verir. Vermemişse, elbette kulun kusurundan kaynaklanan bir sebebi vardır. Haşa Allah Teâlâ kimseye haksızlık yapmaz. O zulmü yasaklamışken, kendisinin yapacağını hangi hadsiz söyleyebilir?

Hidayetin Allah Teâlâ'nın elinde olduğunu bilmemiz, davette çok faydalı bir bilgidir. Bu yüzden iki büyük yanıltan, uçup ve yeisten kendimizi korumuş oluruz. Uçup, kendini beğenmektir. Hidayeti kendinden bilen insan, kendini beğenmişlik hastalığına yakalanır, gurur ve kibre düşer. Bu da ayakların kaydığı yerdir.

Böyle "hidayetini Allah Teâlâ'dan olduğunu" bilmeyen bir kişi davet yapar da başarılı olmazsa, bu sefer de yeise, umutsuzluğa düşer ve bir müddet sonra görevi terk eder. Oysa bu gerçeği bilenler, sadece Allah Teâlâ'ya tevekkül ve itimatla iş yapar, işinde ihlaslı ve

samimi olur, riya, süm'a gibi "küçük şirk"lere düşmez, daima huzurlu ve mutlu olurlar.

Hayatım boyunca yaşadığım hüznlerin altında bu gerçeğin bilinmemesi veya bilinse bile içselleştirilip bilince dönüştürülemediğini gördüm. Adam hoca. Ben de onu davet etmeye davet ediyorum, dönüp bana diyor ki:

"Yıllardır vaaz ediyorsun, eline ne geçti?"

"Camide dinlerler ama kapıda unutulur. 'Hoca ne anlattı?' diye sor istersen."

"İnsanların bir kulağından giriyor, öbür kulağından çıkıyor."

"Vaazın bir faydası yoktur."

Bunların hepsi de yanlış. Ya külliyyen, ya kısmen yanlış. Hele de Allah Teâlâ "sen vaaz et, müminlere fayda verir" derken, bir müminin kalkıp "vaaz fayda vermez" demesi, ne anlama gelir? Kim kimi yalanlıyor?

Cehalet ve Gaflet

Gördüğüm kadarıyla böyle düşünüp diyenlerin ekserisi ya dini ve davayı hakıyla bilmiyor, ya da gururlu ve kibirli olup başka davaları asıl davanın önüne geçiriyorlar. Bu iki durum da zaten birbirini besliyor.

Adam dini bilmiyor. Ama şair olmak, hikayeci, romancı olmak istiyor. Kendinde sözü güzel söylemek, edebi yazmak istiyor. Onun davası iyi bir şair olmak, iyi bir edebiyatçı olmak mesela. Bütün himmet ve gayreti budur. Şöhreti de burada arıyor. Ama birileri ona "aynı

zamanda ilahiyaçı olduğunu ve dini tebliğ için çalışması gerektiğini” hatırlatınca, kırılmış benliğini kurtarmak için başlıyor savunmaya:

“Din vaaz diliyle anlatılamaz. Yeni ve edebi bir din dili bulmamız lazım.”

Bul canımın içi. Buldun da itiraz eden mi oldu? Ama buluncaya kadar da bildiğince dine davet et insanları, olmaz mı?

Olmuyor!

Maalesef böyle düşünenler git gide ilahiyatçı, davetçi kimliklerini dahi unutuplar. Hatta o kadar düşüyorlar ki, okudukları yalan mahsulü bir romanda iki üç cümle bulsalar, “müthiş” diyerek altını çiziyor, yer yer konuşmalarını o cümlelerle süslüyorlar. Oysa Kur’an ve hadisin her cümlesi hikmet, fakat bunlar ne okur, ne de “müthiş” derler. Dosto’yu, Tostyo’yu, Balzak’ı okuyup da kendi klasiklerini tanımayanlardan İslam’a davet konusunda bilmem ki ne beklenir? Onlar ancak eleştirirler. Hayatları mükemmeli aramakla bitecek, ama bulamadan toprağa gireceklerdir. Çünkü yanlış yerde arıyorlar.

Tembellik

Bir de tembelliğimiz var çok meşhur. Nedendir bu tembellik?

Bir kısmı cehaletten.

Bir kısmı her kötülüğün zaten başı olan sistem ve kötü çevre.

Bir kısmı hayatın nimetlerinden alabildiğine faydalanma. Hayatını iyi yaşamaya harcama. Keyfe, zevke, şehvete düşkünlük yani.

Bir kısmı korkaklık.

Daha neler neler!

Cehalet dedik ya, yabana atılmasın. İslam yarım yamalak biliniyor. Dava ise çok az insanın içini yakıyor artık maalesef. Dava, unuttulan kelimelerdedir artık. Uğuranda çaba gösterilen gayelerin en üstünü olan bir dava, şimdilerde dalga geçilen bir kelimeye dönüştü maalesef. Buna sebep de dünün dava adamlarının hizmet diyerek dünyayı kazanıp köşeyi dönmeleri ve geçmiş söylemlerini unutmaları. “Mücahitler müteahhit oldular” sözündeki hakikat.

Bu cehalet değilse nedir?

İhanet ve ahlaksızlıktır. Dünya sevgisi ve başkalarına gözükmeye sevdasıdır. Baş olma sevdası da diyebiliriz. Eskiler bütün kötülükleri üç sebebe bağlarlardı: Hubb-u dünya, ittiba-i heva ve rü’yetü’l-gayr. Hubb-u riyaset de üçüncüsünden mi, yoksa ilkinden mi dersiniz?

Madem öyle, bizde “inadına” diye bir söylem ayıptır. O yüzden o cahil, hain ve dönemlerin inadına değil, ama ihlas ve samimiyetle başından beri diyoruz ki:

“Davamız İslam’dır.”

“Davetimiz Allah’adır.”

“Maksadımız onun rızasını kazanmaktır.”

Yukarıda da demiştik, “davamız çok büyük ve çok önemlidir. Dünya onsuz ancak fitne, fesat ve harp yeridir. Yangın yeridir dünya İslam olmasa. Kafirler bu dünyayı yönetmeye ehil olmadıklarını gösterdiler işte tarih boyunca. Dünyaya kandan, gözyaşından, soygun ve sömürüden, savaştan başka ne verdiler ki?

İnsanlığı alkölün, fuhşun, uyuşturucunun, yağmacılığın, talanından ve bu yüzden yapılan katliamlardan kafirler kurtaramaz. Dünyada barış için, adalet için, hak ve hukuk için, adil paylaşım ve

sosyal denge için İslam lazım. Allah Teâlâ'nın dininin hakim olması lazım. İslam, batılı, fitneyi, zulmü, sömürüyü kaldırır, yerine hakkı, hukuku, barışı, emniyet ve asayişini hakim kılar. Bunun için İslam'a ihtiyaç vardır.

Netice itibariyle İslam'ın saadet bahşeden prensipleri olmadan insanlığın mutluluğu imkansızdır. Öyleyse en büyük davamız buna davet etmektir. Eğer dünyanın hakimiyeti İslam'ın elinde olursa, yer-yüzü cennet olabilir. Bu bizim için de rahmettir, gayri müslimler için de bir merhamettir. Bunun tahakkuku ise İslam'ın siyasi, idari, hukuki, içtimai ve iktisadi yanlarının iyi bilinmesi ve onu isteyen insanların talep etmesine bağlıdır. Bu iman, irade isteğe ancak davet, tebliğ, irşat, eğitim ve öğretim ile ulaşılır. Öyleyse en büyük vazife budur.”

Mükafat Durdine Düşmemek

Bu davet bize dünyada şeref ve izzet verecektir. Devlet ve medeniyet verecektir. Yeri gelince huzur ve refah verecektir. Barış, emniyet ve asayiş verecektir. Mutluluk bunların tamamıdır.

Sadece bizlere mi?

Başka insanlara da, hatta canlı cansız evrendeki bütün varlıklara da huzur ve barış verecek, onları kirlenme ve kaostan, fitne fesat ve kargaşadan kurtaracaktır.

Bu kadar mı?

Asla! Mükafatın büyüğü az sonra gelecek olan ahiret hayatındadır. Yakıtı taşlar ve insan gövdeleri olan ateşin azabından kurtulmak, zaten başlı başına büyük bir nimettir, mükafattır. Ama bunun daha ötesinde bir Cennet vardır. O cennetlerde yaşanan Allah Teâlâ'nın rızasındadır. Cemalullahı seyirdedir. Asıl o mükafat kalı-

cı ve çok büyüktür. Dünya hayatının her çeşit nimetleri, saltanatı, zevkleri ve her türlü lüks ve konforu, o büyük mükafat karşısında önemsiz ve küçük kalır:

Genişliği gökler ve yer kadar olan cennetler... Gözlerin görmediği, kulakların işitmediği ve hiç bir insanın zihninde canlanamayan çok büyük nimetlerin bulunduğu cennetler... Nebiler, sıddıklar, şehidler ve salihlerle doyumsuz sohbetler... “Onlar ne iyi arkadaşlardır” dediklerimizle ebediyyen yan yana yaşamak mutluluğu... Bütün geçici dünya zevklerinin kat kat üstündedir.

Biz bunlara talip olmalıyız. Ama maalesef bizim imanda kemale eremeyişimiz, efdalül iman ve ihsandaki noksanlığımız, bizim saadetimize gölge düşürmektedir. Bu da cahillik edip mükafatı dünyada beklememizdir. Kurulan İslam devletinde bir paye, bir makam ve iktidar kapıp, dünyada da nimetler içinde yaşamaya tamah etmemiz, şan ve şöhrete haris olmamızdır. Arkadaşlarımızla bu güzellikleri adalete uygun bölüşmemizdir.

Adam, “ben bu dava için otuz yıl, kırk yıl çalıştım. Öyleyse ele geçen nimeti yamaya ben herkesten çok müstehakım” diyor. Mesela bir muhtar seçiminde, bir milletvekilliği seçiminde, bir bakan seçiminde ileri atılıyor ve davası adına çalışmalarını öne sürerek ganimet istiyor, parsadan hisse bekliyor.

İyi ama nereye gitti Allah için iş yapmak? Nereye gitti ihlas ve samimiyet? Nereye gitti kardeşini tercih ahlakı? Nereye gitti mükafatı Allah Teâlâ'dan beklemek?

Hayatta başıma gelen en büyük felaketler hep bu yüzdendir. Yan yana çalışan kardeşlerimizin arkamızdan iş çevirdiğine muttali olduğumuzda yaşadığımız hüzündür en büyük felaketimiz. Kardeşlerin,

bir kemik için hırlaşan itlere benzemesi ne kadar acıdır! Ganimet bölüşürken hile olur mu? Ganimet asıl mükafat olarak düşünülebilir mi? Ne zavallı, ne pespaye bir düşünce ve davranış biçimidir?

Ama maalesef oluyor. Nedenini de yazmıştık az yukarıda. Öyleyse insanımızı nakıs bırakmadan çalışıp kemale erdirmeliyiz aynen nefsimiz gibi.

Kıskançlık Çok Zararlıdır

Taş yerinde ağırdır. Her insanı kendi alanında kullanmak gereklidir. Mutlak fayda böyle temin edilir. Ama yine de bir üstünlük gerekirse, dinimizde ilmin üstünde bir paye yoktur. İlim adamları bu yüzden saygı ve sevgiyi her zaman herkesten ziyade hak ederler. Bütün varını Allah Teala yolunda feda etmiş, hatta canından vazgeçmiş şehitten de mi?

Evet, şehitten de!

Kıskanmaya gerek yok, bu yol herkese açıktır. Ama bir kural vardır; “Küllün müyesserün lima hulika leh”. Yani “herkese amaçladığı yol açılır”. Yani kolaylaştırılır, zevk haline getirilir ve teşvik görür. Bu da kainatı idare eden mutlak kudret sahibinin bir hayırlı takdiridir.

O yüzden biz hiçbir insanın çalışmasını küçük göremeyiz. Mükafat verme işindeki tam başarı Allah Teâlâ'ya aittir. Biz her iki insan tipini de bu hayatta sevmeli ve ilim gibi, uygulamadaki tecrübe gibi güzelliklerinden faydalanmalıyız.

Onların hizmet yolundaki hayati tecrübesi ve birikimi, meselelere yaklaşımlarındaki sıhhatli tespitlerine bize kaynaklık etmelidir. Üzerinde tespitte bulunduğu her olayı bizzat yaşamış, bizatihi nefsinde tatmış, onlara çıkış yolları göstermiş insanlar, bir toplum için

ilahî ikram ve lütufturlar. Bunların değeri bilinmeli ve kendilerinden azami istifadeye gidilmelidir. Tarih, hamlıktan, cahillikten, hasetlikte, rekabetten veya başka sebeplerden dolayı kendi evlatlarına kıyan milletlerin hüsrانlarını çok acı bir şekilde kaydeder. Biz bu kayıp ve kayıtlardan yeterince ders alsak olmaz mı?

Gelin, başkalarına kötü örnek olacağımıza, bizler geçmişten ders ve ibretler alarak, başkalarına iyi örnekler olalım.

Başkalarından Bedava Faydalanma

“İlim ve hikmet, bunların terkiбinden meydana çıkan hakikat,” Sevgili Peygamberimiz Efendimizin (s.a.v.) ifadeleriyle “*müminlerin yitik malıdır, nerede görür bulurlarsa alırlar.*” Böyle olunca gayri müslimlerin bile yetişmiş insanlarından istifade etmemiz gerekir. Yoksa her yerde ve zamanda Müslümanlar zaman kaybıyla daimi hüsrان yaşarlar.

Her iyi ve faydalı şeyi bizzat bizim bulmamız gerekmez. Kendi tecrübelerimizin henüz yetmediğı pek çok alanda, başkalarından faydalanmak, ilim ve hikmete saygı olduğu kadar, tevazu ve mahviyet gibi güzel huylarımızın da gereğidir.

Tevazu ve mahviyet deyince hemen şu önemli meseleyi hatırlayalım isterim. Yalnız başına ilim, özellikle de iyi kavranmamış, içselleştirilmemiş, tefakkuh haline dönüşmemiş kitabi bilgilerle hizmet yolunda yürümeye çalışan kişiler, hareket adamlarının bilebileceğı pek çok davranış biçimi, plan ve program, taktik ve stratejileri bilemeyeceklerinden, o sahada da önderliğe kalkışmaları, bir nevi had-dini aşmak sayılır. O zaman altından kalkamayacakları işlerde ezilir,

hem kendilerini hem de hareketi çıkmazların içine sokar, zarar verirler. İnsan, emek ve zaman israfına sebep olurlar.

Bütün bunlardan kurtulmanın ilk şartı, başta iyi niyet, ihlas, tevazu ve hakka saygı olmak üzere kişilerin her zaman ahlaki ilkelere bağlı kalmalarıdır.

İnsanlar böyle olunca kendilerinden önce gelen ve bu yola baş koyan adamların tecrübelerinden sonuna kadar yararlanırlar. Hal böyle olunca, hizmet yolunda azimle ve gayretle çalışmak isteyen Müslümanların, seleflerinin ilim ve harekette başarılı hayatlarını, verdikleri eserleri, fiilî tecrübelerini iyi bilmek zorundadırlar.

Bu bilgiler aynı zamanda tevazu ve mahviyeti besleyen, insana ihlas ve samimiyeti öğreten çok önemli birer derstirler.

Kibir Çok Tehlikelidir

Fakat bu konuda bazen inanılmaz cehalet veya noksanlıklar görüyoruz. Bir cemaat çıkıyor, davayı kendilerine kadar kim getirmiş onu bilmeden, sanki bu davayı ilk defa kendileri ortaya atmış ve sırtlamışlar gibi davranıyorlar. Böylece etraflarındaki kardeşlerini tanımıyor, hatta onlara ya da kiskançlıkla düşmanca davranıyorlar.

Haksız rekabet ile zaman, insan ve emek israfına sebep olarak umum Müslümanlara zarar veriyorlar.

Tabii bunu anlamakta çok geciktiklerinden en büyük zararları kendilerine veriyorlar. Anladıklarında ise çoğu zaman iş işten geçiyor, fırsat kaçıyor, güç kaybediliyor.

Maalesef kendilerinden önce gelen İslami Hareket liderlerinin ve teşkilatlarının tecrübelerinden haberdar olmayan, bu konuda kendisini, kendinden önce gelenlerin tecrübelerine başvurmak ihtiyacını duymayan Müslümanlar, Benî İsrail'in Tih çölünde donüp dolaşması gibi, kendi kısır eksenlerinde dönenip durmaktadırlar.

Karşılaştıkları sorunlar üzerine şaşkına dönmekte, hangi usulü nasıl uygulayacaklarının tereddütlerini yaşamaktadırlar.

Bizzat yaşadığımız zaman içinde bunun olumsuz örneklerini ce-maatler bazında isim isim verebilirim. Ama neye yarar?

Hatta, yeni tartışmalara sebep olacağından belki zararlı olur. Onun yerine yukarıdaki cümleyi tekrar edelim isterseniz: Gelin, başkalarına kötü örnek olacağımıza, bizler geçmişten ders ve ibretler alarak, başkalarına iyi örnekler olalım.

Çok Kolay Demiyoruz

Mükafat derken, evet, büyük mükafatları var Allah'a davet etmenin. Ödülleri çok büyük. Az önce bir kısmını zikrettik. Ama bu yol o kadar da kolay değil. Zor da değil. Tecrübelerim şunu öğretti; bu yolun kolaylığı veya zorluğu, bu davayı iyi öğrenip tam inanıp benimseyerek yapıp yapmamakta yatmaktadır. Bütün mesele gelip orada düğümlenmektedir. Eğer bilir ve inanırsan, isteyerek çalışırsan, dava sana kolaylaştırılır. Aksi durumda da zorlaştırılır.

Kaide şudur: "Küllün müyesserün lima hulika leh." Yani "herkese davası kolaylaştırılır." Ama iyilik, ama kötülük davası. Hamam giren nasıl terler, davaya giren de onun tadını alır. Ayrıca biliyoruz ki "her zorlukla beraber bir kolaylık vardır."

İç içe girmiş halkalardır bunlar.

Ne var ki hayat bir imtihandır. Dünya bir sınav salonudur. Zorluk sınavın şanındandır. O yüzden hep söylenir; davet yolu, hiç bir zaman güllerle, çiçeklerle döşenmemiştir. Bu yol basit, kısa ve kolay değildir. Bilakis uzun ve zordur. Zira o bir savaştır. Hak ile batılın savaşıdır. Savaş demek sabır demektir, zorluklara dayanmak, direnmek, göğüs germek ve zafere kadar devam demektir. Savaş, candan, maldan, sevdiklerinden fedakarlık ister, infak ister. Nihayet bu yolda canın feda edilmesi anlamında şehadet bile ister. Zafer ve sonuçlarını elde etmek için acelecilik yoktur, umutsuzluk yoktur, gevşemek yoktur. Bizden istenen Allah yolunda çalışmaktır. Sonuç ise, Allah'ın dilediği zamanda ve takdir ettiği şekilde gerçekleşir.

İmtihani olmayan insan olamaz. İşte o ayetler: **“Elif Lam Mim.** (Müşrikler tarafından eziyet edilen) **insanlar, iman ettik demekte bırakılıp imtihan edilmeyeceklerini mi sandılar? Andolsun ki, onlardan öncekileri de** (çeşitli musibetlerle) **denedik. Muhakkak Allah,** (imanlarında) **sadık olanları da bilecek, yalancı olanları da elbette bilecek.”** (Ankebut, 1-3)

Şunu da unutmamak lazımdır; Belki de biz, tarihte nice peygamberin de başından geçtiği gibi, bu dünyada çalışmalarımızın karşılığını göremeyeceğiz. Çünkü biz sonuçtan değil, bu uğurda çalışıp çalışmadığımızdan dolayı hesaba çekileceğiz. Mükafatımız ahirete kalacaktır yani. Neden olmasın, sınav bu!

Allah davetçilerinin din düşmanlarından çektikleri ezici, sindirici, caydırıcı ve davetten vazgeçirici, daveti geriletici işler, geçmişte vuku bulduğu gibi, bugün de tekrar edip duracaktır. Mümkündür yani. Hak şerleri hayreyler ya, bu aynı zamanda davamızın lehine bir durum olabilir. Elbette imtihan abes değildir. Ne var ki biz imtihan

gerçeğini, gerekliliğini ve faydalarını çok kitabımızda işledik. Aynı konuyu burada tekrarlamak istemiyoruz.

İşte peygamberleri tevhid mücadelesi. İşte Kur'an'daki imtihan ve işkence sahneleri. Her çağda hakkın düşmanları hakka çağıran sesleri susturmak ve Hak davetçilerini sindirmek için yaptıkları işkenceleri, eziyetleri, zulümleri ve düzenledikleri komploları haklı göstermek için, çirkin yalan ve iftiralar uydurmaktan geri durmuyorlar. Davetçilerin aleyhine halkı kışkırtmak amacıyla, onları halkın ve toplumun düşmanları gibi göstermek, kendileri için kaçınılmaz oluyor. Nitekim eskiden Firavun'un, Nemrut'un, Ashab-ı Uhdut'un yaptıkları da böyle değil miydi?

Bütün eziyet ve işkencelere rağmen gerçek müminlerin imanları asla sarsılmadı. Onların yaptıkları karşısında, Allah'tan sabır ve sebatla yardım istemeyi birbirlerine tavsiye ettiler. Nihayet yeryüzü Allah'a ait idi ve sonuçta onu muttaki kullarına miras bırakacağını söylüyordu: **“Allah, sizlerden iman edip iyi davranışlarda bulunanlara, kendilerinden öncekileri sahip ve hakim kıldığı gibi onları da yeryüzüne sahip ve hakim kılacağını, onlar için beğenip seçtiği dini (İslâm'ı) onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını ve (geçirdikleri) korku döneminden sonra, bunun yerine onlara güven sağlayacağını va'detti. Çünkü onlar bana kulluk ederler; hiçbir şeyi bana eş tutmazlar. Artık bundan sonra kim inkâr ederse, işte bunlar asıl büyük günahkârlardır.”** (Nur, 55)

“Musa, kavmine dedi ki: ‘Allah'tan yardım isteyin ve sabredin. Şüphesiz ki yeryüzü Allah'ındır. Kullarından dilediğini ona vâris kılar. Sonuç (Allah'tan korkup günahtan) sakınanlarındır.” (A'raf 128)

“Andolsun ki, biz senden önce kendi kavimlerine nice peygamberler gönderdik de onlara açık deliller getirdiler. (Onları dinlemeyip) günaha dalanların ise cezalarını hakkıyla vermişizdir. Müminlere yardım etmek de bize düşer.” (Rum 47)

Sıra Bizde

Osmanlının yıkılışından beri İslam gariptir. İslam ülkelerinde Batı düşüncesine dayalı ulus devletler kurulmuş ve batılılaşmayı teşvik etmişlerdir. Arkasında Siyonist güçler vardır. Dünya ekonomisini yöneten, hükümetleri kurup düşüren azınlık bir kafir gücün egemenliği altındadır. İslam coğrafyasında adı Müslüman olup da İslam ile ilgisi olmayan menfaatçi idareciler vardır. Bunlar Batılılar adına emanetçilik yapmaktadırlar. Buna rağmen aradan geçen zaman içerisinde Müslümanların yeniden toparlanışına şahitlik etmekteyiz. İslam davetçileri baskı altında olsalar bile insanları Allah Teala'ya davet etmektedirler. Çünkü İslam düşmanları ne kadar çabalasalar dahi ne Türkiye'de, ne de Mısır, Suriye, Suudi Arabistan, Sudan, Irak, Pakistan, Afganistan vs. ülkelerde İslama dönüş hareketlerini durduramamışlardır. Hatta yer yer sırf mu amaçla darbe yapmışlar, ama yine de İslam'ın gelişmesini önleyememişlerdir.

Bu bize, geçmişte Müslümanların verdiği mücadeleyi hatırlatıyor. Allah Teala kendilerine yardım edip desteğini sağlayıncaya kadar işkence ve zorluklara karşı direnip sebat gösterdiklerini, müşrik ve kafirleri kendilerine boyun eğdirip onları yeryüzüne sürdüklerini hatırlatıyor. Nihayet Allah'ın kelimesi, yani İslam davası yücelmiş, kafirlerin davası ise hezimete uğramıştır. Allah düşmanları paniklemiştir. Bu, bizim davamızın uğrunda daha çok çalışacağımızın da teşviğidir.

Bütün bunlar genel olarak İslam ümmetinde, özellikle de gençlik arasında İslam'ın yayılışını göstermektedir. Kadın olsun erkek olsun yeni nesildeki bu İslami diriliş, İslam ülkelerinde yeniden İslamî düzeni yaşamadaki genel arzunun canlı ve samimi bir ifadesidir.

Artık İslam ülkelerini görünmez işgaliyle sarıp bürüyen “Batılılaşma ihaneti” ve “laiklik” illeti ile hesaplaşma başlamıştır. Pozitivist, materyalist, çıkarıcı, sömürücü, zalim batı medeniyetinin gençlik arasında pili bitmiştir. Çünkü bu ahlaksız sistemin en acı dalgalarına onlar maruz kalmışlardır. Küfür, ahlaksızlık, alkol, fuhuş, uyuşturucu, kumar, faiz, sömürü, anarşi, terör, ırkçılık, asabiyetçilik gibi kötülükler ve kavga sebepleri, bu batıcı sistemin ana karakteri olarak önce gençleri birbirine vurdurup kırdırmıştır. Maalesef ahlaki çöküntünün en acı darbeleri onlar üzerinde ortaya çıkmakmıştır.

Artık yeter! Sıra bizde!

Çağımızda insanlığın idaresi bir kez daha İslam'ın eline geçecektir. Küfür hiç ummadığı bir zamanda yıkılacaktır. Bunun müjdesi kulaklarımızı çınlatmaktadır. Allah'ın izniyle dünyada yeniden büyük bir İslam devleti kurulacak, onun adil hakimiyetinde dünya yeniden mutluluğa kavuşacaktır.

Müjdemizin Temelleri

Artık yeter, sıra bizde derken kuru bir hamaset yapmıyoruz. Görüyoruz ki bu ülkede Batıcıların kökleri kuruyor. Var olanları da zaten halkına ters düşüyor. Halkın inancını, örf ve adetini, hayat tarzını horlayan bir kesim giderek kelaynak kuşlarına dönüyorlar. Halk da kendilerine yüz vermiyor artık. Sistem içindeki haksız avanta ve vurgunları da gün geçtikçe ellerinden alınıyor.

Vesayet rejimi bittikçe, hak ve hukuk geçerli oldukça, eşitlik daha yakından istendikçe, sıradanlaşıyorlar, hayat sahnesinden çekiliyor, fil dişi kulelerine kendilerini hapsediyorlar. Daha önce güç aldıkları Batılı emperyalist ülkeler de artık kendilerine eskisi gibi bakmıyor. “Ne haliniz varsa görün” demeleri öfkelenendiriyor. Ülkeye zarar veren terör ve bölücülük gibi ihanetleri destekledikçe de halktan iyice koparak nefret kazanıyorlar.

Bunlara son darbeyi vuracak olan bir gençlik geliyor hamdolsun. Bunların en büyük özelliklerini yukarıda yazmıştık. özetini tekrar edelim: Köklü ve sahih bir iman. Sağlam bir bilgi birikimi. Olgun bir ahlak ve fazilet. Sürekli hakka ve halka hizmet. Bütün dünyaya davet ve tebliğ. Davalarını geliştirecek, koruyacak ve başkalarına taşıyacak bir cihat bilinci.

Önce kendimizden başlayan bir hareket. Evimizi sarıp sarmalayan bir hareket. Sonra konu komşuya, hısım akrabaya sıçrayan bir hareket. Sonra şehrin sokaklarına, alanlarına, kurumlarına işleyen bir hareket. Sonra da devleti hayırlı ve doğru olana, hak ve hukuka, adalet ve barışa, huzur ve asayişe davet eden bir hareket. Herkese hayır, menfaat ve mutluluk taşıyan bir hareket. Müsbet hareket eden bir hareket. Gündeminde kavga olmayan, gürültü olmayan, ama kaba gürültüye de papuç bırakmayan, haklı olduğu için korkmayan bir hareket.

Dava, Sabırdır

Bu hareketin en önemli özelliği sabırdır, hikmetle harekettir, yavaş yavaş ve aşama aşama giden bir harekettir. Eskilerin “tedrici” dedikleri derece derece adımlarla yoluna devam eden bir hareket.

Böylece Müslüman fertler, Müslüman evler ve Müslüman toplumlar teşekkül eder ve bu binanın üzerine İslamî bir yönetimin kurulur. Bu yönetim çok sağlamdır. Çünkü temelleri olan fertler ve evler sağlamdır. İslami yönetim evrensel bir İslam devlet ve medeniyetini, onun hakimiyetini oluşturmak için benzeri İslami hükümetlerle birleşecek, başında İslami hilafet olduğu halde İslam devleti Allah'ın izniyle tüm dünyaya rehberlik edecektir.

İşte bu bizim nihai davamızdır. İşte bu davamızı emreden ilahi kelimemiz: **“Fitne tamamen yok edilinceye ve din (kulluk) de yalnız Allah için oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçerlerse zalimlerden başkasına düşmanlık ve saldırı yoktur.”** (Bakara 193)

“Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın olunca-ya kadar onlarla savaşın! (İnkâra) son verirlerse şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çok iyi görür.” (Enfal, 39)

Maksat insanları İslam'ın hakimiyetine davet etmektir. İslam'ı kabul ederlerse ne güzel. Etmezlerse, bari hakimiyetini kabul edip günahlardan ve fitnelerden vazgeçmelidirler. Çünkü ilkemiz açıktır; “insan”ın düşmanlarına fırsat verilmeyecektir.

İnsanlık Düşmanları

Kimlerdir bu insanlık düşmanları?

Bunlar önce maddî ya da manevî baskı uygulayarak bir mümini dininden ayırmaya kalkışanlar, Müslümana Müslüman olduğu için eziyet edenlerdir. Sonra bunlar insanlığı, iyiliğin en büyük unsurundan yoksun bırakanlar, insanlıkla yüce Allah'ın sistemi İslam arasına girenlerdir.

İşte Müslümanlar, bunlara karşı kesintisiz biçimde savaşmakla; **“Fitne ortadan kalkıp Allah’ın dini tam anlamı ile egemen oluncaya kadar”** bunları öldürmekle yükümlüdür.

Öyleyse İslam devletine düşen öncelikli görev, kuvvetli iman, aksiyon ve pratiğin yan yana yürütülmesi gerektiğinden hareketle yeni nesilleri İslami şuurla yetiştirmeye çalışmaktır.

Tecrübelerimiz göstermiştir ki fert ne kadar önemliyse devlet de o kadar önemlidir. Her ikisinin mevcudiyet kaydı da İslam’ın emrinde olmalıdır. Fert devletsiz, devlet fertsiz olamaz. Sonuçta gayri Müslimlerin etkin çoğunluk olduğu yerde İslam devleti olmadığı, olsa da zorlandığı gibi, İslam devletinin olduğu yerde de gayri müslim fertler çoğunlukta olamaz. Devlet Müslüman fert ve evler inşa etmek zorundadır. Hangi toplum olursa olsun, İslam’a baş kaldırmak en büyük fitnedir ve savaş sebebidir.

Acelecilik Tuzağı

Yukarıda tedricilik esasını gördük. Bunun dayanaklarını da daha yukarıda sabır, sekinet, tevekkül, itimat, bilgi, ihlas ve samimiyetle çalışma ama zaferi Allah’tan bilme, zafer hemen gelmeyince sızlanmama, başarıyı mutlaka dünyada beklememe vs. görmüştük.

Bunların en büyük düşmanı nedir biliyor musunuz?

Acelecilik.

Onun sebebi nedir?

Nefsaniyet. Gurur ve kibir. Övünme ve üstünlük taslama. Zaferin tadını çıkarma ve onu makam mansıp kapmaya alet etme gibi ahlakî noksanlıklar.

Her şeyin bir vakti saati vardır. Her işin bir başlangıcı, ortası ve sonu vardır. Dünyanın dahi gecesi gündüzü, yazı kışı vardır. Üzüm çubuğundan önce salkım çıkar, sonra koruk olur, derken yeter ve olgunlaşır da bal gibi üzüm olur. yenmezse üzerinde ya kurur, ya bozulur yok olur.

İnsan da doğduktan sonra yıl geçmeyince yürüyemez bile. Birden genç, güçlü kuvvetli pehlivan olamaz. Yıllar geçer de öyle yiğit olur, olgun veya ihtiyar bir adam olur. Ömrün kıymetini bilmeyen birisi olsa, bütün ömrünü bir yılda harcar bitirir, sevdiği bir vakte erişmek için. Acelecilikten korkmak lazım.

“Acelecilik şeytandandır” denmiştir. Şeytandan hayır gelmez adama. Şeytan düşmandır. Düşmanlar da birer şeytandır. Adanı aceleyle getirerek bitirmek isterler. Özellikle de bir toplumda iktidara karşı yürütülen muhalefet hareketlerinde hiç aceleyle gelmez. Sabırla, sessiz ve derinden faaliyet yürütmek gerekir.

Düşmanın bundan haberdar olmaması çok zordur. Olur ama olmamış gibi yapar çoğu zaman. Bir açık arar suçlamak ve işini bitirmek için. Ona o fırsatı vermemek gerekir. Sabırla büyümek, çoğalmak, zenginleşmek, güç hazırlamak ve ayağa kalkınca işini mutlaka bitirmek gerekir. Yoksa o zamana kadar sabırla harekete imkan verecek güç ve kuvveti hazırlanmak gerekir.

Düşman onu vaktinden önce harekete geçirmek için türlü türlü oyun yapar. Canını yakar. Zorlar ki erken hareket etsin. Kendisini yenecek imkanı elde etmeden işini bitirsin. Artık bundan sonrası zor bir savaştır. Savaş demek bir yerde irade gücü demektir, oyun, taktik, hile demektir. Her şey çok acımasızca kullanılır.

Burada oyunu bozan, iradeyi bitiren aceleciliktir. Erken öten horoz misali başı kaybetmemek gerekir. O yüzden eğitim ve disiplin, birlikte hareket etme fevkalade önemlidir.

Ayaklanma Fıkhı

“İlim ve İktidar” kitabımızın birinci bölümünün sonunda yazdıklarımızdan kısa bir bölümü buraya iktibas etmek istiyorum. Aslında konu “İslam’da Devlet ve Siyaset” kitabımızda çok daha geniş işlenmiştir. Konuya ilgi duyanların az bilinen bu meseleleri için oraya bakmalarını salık veririm.

“(Halifede seçimden sonra) Din, ahlak ve adaletinde meydana gelen noksanlık iki gurupta incelenmiştir.

a) Halife, açıkça küfre düşerse, azlinin gerekli oluşunda alimlerin ittifakı vardır. Burada küfürden maksat, hiçbir tevil götürmeyecek şekilde kişiyi İslam’dan çıkaran ve kafir yapan inanç ve davranışlardır.³³

b) Halifenin küfür derecesine varmayan günah, fısık ve kusurları azli gerektirir mi sorusuna iki farklı cevap verilmiştir:

1- “Hayır, gerektirmez” diyenler: Görüşleri, yukarıda genişçe anlatılmıştır.

2- “Evet, gerektirir” diyenler: Özellikle çağımız alimleri, emr-i bi’l-ma’ruf nehy-i ani’l-münkerden sonra fıskında ısrar ederse, müs-

33 Nebhan, a.g.e. s. 470-477; H. Karaman, Anahatlarıyla İslam Hukuku, 1/201; İbrahim Canan, Anaşî, s. 271; Mevdudi, Hilafet ve Saltanat, s. 352 vd; Haşiyetü İbn-i Abidin, 4/264)

lûmanlar halifeyi mümkün olan her vasıta ile azil ve hal' için çalışırlar, demektedirler.³⁴

Görüldüğü gibi kafir, zalim ve fasık olan halifenin azledilmesi gereğinde bir ihtilaf yoktur. Sorun bunun nasıl yapılacağındadır. Nitekim bazı alimlerin konu hakkındaki görüşlerini maddelememiz bunu açıkça ortaya koyacaktır:

Tartışılan asıl nokta, halife azil karşısında direnirse ne yapılacağıdır. Böyle zalim halifeye karşı ayaklanmak ve silah çekmek caiz midir?

Bu soruya üç ayrı icthadla cevap verilmiştir:

1- Devrimci Görüş: Buna başkaldırı, kıyam, huruc da denilmiştir. Hariciler, kısmen Mutezile ile Şiadan Zeydiyye, İsmailiyye, Keysaniyye'nin görüşü olarak bilinir. Kapsamlı ve köklü bir değişim için netice neye mal olursa olsun, fasık halifeye karşı ayaklanılır ve azledilir.

2- Sabırcı Görüş: Ehli sünnetin çoğunluğu ve İmamiye Şia'sının görüşleri olarak bilinir. Zalim imamın durumu bilinmekle beraber düzeltmek için her hangi bir iradi müdahalede bulunulmayacak, kalben sevilme ve buğzedilse bile isyan edilmeyerek günah olmayan yerlerde itaate devam edilecek, şahsa yapılan zulme sabredilecektir.

Bu itaat, asla halifenin dine aykırı emirlerine itaat değildir. Zira "Halika (yaratıcıya) isyan olan konuda mahluka itaat yoktur" ve "İtaat marufadır" hadisleri bu konuda kesin bir katedir. Ama isyan

34 Nebhan, a.g.e. s. 477; Hayrettin Karaman, a.g.e. 1/201. Bu konuda alimlerin görüşlerini Rayyis ve Nebhan genişçe ictibas etmişlerdir, bakılabilir.

ve savaş da değildir. Bir bakıma “pasif direniş” ve “sivil itaatsizlik” kavramlarının fiilen uygulanması da denilebilir.

3- Temkinci Görüş: Ebu Hanife ve Mutezile’den bazılarının görüşüdür. Bekleme, gözetme, fırsat kollama, başarı şartlarını arama, şartların oluşmadığı durumlarda sabırla bekleme, şartların oluştuğu anda da kıyam ederek halifeyi makamından azletme anlamındadır. Buna göre eğer ellerinde yeterli güç ve kuvvet varsa ve isyan büyük bir zarara sebep olmayacaksa yapılmalı, zalim, fasık bir halifeye itaat edilmemelidir. Bunlara göre, ayaklanmanın ve silah çekmenin doğuracağı zararlar, günahkar ve zalim devlet başkanının göreve devam etmesindeki zarar karşılaştırılıp, bu iki zarardan hangisi daha az ve hafif ise onu tercih etmek gerekir.³⁵

Temkinci (temekkün) görüşü, devrim ile sabır arasında bir orta yoldur. Bir yandan sabırdır, ama aynı zamanda harekete geçmeye hazır, içinde düzeltme için müdahale arzusunu taşıyan bir sabırdır. Bir yandan da başarıyı mümkün kılan güç ve kudretin toplanmasını bekleyen “gizli” bir devrimdir.³⁶

Bütün bu görüşlerin ortak bir yanı vardır: Zalim, fasık ve günahkar başkana takınılan ortak tavır ve tepki; ret ve buğzdur.”

Oyuna Gelmemek

35 M. Ziyauddin Rayyis, a.g.e. s. 450-457; Nevin Abdulhalik Mustafa, İslam Siyasi Düşüncesinde Muhalefet, s. 183 vd.; H. Karaman, Anahatlarıyla İslam Hukuku, 1/201; Ahmet Akgündüz, a.g.e., 2 /216-217; Nebhani, a.g.e., s. 475 vd; Abdulkadir Udeh, a.g.e., 4/196 vd; Mevdudi, Hilafet ve Saltanat, s. 387-390; İbn Abidin, 4/263-264.

36 Nevin A. Mustafa, a.g.e., s. 186

Az önce “Düşman onu vaktinden önce harekete geçirmek için türlü türlü oyun yapar. Canını yakar. Zorlar ki erken hareket etsin. Kendisini yenecek imkanı elde etmeden işini bitirsin. Artık bundan sonrası zor bir savaştır. Savaş demek bir yerde irade gücü demektir, oyun, taktik, hile demektir. Her şey çok acımasızca kullanılır.” demiştik.

Düşmanın oyunlarından birisi de hasmını gaza getirmektir. İstihbarat gücüyle ona öyle bilgiler ulaştırır ki muhalif güçler “zamanı geldi” kanaatine sahip olurlar. Bazen de üçüncü bir yabancı devlet veya istihbaratı devreye sokarak hasımlarını kışkırtır, “haydi şimdi” diyerek kıyama kalkıştırlar. Oysa bunlar bir oyundur, bir tuzaktır, ama maalesef bu oyuna gelen muhalifler tuzağa düşerek isyan ederler. Harekete geçtikten sonra henüz zamanı gelmediği belli olur ama hareket bir kere başlamıştır. Durmak çok zordur.

Böyle bir ortamda karar vermek elbette çok zordur. Eğer devam edilirse, harekete geçenlerin ve yakınlarının bir mağlubiyet sonunda biçilip yok edilmeleri muhtemeldir. Az da olsa kazanma şansı var mıdır? İşte bunu değerlendirmek çok zordur. Eğer varsa ihtimaldir ki hareket devam ettirilecektir.

Yok eğer başarı şansı hiç yoksa, boşuna insanları kırdırmaya gerek yoktur. O zaman hareketin lider kadrosu kendisini feda ederek hiç olmazsa bazı masumları kurtarabilirler. Bu da gelecek için bir imkan olabilir.

Şeyh Said Örneği

Türkiye’de Şeyh Said isyanı böyle olmuştur. Aslında Şeyh Said’in bir isyan teşebbüsü yoktur. Maksadı Ankara’ya “yapılanların dine ters

düşüğünü ve vaz geçilmesi gereğini bildirme” çabasıdır. Diyarbakır’a gelip postahaneden telgraf çekme niyetleri vardır.

Ama hareketi isyana dönüştürecek öyle istenmedik olaylar olur ki, Şeyh Said birden kendini bir isyanın ortasında bulur. Aslında onun bir iki sene bekleyip daha büyük hazırlık yapma niyetinde olduğunu yazanlar da vardır. Ama rejim onu bir köyde kısırmış, izzet ve şerefini çiğnemiş, onu ve adamlarını isyana zorlamıştır.

Sonunda iki taraftan da Müslümanların öldüğünü gören Şeyh Said oturup ağlamış, “ben bunu istememiştim” demiştir. Evet, ister istemez erken veya yersiz hareket etmiş, yok yere faydasız kan dökülmesine sebep olmuş, ağır bedeller ödemiştir.

Çeçenistan Cihadı Örneği

Görebildiğim kadarıyla Çeçenistan cihadı da böyle olmuştur. Cevher Dudayev hangi şartlarda kiminle istişare ederek bu hareketi başlattı bilemiyoruz. Ama güç dengesi gözetilmediği belli olmuştur.

Suriye İsyanı Örneği

En son Suriye faciası da maalesef büyük bir felaket ve çok ağır bir kayıptır. Baba Esed zamanında da kıyam eden İhvan-ı Müslimin, temkin görüşüne kulak asmamış, hareketi erken başlatmıştı. Nitekim Hafız Esed zalimi Hama ve Humus şehirlerini havadan bombalattı. Müslümanlar çok büyük kayıplar verdi.

Bu oğul Esed zamanındaki kıyama da şehrimize gelen Suriyeli alimlere sordum. “Bu kıyama oturup planladınız mı? Hareketi yönlendiren bir kurul var mıydı?

Hareketin başlamasına siz mi karar verdiniz? Alimlerin bu konudaki görüşleri nelerdir?”

Maalesef ortada ne alimler var, ne bir kurul var. Bir kasabada çocuklarını almaya giden ana babalara karakoldaki polisler, “gidin kendinize yeni çocuklar yapın. Bunlardan umudunuzu kesin” demişler. Onlar da “biz yeni çocuk yapmayız. Kendi çocuklarımızı isteriz” deyince, alçak polisler, “kadınlarımızı getirin, sizin yerinize biz çocuk yaparız. Şimdi defolun buradan” deyince ipler kopmuş. Kıyam böyle başlamış. Zaten Arap baharı olayları ile ortam hazır, maalesef Suriye muhalefeti birden kendisini savaşın ortasında bulmuş. Ne alimlerin görüşü, ne kıyam fetvası, ne temkin, yani hazırlık safhası, hiçbir şey yok.

Uyarılara Kulak Asmak

Oysa Şehid İmam Hasan el-Benna, henüz olgunlaşmamış meyvaları devşirmek için acele edenler hakkında ne güzel uyarılarda bulunmuştu. Liderini dinlemek bir hareketin önemli bir düsturu olmalı değil midir?

Bakın İhvan'ın şehit lideri neler söylüyor:

“Ey müslüman kardeşler! Bilhassa gayretli olup da acele edenlere söylüyorum. Camideki bu toplantımızda ve şu minber üzerinde, yüce kıymete haiz şifa verici sözleri iyi dinleyin. Şu bir gerçektir ki, dava yolunda atılacak adımlar plana göre ayarlanmış, bu yolun işaretleleri ve sınırları çizilmiştir. Hedefe varmak için seçilen ve en doğru olduğuna inandığım, kanaat getirdiğim bu yolumuzun plan ve işaretlerine riayet etmek zorundayım. Buna muhalefet edecek değilim. Gerçi bu yol uzun sürebilir ama bundan başka yol bulamıyoruz.

Kişinin şahsiyeti; ancak sabır göstermek, gayretli olmak ve sürekli hareket içinde olmakla ortaya çıkar. Sizden kim, henüz olgunlaşmamış meyvaları devşirmek, zamanı gelmemiş çiçekleri toplamak için acele ederse, hiç bir şekilde onunla beraber değilim ve onun, yolumuzun neresinde olursa olsun dönmesi bizim için hayırlıdır. Kim de, ekilen tohumları yeşerinceye, dikilen fidanlar dal budak oluncaya, meyveler olgunlaşıp devşirme zamanı gelinceye kadar bu yolda benimle sabrederse mükafatı Allah'a aittir. Böylece iki güzel-den biri bize nasip olacaktır. Ya zafer ve üstünlük, ya da şehitlik ve mutluluk.”³⁷

Temel Sağlam Olmalı

Bir binanın temeli atılırken dikkatli ve düzenli olarak harcanan zaman, enerji ve masraf, hiç bir an boşa gitmez. Hatta temeli zeminin üstüne çıkarmak için daha fazla mal, zaman ve enerji harcamak gerekecektir. Bina ne kadar büyük olursa temeli için harcanan zaman ve enerji de o nispette büyük olacaktır. O halde, dünyaya hakim olmak ve bütün insanlığı İslam'ın nuruna kavuşturmak için kurulacak olan İslam devletinin binası da o kadar büyük ve muhteşem olacaktır. Bunun aksini düşünülebilir miyiz?

Öyleyse bu binanın bütün temel atımı ve katlarının, odalarının, birimlerinin kurulum aşamalarında bizzat başındaki plandan haberdar olmalı ve her şeyin aslına uygun yapılmasına şahitlik etmeliyiz. Sonradan gelen ve harekete katkı sunan herke hakkında da dikkatli olmalıyız. Bizi hedefimizden ve metodumuzdan saptıracak her şeye karşı uyanık olmalıyız.

37 Mustafa Meşhur, İslam'a Davet Fıkhı, Hikmet Neşriyat: 1/19-21.

Nice başlanan binaların, çıkan gazetelerin, kurulan tv.lerin, açılan partilerin yapanlarına değil de başkalarına hizmet verdiğiğine şahit olan bu fakirin sözlerine inşallah itibar edilir. İnşallah bu yazdıklarımızı birileri için faydalı olur. Sözlerimi canlı bir örnekle desteklemek isterim.

İhanetlerin Tecrübesi

Maalesef Türkiye son zamanlarda tarihin en acı bir terör olayını daha yaşadı. Dünyanın en sinsi ve tehlikeli, uluslararası karanlık güçlerin desteğini alabilmiş, bütün şer güçlerin temsilcisi bir terör örgütü, Türkiye’de onca ihanetinden sonra bir de darbeye teşebbüs etti. Hiç ummadıkları bir şekilde sokaklara fırlayan halkın direnişiy-le karşılaşınca, bu aziz millete tanklarla, toplarla, helikopter ve uçaklarla saldırarak kan döktü. Bir vaizinin, kendini besleyen milletin kanına susamış bir vampire dönüş macerası gözlerimizin önünde cereyan etti.

Bir başkası anlatsa, “masal” der geçerdik. Öyle ki, zamanında bu adamı, derdi davası İslam olan her Müslüman gibi biz de sevdik ve destekledik. Sonra yaptıkları garip gelmeye başladı. Bir anlam veremez olunca, önce eleştirdik, sonra da açıktan ilan ederek terk ettik. Biz yaptığı yanlışlarını yazarak düzeltmek isterken, sonradan öğrendik ki, meğerse adam çoktan dünyanın karanlık güçlerinin maşası olmuş da haberimiz yokmuş.

Bu hain, ümmetin evlatlarını, mallarını, enerjilerini ve umutlarını çaldı. “Allah rızası için” diyerek aldığı her şeyi götürüp İslam’a açıktan düşman olan kafirlere teslim etti. İslam’ı tamamen yok etmek için kendi içinde tahrif etmeye yeltendi. Derken resmen devlete

isyan etti. Dünyanın her yerinde devlet, millet ve ümmet aleyhinde çalışmaya başladı.

Nerede bize zarar veren bir kafir varsa, onunla işbirliğine gitti. Bütün terör örgütleriyle anlaşarak vatanımıza ve milletimize darbe üstüne darbe vurdu. Bütün bu ihanet ve cinayetlere rağmen hala onu bir “hoca” zannederek inanan aptalların nasıl beynini yıkamış, onları nasıl mankurtlaştırmış, nasıl uyuşturarak birer “haşhaşı” eylemiş, doğrusu akıl sır ermiyor.

O gururlu, kibirli, kendini beğenmiş, Allah Teâlâ’nın verdiği kabiliyetlerini şerde kullanarak kendini mahvetmiş ahmak adam, hem dört bir yandan kısıtlanmışlığının verdiği çaresizlik, hem de kendisini besleyenlerin emirleri doğrultusunda, ateş içinde kalan akrep gibi acele etti, erken harekete geçti. Bize pahalıya patladı, ama iyi bir tecrübe oldu, ders verdi. Kendisi de dünya çapında rezil ve rüsva oldu.

Bir zamanlar “İslam Davası” diyerek kazandığı sevginin kat kat fazlası kin, buğz, nefret ve düşmanlık kazandı. Evliyanın bedduasını, ümmetin lanetini aldı. Hor ve hakir olarak kafirlerin için yaşamaya mahkum oldu. Vaziyete bakarsanız diyarı gurbette kafirlerin arasında geberip gideceği benzer. Allah onun şerrinden, gelecek nesillerimizi de korusun.

Neticede Müslümanlar davetlerini kendilerine değil, Allah’a yaparlar. Bunu da gizli-saklı değil, açıktan yaparlar. Amaçları Allah Teâlâ’nın rızasını kazanmaktır. Mükafatlarını da Allah Teâlâ’dan bekler, gözlerini ahiret saadetine dikerler. Hareketlerinde sabırlı, temkinli, istişareli olurlar. İşlerini yaparken acele etmelerden, dünyalık kazanç beklentilerinden, gurur, kibir, övünme, şan şöret, makam mansıp davalarından, riyadan ve süm’adan/duyurmadan uzak dururlar.

Önderler Tecrübelerini Yazmalıdır

İslam davasına gönül vermiş, bunun için ilim öğrenmiş ve öğretmiş, insan yetiştirmiş, bir cemaat oluşturmuş veya bir cemaate katılmış, belli bir birikimi olan herkesten istirhamım odur ki, hayatlarını, hatıralarını yazsınlar. Arkadan gelen, yeni yetişen, yetişmiş ama istişareye muhtaç olan, sorun çözmek isteyen insanlara yardım etsinler, ışık tutsunlar, yol göstereyinler. Hem de davalarını sadaka-i cariyeye çevirerek ölümsüz kılsınlar. Defterlerini sevap cihetinden açık tutsunlar.

Bu gibi insanların hayatını okumak, hazine bulmak kadar zenginlik verir insana. Bence aslı astarı olmayan, aslına bakarsanız yalan dolandan başka bir şey olmayan roman ve hikaye okuyacağına insanlar, bugün biyografi denilen tercüme-i hal okumalıdır. İnsanların hayat hikayelerini yani. İşlerini, eserlerini. Kendisi yazsın veya başkası araştırsın, malzeme toplasın ve yazsın, önemli değil. İkisi de kıymetlidir. Bunları okumak zaten başlı başına bir mutluluktur. Çünkü bu özel ve güzel insanların yaşadıkları macera, başlı başına heyecan dolu ilgi ile okunacak serüvenleri içerir. Alınan bu mutluluk bile kafidir. Ama bu kadarla kalmaz rical hayatı okumak. Başlı başına başarı ve mutlulukları gösteren bir belgedir. Kim, neyi, nasıl, kimlerle, hangi zorlukları aşarak, hangi engellere takılarak yapmış? Başarının veya başarısızlığın altında yatan unsurlar nelerdir?

Bugün bize düşen nedir? Hangi merhalede, hangi konumdayız ve burada duruşun gerektirdikleri nelerdir. İmkanlarımız veya mahrumiyetlerimiz, zenginliklerimiz veya zayıf noktalarımız nelerdir? Sıkıntılarımızı nasıl aşarız?

İslami hareketi yürütürken, davamız yolunda zaferlere ilerlerken anlayış birliği içinde olmak, teşkilatlanarak güç birliği yapmak, değişik yollara sapmamak, bizden öncekilerin geçirdiği tecrübelerden faydalanmak için, buna ihtiyaç hissetmekteyiz.

Sadece yol yordam göstermez bu kitaplar, aynı zamanda ahlak da öğretir. Azim ve kararlılık, iradede sağlamlık, işlerin muhasebesini peşin yaparak dini dünyevi hatalardan kurtulmasını sağlar. Daha genç yaşta onlarca iş yapmış olgun insanların tecrübelerini öğreterek insanı çok hızlı biçimde yetiştirir ve faydalı olmasını sağlar.

Mesela Said Nursî, Ali Ulvi Kurucu, Ahmet Muhtar Büyükçınar, Mahir İz, Hayrettin Karaman, Sabahattin Zaim, Hasan el- Benna, Ali en- Nedevî, Malik b. Nebî, Mustafa Sıbaî, Ramazan el-Buti, Mustafa Meşhur³⁸ gibi yakın uzak kişiliklerin hayat hikayelerini okumak insanı ne kadar mutlu kılar, bilgi ve birikim verir, derinleştirir, olgunlaştırır, dava ve hizmet bilincine katkı sunar, ifadesi bile çok zor.

Şimdi bir adım daha atayım; isterse başka davaların insanları olsun, dünyada bir eser vermiş, iş bitirmiş, etki bırakmış her insan hayat ve hatıratını insanlık camiasından esirgememelidir. Siz ne düşünürsünüz bilemem, ama bütün bir insanlığın selametini düşünüyorsak buna da ihtiyacımız olduğu açıktır.

Bu yüzden rastladığım her alime, dava adamına “lütfen hayatınızı, tecrübelerinizi yazınız. Bu bilgi ve hikmet dolu beyinlerinizi mezarda kurtlara yem ederek yok etmeyiniz. Eserlerinizle yaşayınız ve yol gösteren kılavuz olunuz” diyorum. İşte buradan bu davetimi alenileştiriyorum.

38 Benim görüp okuduklarım olduğu için bu isimleri verdim. Yoksa örnekleri elbette daha çoktur.

Lütfen sevgili büyüklerimiz, şefkat ve merhametinizin bir gereğidir bu, arkanızdakileri mahrum bırakmayınız. Hayatınızdan yetik kaldıkları gibi, ilim ve fikirlerinizden de yetim kalarak katlanmasın hüznüleri. Hem kendinize de bir iyilik ederek acıyınız.

Bir sadaka-i cariye daha bırakarak yâd-ı cemilinizi bu semavi kubbede bir hoş sedaya tebdil ediniz. Size bir son sözümüz var. bu aynı zamanda kitabımıza da son söz olsun istedim:

SONSÖZ

Bu hayatı tek başımıza yaşamıyoruz. Yalnız değiliz yani. Üstümüzde pırıl pırıl avizelerle donatılmış bir gök kubbe, etrafımızda bin bir güzel yarattığı bağrında taşıyan dağlar, vadiler, ovalar, göller ve denizlerle dolu renkli ve coşkulu harikulade güzel bir dünya var. Bunların içinde bilerek veya bilmeyerek beraber yaşadığımız muhteşem bir varlık olan insanlar var.

Hiç şüphesiz bu birliktelik sebebiyle meydana gelerek bir birimize geçen ve helal ettirilmesi gereken haklar ve hukuklar var. Bunlar varoluş amacımızın da belirlediği önemli sorumluluklardır.

Bu amacın hakkıyla gerçekleştirilebilmesi için, bu uğurda Allah Teala'nın yardımının tahakkuku için, Kur'an sancağının bütün cihanda dalgalanabilmesi için; yapılacak görevlerin bilincinde olmak için, davet, tebliğ ve irşat yolunu tanımak ve emaneti omuzlayarak Allah'ın dinine çağıran kervana katılmak için, iş gören insanlar, özellikle de rehber ve önderler, tecrübelerini genç nesillere olduğu gibi aktarmalıdırlar.

Kalp birliğini, amaç birliğini, metot birliğini sağlamak, çalışma alanlarını iyi kullanmak, imkânları, kuvvet ve enerjileri bir nokta etrafında birleştirebilmek ve benzeri çok konularda başarılı olabilmek için, bu imtihan dünyasında önemli işler yapanlar ve iz bırakanlar, hatıralarını, tecrübe ve tavsiyelerini yazmalıdırlar. Bu mesele çok önemlidir.

Kendilerine kıymet verdiğimiz değerli insanlarımız, bizi bundan mahrum etmemeli diye düşünüyorum.

Bize konuşma ve beyan kabiliyeti vererek lisan öğreten, kalemi, kağıdı lütfederek yazıyı belleten, bizi keremiyle muhatap sayarak konuşan, hitabına ek olarak kitap da gönderen Allah Teala'nın sayamayacağımız sonsuz nimetlerine karşılık ancak böyle bir parça şükürümüzü eda edebileceğimizi sanıyorum.

Son söz olarak, "hamd-ü senalar olsun alemlerin rabbi Allah Tealâ'ya" diyoruz.